tevhid

Cemâziye'l-Evvel 1437

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | MART 2016 | YIL: 5 | SAYI: 47 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

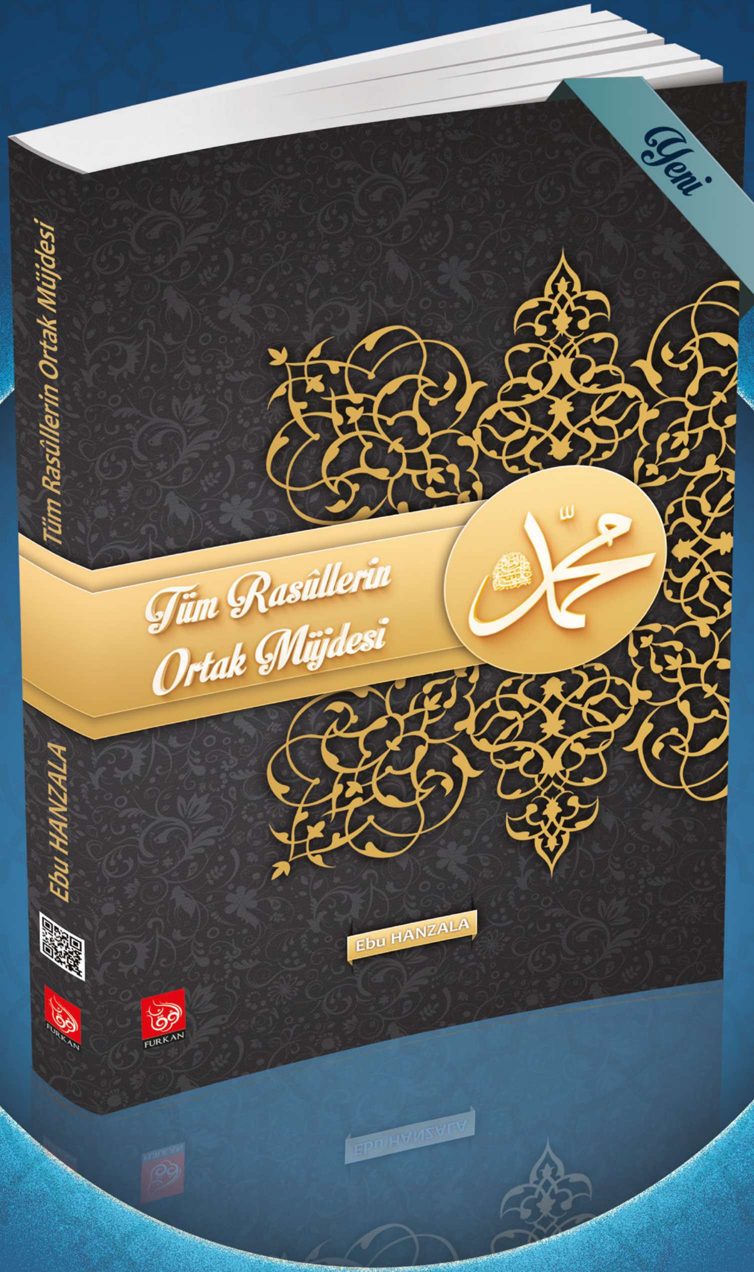
BAŞYAZI'12

Suriye Masasında Şubat Soğuğu

"Allah'ın nûrunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Halbuki kâfirler hoşlanmasalar da Allah nûrunu tamamlayacaktır."

9/Tevbe, 32

Çıktı



Çağın
Fikir Karmaşasına
Vahyin Rehberliğinde
ÇÖZÜM





Suriye Masasında Şubat Soğuğu

CemÂziye'l-Evvel 1437
Mart '16 SAYI: 47

بسم الله الرحمن الرحيم

Es-Selamu aleykum kıymetli okurlar,

Beş yıllık bir süreçte Ortadoğu'da gün begün şartlar değişiyor, dengeler bozuluyor, yeni aktörler sahneye çıkıyor, gizli ittifaklar kamuoyuna yansıyor. Dünün savaşanları ortak bir paydada buluşup, müttefikleri çıkar anlaşmazlıkları yaşıyor.

Beş yıl önce başlayan Ortadoğu ayaklanmaları şu ana kadar beklenen sonuçları vermediği gibi, bölge insanına eski düzenleri aratan bir aşamada. Mısır'da darbe, Tunus'ta eski rejim artıklarıyla ittifak, Libya'da kaos ve bölünmüşlük, Yemen'de Şii engelleme ve Suriye'de göç, bombardıman ve açlık olarak devam ediyor.

Şimdilerde ise Ortadoğu'da beş yıllık bir sürecin en sıcak günleri yaşanıyor. Devletlerin karşılıklı meydan okumaları, tarafların en önemli kozlarını masaya koymaları bu sürecin sona doğru evrildiğine dair kanaat oluşturuyor.

Ortadoğu'da yaşanan bu süreç, avuçlarını ovuşturan Siyonist ve Evanjelistler'in istediği gibi yürümüş olabilir. Böyle olması, onların istediği gibi sonuçlanacağı anlamına da gelmez elbet. Bu süreç bazı Müslüman alimlerin inandığı gibi Melhame-i Kubra'ya evrilirse Yahudi ve Hristiyanlığın sonu olacağı anlamına gelir ki Allah Rasulü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* kesin vaadi ile İslam olmayan Hristiyan ve Yahudiler, Deccal'in safında yok olacaklardır.

Burada İslami cemaatlere görev düşmektedir. Müslümanların projelerini kitlelerin anlayacağı bir dille insanlara ulaştırıp, Tevhid ve Sünnet davetinin anlaşılmasını sağlaması gerekir. Bu topraklarda var olan ve kısır bir döngüye dönen, her geçen gün zararı faydasından fazlalaşan savaşın son bulması için herkesin Kur'an'a ve Sünnet'e dayalı çözümler üretmesi ve kandırılmış kitlelerin uyanması için elinden gelen çabayı ortaya koyması gerekir. Uzun vadede görüldü ki mevcut hâl, kitlelerin kafalarının karışmasına ve davetin anlaşılmasına engel oluyor.

Rabb'imizden temennimiz bu sıkıntılı süreci Müslümanların lehine sonuçlandırması ve doğru anlayıp sahih bir tutum edinmeyi bizlere ihsan etmesidir.

Editör

İÇİNDEKİLER

teuhid

Aylık Dergi
Cemâziye'l-Evvel 1437
Mart 2016
Sayı: 47
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Abdullah DEMİR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.net
www.tevhiddergisi.net
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No: 21/A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No: 3 Bağcılar/İSTANBUL | 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA | 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A Bağlar/DİYARBAKIR | 0 (541) 857 34 20
Konya: Tevhid Kitabevi, Sarıyakup Mh. Burhandede Cd. No: 28/A Karatay/KONYA | 0 (553) 513 48 48

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No: 21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No: 209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 2: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No: 4 Sultangazi/İSTANBUL
Büro 3: 5 Nisan Mh. 749. Sk. No: 5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 4: Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81/A Karatay/KONYA
Büro 5: Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 (Erçek Durağı Karşısı) Tuşba/VAN
Büro 6: Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. Fırın Sk. No: 4 Osmangazi/BURSA
Büro 7: Kazım Karabekir Mh. 2061 Sk. No: 18 Etimesgut/ANKARA

EBU HANZALA

Tasavvuf ve Kabir Tasavvuru

Mekkeli putperestler rahatlık anında putlarına ibadet edip dua eder, dara düştüklerinde sadece Allah'a yalvarırlardı. Bunlar rahatlık anında ya da darlıkta hatta karşıdan karşıya geçerken dahi sadece türbelerin ruhaniyetinden medet umarlar.

Allah'ın Adıyla...

İnsanı tevhid fıtratı üzere yaratan, putu ve puta tapıcılığı insan fıtratına çirkin gösteren, en güzel isimlerin ve en yüce sıfatların sahibi olan Allah'a hamd olsun.

Salât ve selam, insanlığı fıtrat dinine davet eden, tevhidi insanlara açıklayan, şirki ve ona götüren yolları engelleyen rahmet peygamberi Muhammed Mustafa'ya olsun.

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanlığı '*Allah'ı birleme ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmama*' fıtratı üzere yaratmıştır.

"(Rasûlüm!) Sen yüzünü hanîf olarak dine, Allah insanları hangi fıtrat üzere yaratmış ise ona çevir. Allah'ın yaratışında değişme yoktur. İşte dosdoğru din budur; fakat insanların çoğu bilmezler." [1]

İlk peygamberden başlamak üzere tüm elçiler insanları tevhide yani fıtratlarında var olan bilgiye davet etmişlerdir. Adem'den *aleyhisselam* Nuh'a *aleyhisselam* kadar ümmet bu davete icabet etmiş, tevhid ümmeti olmuştur. İnsanın ezeli düşmanı olan şeytan ise, insanları fıtrat dini olan tevhidden saptırmak için her yolu denemiştir.

"Ben kullarımı hanifler olarak yarattım. Sonra şeytan onlara geldi ve onları dinlerinden saptırdı. Onlara benim helal kıldıklarımı haram kıldı ve hakkında hiçbir delil indirmediğim hususlarda bana şirk koşmalarını emretti..." [2]

Kudsi hadiste ifade edildiği gibi şeytanın insanları saptırma ve şirke düşürme serüveni iki yolla başlamıştır.

1. 30/Rum, 30

2. Müslim

İlki; teşri ve hakimiyet şirki diyebileceğimiz, helal-haram belirleme yetkisini insanın kendinde görmesi ve Allah'ın yasalarına rağmen kendisinin yasalar belirlemesidir.

İkincisi ise; Allah'ın meşru kılmadığı, yapılabilirliğine dair hiçbir delil indirmediği hususlarda Allah'a *subhanehu ve teâlâ* şirk koşulmasıdır.

Şeytanın türlü desise ve aldatmalarına rağmen özellikle bu iki başlığın hadiste zikredilmesi, üzerinde düşünülmesi gereken bir husustur. Diyebiliriz ki; bu iki yol onun en fazla denediği ve sonuç aldığı yöntemlerdir. Bu nedenle de insanlığın saptırılma sürecinin başlangıcı olarak zikredilmiştir.

Allah'ın hiçbir delil indirmediği hususlarda Allah'a şirk koşmanın başlangıcını Nuh'un *aleyhisselam* kavminde görüyoruz. Adem'den *aleyhisselam* sonra yaklaşık on nesil tevhid üzere yaşayan müslümanlara şeytan farklı yönlerden yaklaşmış ve onları şirke düşürmüştü. Elbette tevhid ehli müslümanlar bir defada, tercihe dayalı olarak tevhidi terk edip putlara tapmamıştı. Bu bozulmanın ağır ağır seyreden bir akışı ve küçükten büyüğe doğru süre giden merhaleleri vardı. Bu merhaleleri inceleyelim:

Tevhid ehli müslümanlar bir defada, tercihe dayalı olarak tevhidi terk edip putlara tapmamıştı. Bu bozulmanın ağır ağır seyreden bir akışı ve küçükten büyüğe doğru süre giden merhaleleri vardı.

"Ve dediler ki: Sakın ilâhlarınızı bırakmayın; hele Ved'den, Suvâ'dan, Yeğûs'tan, Ye'ûk'tan ve Nesr'den asla vazgeçmeyin!" [3]

Ayet-i kerimede ismi zikredilen Nuh'un *aleyhisselam* kavminin tapındığı putlar, aslında salih insanları topluma hatırlatmak için yapılmış temsilî heykellerdi. Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* hatırlatsın diye inşa edilen el yapımı taşlar, zamanla yapılış gayesi unutulup Allah'la *subhanehu ve teâlâ* beraber tapılan putlar hâlini aldı.

Buhari, İbni Abbas'tan *radıyallahu anh* şu rivayeti kaydeder:

"Bu putlar Nuh'un kavminin putlarıydı. Sonra bu putlar Araplara geçti. Ved putu Devme-i Cendel'de Kelb kabilesine aitti. Suvâ' putu Huzeyloğullarına, Yeğûs putu Murad'a, Ye'ûk putu Hemedan'a, Nesr putu Himyer'e aitti. Bunlar Nuh kavminde yaşayan salih insanların isimleriydi. Vefat ettiklerinde şeytan onlara şöyle fısıldadı: 'Bunların oturdukları mekanlara taşlar dikin ve bu salihleri isimleriyle isimlendirin.' Onlar da yaptılar. İlk zamanlar ibadet edilmedi putlara, bu nesil vefat edip ilim kalkınca ibadet edilmeye başlandı." [4]

Şeytan onlara *'Allah'a şirk koşun'* diyerek ya da bir muvahhidin duymaya dahi tahammül edemeyeceği *'putlar yapın'* diyerek yaklaşmadı elbet. İslamî hassasiyete sahip hiçbir müslümanın kabul edemeyeceği bu teklifi, masum bir surette ve iyi niyetle onlara fısıldadı.

Masum suret *'Bu salihlerin adına kabir/türbe/anıt yapılmasıydı.'* Sonra zamanla bu anıtlar/türbeler putlaştırılmış ve bunlara ibadet edilmişti. Ümmü Habibe ve Ümmü Seleme *radıyallahu anhuma* Habeşistan'da gördükleri, içinde suretler olan bir kiliseyi Allah Rasûlü'ne zikrettiler. Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Bunlar, aralarından salih biri öldü mü kabrinin üzerine mescid inşa eder, sonra da bu resimleri yaparlardı. Bunlar kıyamet gününde Allah katındaki en şerli insanlardır." [5]

İbni Kayyım *rahimehullah* şöyle der:

'Seleften birçok kişi şöyle der: Bunlar Nuh'un kavminden salih insanlardı. Öldüklerinde kabirlerinin üzerine beklemeye başladılar. Sonra resimlerini yaptılar. Zaman uzayınca da ibadet etmeye başladılar.' [6]

Kabirlerini belirginleştirip, oraları mescid edinmekle başlayan bu hâl onlara ibadetle neticelenmiş ve bu, ümmetlerin dünya ve ahirette bedbaht olmasına neden olmuştu.

3. *71/Nuh, 23*

4. *Buhari, 4920*
5. *Buhari, 3873; Müslim, 528.*
6. *İğasetu'l Lehafan 184. Kitabın muhakkiki bu eserin ed-Durru'l Mensur 14/713'te olduğunu nakleder.*

İyi niyet ise bu salihlerin onlara Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* hatırlatması idi.

'...Bunlar Nuh'un kavminden salih insanlardı. İnsanlardan onlara tabi olanlar vardı. 'Şayet bunların resimlerini yaparsak Allah'a ibadetimize teşvik edici olur' dediler ve resimlerini yaptılar. Bu nesil ölüp yeni bir nesil geldiğinde şeytan onlara gelip 'Bunlara ibadet eder ve bunlar sayesinde yağmur yağdırılırdı' dedi. Onlar da ibadet ettiler.' [7]

Diyebiliriz ki, putperestliğin temeli kabirperestlikle atılmıştır. Nuh *aleyhisselam* kavminde başlayan *'kabirde yatan nedeniyle kabire saygı'* zamanla cahil nesillerin eliyle puta tapıcılığa evrilmiştir. Nuh kavminin helakından sonra benzer bir illet Yahudi ve Hristiyan toplumunda zuhur etmiştir. Yukarıda zikrettiğimiz hadiste görüleceği üzere onlar nebilerinin kabirlerini mescid hâline getirmiş, oralara resim yapmış, son olarak da o mekanları Allah'a şirk koşulan mabedler hâline getirmişlerdir.

Çok eski dönemlerde akıl ve hikmeti dillerine dolayan filozofların bir kısmının kabirperest müşrikler olduğunu biliyor muydunuz? İslam'a müntesip filozoflardan kabul edilen Fahreddin er-Razi'nin naklettiğine göre bu hastalık antik Yunan filozoflarında da mevcuttu.

Aristo'nun öğrencileri herhangi bir problem karşısında zorlandıklarında hocalarının kabrine gider ve onun kabrinden feyiz alırlarmış.[8]

Kabirperestlik, Yahudi ve Hristiyanları kabirler üzerine mescid inşa etme şeklinde etkilediği gibi; İbrahim'in milletine müntesip Arap yarımadası müşriklerini de etkilemişti. Onların tapındığı yüzlerce put olsa da bunların içinde en yaygın olanları salihler adına yapılan türbeleri temsilen yapılmıştı. Kur'an'da zikri geçen ve Araplar'ın üzerine yemin ettikleri Lat, Menat ve Uzza putları gibi...

Lat salih bir zattı. Hacılara hiçbir karşılık beklemeden Suveyk[9] hazırlar ve dağıtırdı. Öldüğünde kabrinin başında bekleyip ona ibadet ettiler.[10]



İbni Kesir, Lat putunu şöyle tarif eder:

'İşlenmiş beyaz bir kayadandı. Üzerine ev yapılmış, örtülerle sarılmış ve bekçileri vardı. Çevresinde geniş bir alan Taifliler tarafından kutsal kabul edilirdi/ ta'zim edilirdi. Diğer Arap kabilelerine karşı Lat'ın kendi mıntıkalarında olması ile övünürlerdi.' [11]

Uzza'yı ise İbni Cerir'den naklen şöyle rivayet eder:

'Üzerinde yapı inşa edilmiş bir ağaçtı. Üzerinde örtü vardı. Mekke ile Taif arasında, Nahle mıntıkasındaydı. Kureyşliler onu tazim ederdi' [12] [13]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* kabirlerin/türbelerin insanlığa olan zararını fark ettiğinden tevhidi muhafaza ve şirke giden yolları kapama adına birçok tedbir aldı.

İslam'ın ilk yıllarında kabir ziyaretlerini yasakladı.

"Sizleri kabirleri ziyaret etmekten men ederdim. Artık kabirleri ziyaret edebilirsiniz. O size ahireti/ ölümü hatırlatır." [14]

Kabirperestlik marazıyla putperestleşmiş bir milletin kalplerine tevhidin iyice yerleşmesi, şirkin ve eserlerinin silinmesi düşüncesiyle Allah Rasûlü kabirlerle aralarındaki bağı koparmıştı. İslam kalplerine iyice yerleşip, kalpler Aziz ve Hamid olan Allah'a bağlanınca kabir ziyaretlerine müsaade etmiş, müslümanın kardeşine dua etmesini ve kabirlerde yatanların insana ölümü hatırlatmasından faydalanmalarını istemiştir.

7. *Camiu'l Beyan 71/Nuh suresi, 23. ayetin tefsiri*
8. *Cuhudu'l Ulema el Hanefiyyi fi ibtal-i Akaideti'l Sufiyye1/ 416, Metalibu'l Aliye 7/228 naklen*
9. *bir çeşit yiyecek*
10. *Necm suresi 19. ayetin tefsirinde İbni Abbas, Mücahid Rebi bin Enes'ten nakledilmiştir. İmam Taberi ve İbni Kesir naklettiği bu eserin bir kısmını Buhari (4859) İbni Abbas'tan nakleder.*
11. *Necm suresi, 19. ayetin tefsirinde*
12. *A.g.e*
13. *İlgili nakillerden Lat ve Uzza ismi çıkarılırsa ve yerine herhangi bir şeyhin ya da veli olduğu düşünülen zatın türbe ismi yazılsa, çoğu insanın ayırt edemeyeceği kanaatindeyim.*
14. *Müslim, 976*

Kabir ziyaretlerine müsaade etse de kabirperestlik tehlikesine sürekli dikkat çekmiş, son hastalığında dahi ümmetini bu noktada uyarmıştır.

"Allah, Yahudi ve Hristiyanlara lanet etsin. Onlar peygamberlerinin kabirlerini mescid edindiler." [15]

"Sizden birini dost edinmekten Allah'a sığınırım. Allah, İbrahim'i dost edindiği gibi beni de dost edinmiştir. Sizden birini dost edinecek olsam, Ebu Bekir'i dost edinirdim. Dikkat edin! Sizden öncekiler nebilerin kabrini mescid edinirdi. Sizler kabirleri mescid edinmeyin. Size bunu yasaklıyorum." [16]

Yukarıda Rasûl'ün, gördükleri bir kiliseyi Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* anlatan Ümmü Habibe ve Ümmü Seleme'ye nasıl tepki verdiğini görmüştük. Buraların mescid hâline getirilen salihlerin kabirleri olduğunu ve bunu yapanların Allah'ın yanında en şerli insanlar olduğunu söylemişti Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*.

İnsanlar kabirleri, orada yatan zatın bereketinin, içinde bulunduğu toprağa ve çevresine bereket verdiğine inandıklarından mescid edinirler. Orada yapılacak ibadetlerin daha huşulu olacağına, Allah'ın rızasına erişileceğine ve sahibini Allah'a yaklaştırdığına inanırlar. Oysa *"Senin Rabb'in dilediğini yaratır, dilediğini seçer."* [17] ayeti gereğince bir yerin üstünlüğü, seçilmişliği ve bereketi yaratanın elindedir. Yaratan kim ise bir zamanı diğer zamana, mekanı da başka bir mekana üstün kılacak olan da O'dur.

İnsanlar kabirleri, orada yatan zatın bereketinin, içinde bulunduğu toprağa ve çevresine bereket verdiğine inandıklarından mescid edinirler. Orada yapılacak ibadetlerin daha huşulu olacağına, Allah'ın rızasına erişileceğine ve sahibini Allah'a yaklaştırdığına inanırlar.

Kabir/türbe/ziyaret hâline getirilen mezarlar zamanla -şeytanın vesvese ve fısıltılarıyla- etraflarında oluşan menkıbe kültürüyle tazim edilmeye başlanır. Hastaların şifa bulduğu, çocuğu olmayanların çocuğa kavuştuğu, kısmeti kapananların kısmetinin açıldığı, gökyüzüne doğru bazı geceler bir nurun yükseldiği gibi kulaktan kulağa fantastik yönü artarak devam eden hikayelerle kalplerin buralara bağlanması sağlanır. Buralardan gelir elde eden, buraları ziyaret eden insanları etrafında toplayan soytarıların özel çabalarıyla bu menkıbeler itinayla çoğalır. Yolda yürümekten aciz olan kabir ehli, mürid marifetiyle uçurulur.

Buna binaen kabirlerin mescid edinilmesini yasaklayan Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* mescid hâline getirilmese de kabirlerin yanında İslamî eylemlerin icra edilmesini de yasaklamıştır.

"Kabirlerin üzerine oturmayın ve onlara yönelik namaz kılmayın." [18]

Bir başka hadisinde:

"Yeryüzünün tamamı mesciddir/namazgahtır. Kabristan ve banyo müstesna." [19]

Kurtubi *rahimehullah* bu nehyi şöyle açıklar: *'Yahudi ve Hristiyanların yaptığı gibi kabirleri kıble edinip onlara doğru veya üzerlerinde namaz kılmayın. Putların ibadetine götürdüğü gibi böylesi davranışlar da sizi kabirde yatanlara ibadete götürür. Nebi bundan sakındırdı ve buna götürmesi muhtemel yolu kapatmış oldu.'* [20]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bununla yetinmemiş, kabirlerin şekline de müdahale etmiştir. Öyle ki kabirlerin sadece ölümü hatırlatacak bir hâl almasını istemiş ve bu mekanları insanoğlunun görebileceği en sade, gösterişsiz, dünyanın hakikatini gösteren mekanlar olmasını istemiştir.

"Ebu Hayyac şöyle dedi: Bir gün Ali radıyallahu anh bana: 'Seni, Allah Rasûlü'nün beni görevlendirdiği bir vazifeyle görevlendireyim mi?' dedi. Ben 'Evet' dedim. 'Gördüğün her heykeli parçala, kabri yerle eşitle' dedi." [21]

Rum diyarında vefat eden birine kabir hazırladılar. Sahabeden Fudale bin Ubeyd kabri düzleştirmelerini/yerle eşit yapmalarını istedi ve

15. *Buhari, 435; Müslim, 531.*
16. *Müslim, 532*
17. *28/Kasas 68*
18. *Müslim, 972*
19. *Ebu Davud, 492; Tirmizi, 317.*
20. *Kurtubi Tefsiri Kehf suresi, 21. ayetin tesirinde*
21. *Müslim, 969*

"Ben Allah Rasûlü'nün kabirlerin yerle eşit olmasını emrettiğini duydum" [22] dedi.

Yerle eşit olmasını istediği kabirlerin, kabir olduğu belli olsun diye sadece bir karış yükseltilmesine müsaade etti. Kabirlerin kireçle yapılmasını, bina edilmesini, ışık asılmasını, üzerine yazı yazılmasını yasakladı.

"Allah Rasûlü kabirlerin kireçlenmesini, üzerine oturulmasını ve üstüne yapı yapılmasını yasakladı." [23]

"Nebi kabirlerin kireçlenmesini, üzerine yazı yazılmasını yasakladı." [24]

"Allah Rasûlü kabirleri ziyaret eden kadınlara ve kabirlerin üzerine lamba asanlara lanet etti." [25]

Günümüz kabirleri ve Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bu emirleri karşılaştırıldığında kabristanların Allah ve Rasûlü'ne isyan mekanlarına dönüştüğü görülecektir. Şeytanın bu hadisleri ele alıp insanların bu yasakları çiğnemesi ve kabirperestliği ihya etmek için çabaladığı görülecektir. Ve maalesef bizden önce yaşamış milletler adım adım putperestliğe düştüğü gibi, bu ümmet de aynı yolla putperestliğin yaygın bir tonu olan kabirperestliğe düşmüştür.

Ümmeti kabirler konusunda farklı şekillerde uyaran Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* uyarılarının en fazla yoğunlaştığı konu kendi kabridir. İman ve vefa duygusuyla kendine bağlanan ümmetinin, şeytanın bu sevgiyi kullanarak saptırmasından korkmuştur. Özellikle kabrine yönelik yapılması muhtemel aşırılıklara karşı ümmetini titizlikle ikaz etmiştir.

"Evlerinizi kabirlere çevirmeyin. ***Benim kabrimi bayram yeri kılmayın.*** *Bana salât getirin, nerede olursanız salâtınız bana ulaşır."* [26]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* kabirinin bayram yerine dönüştürülmesini yasaklamıştır. Bayram kelime itibariyle *'iyd'* yani avdetten/dönmek kökünden gelir. Lugat anlamını baz alırsak kabrinin sürekli dönüp durulan, ziyaretgaha çevrilen bir



yer olmasını istememiştir. Örfi ve şer'i olarak bayram ise; *'kendisi için süslenilen, bir araya gelinen, zamanı belli olan'* anlamlarını çağrıştırır.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu manayı kastetmişse kabrinin sürekli ziyaret edilen, ziyaret sırasında süslenilen, belli gün ve zamanların ziyarete tahsis edilmesini yasaklamak istemiştir.

Ebu Davud'un *rahimehullah* Sünen'ini şerh eden Şemsu'l Hak Azim Abadi alimlerden bu yönde nakillerde bulunmuştur.

Münavi: *'Bayrama toplandıkları gibi Allah Rasûlü'nün kabirini ziyaret için toplanmalarını yasaklamıştır. Bu yasağın nedeni meşakkatin kaldırılması ya da tazimde aşırılığı önlemek içindir.'* [27]

Tiybi: *'Bayram için süslenip temizlendikleri gibi kabrini ziyaret için süslenip temizlenmelerini nehy etmiştir. Yahudi ve Hristiyanlar peygamberlerinin kabirlerine böyle yaparlardı. Ta ki bu tutum onlarda gaflet ve kalp katılığına sebebiyet verdi. Putperestlerin âdetlerinden biri ölülerini tazim etmektir. Bu hâl devam eder ve neticede onları put edinirler. Bu manaya işaret için Allah Rasûlü 'Allah'ım benim kabrimi tapılan bir put kılma' demiştir.'*

Tiybi'nin işaret ettiği hadisin tamamı şöyledir:

"Allah'ım benim kabrimi tapılan ibadet edilen bir vesen/put kılma. Allah'ın gazabı Nebilerinin kabrini mescid edinenlere şiddetlenmiştir." [28]

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bu hadisi kabirleri mescid edinmesiyle kabirlerin putlaştırılması arasındaki bağı göstermektedir. Çevresinde veya içinde (türbe) yapılan ibadetlerin dahi faziletli olduğuna inanılan yatırlar zamanla dua edilen, şifa umulan, Allah'a aracı kılınan birer puta dönüşmektedir.

22. *Müslim, 968*
23. *Müslim, 970*
24. *Ebu Davud, 3228; Tirmizi, 1052.*
25. *Ebu Davud, 3238; Tirmizi, 320.*
26. *Ebu Davud, 2044*
27. *2044 hadis şerhinde Avnu'l Ma'bud*
28. *Muvatta, 414; Müsned, 2/246.*

Muvatta şarihlerinden İmam İbni Abdilber hadisin şerhinde bu manaya dikkat çekmiştir.

'Hadiste geçen 'Vesen' puttur. Put; altın veya gümüşten ya da herhangi bir maddeden yapılan şekildir. Allah'ın dışında ibadet edilen her şey puttur. Araplar putlara namaz kılıyor ve ibadet ediyorlardı. Allah Rasûlü ümmetinin önceki ümmetler gibi yapmasından korktu. Onların peygamberleri vefat ettiğinde kabrinin başında putun başında bekledikleri gibi beklerlerdi. 'Allah'ım benim kabrimi ibadet edilen bir put kılma' demek; ona yönelik namaz kılınan, ona secde edilen, ibadet edilen bir put kılma demektir. Allah böyle yapan ümmetlere şiddetle öfkelenmiştir. Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem ashabını ve ümmetini geçmiş ümmetlerin çirkin fiillerine karşı uyarmıştır. Onlar peygamberlerinin kabrine doğru namaz kılıyor, oraları kıble ve mescid ediniyorlardı. Putperestlerin putlarına yaptıkları gibi onlar putları tazim ediyor ve ona secde ediyorlardı...' [29]

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bu tavsiyeleri ashabına da etki etmişti. Onlar, Nebi'nin hevasından konuşmadığını, sadece ümmetin hayrını düşündüğünü, şefkatli bir babanın evlatlarını tehlikeden koruduğu gibi onları tehlikelerden korumaya çalıştığını biliyorlardı. Bu nedenle onun yönlendirmelerini emir telakki ettiler ve bunları titizlikle uyguladılar.

Allah Rasûlü'nün kabrini her müslümanın kabri gibi yaptılar. Yerden sadece bir karış yüksek. Yeşil örtülerle sarıp, efsunlu ve tılsımlı yazıların olduğu putperestlik artığı sandukalara koymalılar. Onu bina edip kireçlemediler. Üzerinde lambalar asıp aydınlatmadılar.

Öncelikle O'nun *sallallahu aleyhi ve sellem* kabrine yönelik sözlerini uyguladılar. Aişe *radıyallahu anha* annemiz *"Şayet mescid edinilmesinden korkulmasaydı kabri açığa çıkarılırdı"* [30] demiştir.

Allah Rasûlü'nün kabrini her müslümanın kabri gibi yaptılar. Yerden sadece bir karış yüksek. Yeşil örtülerle sarıp, efsunlu ve tılsımlı yazıların olduğu putperestlik artığı sandukalara koymalılar. Onu bina edip kireçlemediler. Üzerinde lambalar asıp aydınlatmadılar.

Buhuristan'ı fethettiklerinde bir kabir buldular. İnsanların Tuster şehrinde bulunan ve Danyal peygambere ait olduğunu düşündükleri bir kabri tazim ettiklerini gördüler. Ne mi yaptılar? Tabiinden Ebul Aliye'den *rahimehullah* dinleyelim:

'Gündüz on üç ayrı kabir kazdık, gece olunca adamı birine defnettik ve bütün kabirleri düzelttik. Ta ki insanlar hangisinde olduğunu bilmesin ve onu çıkarmaya kalkmasın. Ben dedim (kıssayı rivayet eden Halid bin Dinar): 'İnsanlar bu kabirden ne umuyordu?' Dedi: 'Kıtlık olunca tabutunu çıkarıyor ve bu vesileyle yağmur umuyorlardı'. Dedim: 'Adamın kim olduğunu düşünüyorsun? Dedi: 'Danyal isiminde biri.' Dedim: 'Kaç yıldır öldüğünü düşünüyorsunuz?' Dedi: 'üç yüz yıl.' Dedim: 'Cesedinden bir şey değişmiş miydi?' Dedi: 'Saçının arka taraflarında birkaç tüy dışında bir şey değişmemişti. Nebilerin bedenini toprak çürütemez, parçalayıcı hayvanlar yemez.' [31]

Fethettikleri yerlerde insanların, salihlerin kabirleri ile fitneye düşüp Allah'a şirk koşmalarından çekindikleri için kabirleri gizliyor, Allah Rasûlü'nün emrettiği gibi gösterişsiz hâle getiriyorlardı.

Kabirperestliğin Ümmette Açığa Çıkması

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bunca uyarısına rağmen tasavvuf ehli kabirlere çok farklı yaklaştı. Allah Rasûlü'nün öğretilerini ters yüz ettiler. Cahiliye ehlinin oluşturduğu putperestliği salihlerin kabirleri üzerinden ihya ettiler.

'Neden kabirleri ziyaret etmeliyiz?' sorusuna tamamen farklı bir cevap buldular. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem "O size ölümü hatırlatır."* diyerek teşvik ettiği kabir ziyareti için putperestlerin putlardan beklentisine benzer şeyler söylediler.

Gazali'nin *'el-Mednun Bihi Ala Ğayr-i Ehlihi'* kitabından dinleyelim:

Tüm muttasavvufların ortak kabulü olan Gazali'nin sözlerine geçmeden önce şunu belirtelim. İlgili kitabın isimi şöyledir: Ehil Olmayanlara Gizli Olması Gereken. Yani kitap bizler gibi ehil olmayanlara değil, tasavvuf yoluna girmiş ve bu yolu benimsemişler için kaleme alınmıştır.

29. *et-Temhid ilgili hadisin şerhi*
30. *Buhari, 1330; Müslim, 529.*
31. *El Bidaye, 2/40*

'...Nebilerin ve imamların türbe/makamlarını ziyaretin amacı şudur:

Ziyaret, yardım talep etmek, bağışlanma istemek, ihtiyaçların giderilmesini nebilerin ve imamların ruhundan talep etmektir. Bu, iki taraflı olur. Bir taraf yardım talep eder, diğer taraf yardım eder. Türbeleri ziyaretin bu iki rükün üzerinde büyük tesiri vardır. Yardım talebine gelince; ihtiyaç sahibi tüm isteğini kendine şefaatçi olan ve ziyaret edilene yöneltir. Öyle ki, tüm isteği bununla meşgul olur. Tüm benliği ile bunu zikretmeye ve hatırlamaya yönelir. İşte bu hâl ziyaret edilenin ruhunun farkedip kendisinden beklenilen güzel yardıma karşılık vermesine sebep olur.' [32]

Kabir ziyaretinde, ziyaret edilen ölünün ruhundan yardım almayı uman ve bunun için tüm benliğiyle ölünün ruhuna yönelmeyi öğütleyen bir zihniyetin kabirleri puta çevirmelerine şaşmamak gerekir.

Şa'rani Tabakat'ında bazı velilerden(!) şu nakillerde bulunur:

'Muhammed el-Hanefi şöyle derdi: 'Kimin bir sıkıntısı olursa benim kabrime gelsin ve ihtiyacını istesin, gidereyim. Benimle sizin aranızda sadece bir zira' (dirsek boyu) toprak vardır...' [33]

Ahmed Ferğel isimli Allah dostu(!) şöyle derdi:

'Ben kabrimde olup tasarruf edenlerdenim. Kimin ihtiyacı olursa benim kabrime gelsin, ihtiyacını dillendirsin, yerine getireyim.' [34]

Evet, onlar kabirlerin ziyaretini böyle anladılar ve insanları kabirlerini putlaştırmaya davet ettiler.

Kabirlerin üzerine türbe yapabileceği hatta yapılması gerektiğini savundular. Bazıları öyle ileri gitti ki Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği ve yasaklayıcı olan hadislerin zayıf olduğunu söylediler. İlmî namusa sahip olanlar hadislere söz söylemedi, lakin mevcut hâli delil aldılar. Kendilerinden önce yaşayanların mezarların üzerine yaptıkları türbeleri bunun meşruluğuna delil saydılar. Alim ünvanlı meşhur kabirperestler bu konuya dair risaleler kaleme aldı.[35]



Ümmetin alimleri(!) Allah Rasûlü'nün uyarılarına rağmen şirke kapı aralayan böylesi risaleler kaleme alınca, bunun kötü eserleri kısa zamanda görülmeye başlandı. İslam ümmetinde var olan kabirler ve kabirperestlikle ilgili hazırlanmış bir doktora tezinden şunları aktaralım:

'...Ali Paşa'nın naklettiğine göre kendi zamanında Kahire'de iki yüz doksan dört türbe vardı. Doktor Suat Mahir'in nakline göre Mısır'ın genelinde binden fazla türbe vardır.

1890 yılında Şam'ı ziyaret eden Abdurrahman Sami Bey, Dımeşk civarındaki türbelerin sayısının yüz doksan dört kadar olduğunu söyler. Osmanlı'nın başkentinde ise dört yüz seksen bir caminin olduğunu, neredeyse bunların hiçbirinin türbeden yoksun olmadığını anlatır. Hindistan'da ise günümüze kadar varlığını koruyan yüz elli türbenin olduğunu aktarır. Hicri 14. asrın başlarında Bağdat'ta yüz elli büyük cami vardı. Nerede ise herbirinde bir türbe vardı. Musul'da ise birçoğu mescidlerin içinde olan yetmiş altı civarında türbe bulunmaktadır.

Bu dönemde (H. 14. asır) İslam aleminin büyük başkentlerinin hepsinde manzara aynıydı. Mezarlar üzerine mescid inşa edip, mezarları türbeleştirmek Allah'a yakınlaşma vesilesi olarak görülmekle yetinilmedi, insanlar arasında rekabet sebebi oldu. İnsanların bir beldeyi faziletli görüp orada yaşamaya rağbet etmesi içindeki türbelerle orantılıydı. Şayet bir beldede türbe yoksa mutlaka oranın ehlinden bir rüya uydurulurdu. Rüyasında bir velinin(!) belli bir noktada olduğunu keşfeder ve insanlar orayı türbe hâline getirirdi.' [36]

Türbelerin eski olanları tarihi eser kabul edilip restore edilmekte ve her geçen gün var olanlara yenileri eklenmektedir. Buralarda farklı tasav-

32. *Sayfa 356*
33. *Tabakatu'l Kubra, 2/88*
34. *A.g.e 2/96*
35. *Dipnot: Muhammed Zahid el-Kevseri'nin el-Makalat kitabında yayınlanan 'Kabirler Üzerine Mescid İnşa Etmek ve Kabirlere Dönüp Namaz' adlı bir makalesi bulunmaktadır. Yine yakın dönem kabirperestlerinden Ebu Feyd Ahmed bin Muhammed el-Ğumari'nin 'Kabirler Üzerine Mescid ve Türbe İnşa Etmenin Müstehap Oluşuna Deliller' adlı bir risalesi vardır.*
36. *El-Kuburiyye, sayfa 201-203 özetle*

vuf tarikatları tarafından icra edilen ritüeller ise putperestliğin zirve noktasını temsil etmektedir.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* naibleriymiş gibi dua edip yalvaranlar, ihtiyaçlarını kağıt parçalarına yazıp türbelere bırakanlar, türbelere temas eden toprak, bez gibi şeylerin şifa kaynağı olduğuna inananlar, sıkıntısı geçsin diye türbelere adak adayanların olduğunu görüyoruz. Adeta namazdaymış gibi kabrin başında huşuyla bekleşen, konuşmanın edepsizlik olduğunu kabul eden, kabirden çıkarken arkasını kabre dönmemek için gerisin geriye çıkan insanlar vardır.

Mısır'da bulunduğum yıllarda kendi gözlerimle gördüğüm putperestlik örneklerini aktarayım. Ezher'in karşısında Hüseyin'e *radıyallahu anh* ait olduğu iddia edilen bir türbe ve üzerinde inşa edilmiş bir mescid bulunuyor. Ezher camisinin içinde de türbe var elbet. Ancak Hüseyin'e *radıyallahu anh* ait olduğu iddia edilen ve bir tarikatın ekmek teknesi olan türbe kadar rağbet görmüyor. Biz arkadaşlarımızla bu camiye gittik. Türbeye sırtımızı dönüp ayaklarımızı yanlış tuttuğumuz, anlamsız bakışlarımız ve putlarına su-i edebimiz nedeniyle bizi gözleri ve homurdanmalarıyla taciz etmişlerdi.

İmam Şafii'nin mezarına yapılan türbede ise kadınlardan birinin koşarak secdeye kapandığını gözlerimle gördüm. Benim yaklaşımımı aşırı bulan ve biraz da Osmanlıcılık illetiyle ma'lul bir arkadaşımız dahi bu manzara karşısında dayanamamış ve 'Bu kadar da değil!' diyerek tepkisini göstermişti.

İmam Şafii'nin *rahimehullah* mezarına yapılan türbede ise kadınlardan birinin koşarak secdeye kapandığını gözlerimle gördüm. Benim yaklaşımımı aşırı bulan ve biraz da Osmanlıcılık illetiyle ma'lul bir arkadaşımız dahi bu manzara karşısında dayanamamış ve *'Bu kadar da değil!'* diyerek tepkisini göstermişti. Maalesef tevhid imamlarından birinin kabri bu ümmetin kabirperestler eliyle putlaştırılmış ve ibadet edilen bir merkez hâline getirilmiştir.

Yüzyıllar önce kabirlere secde eden putperestleri Şükri Alusi *rahimehullah* şöyle aktarır:

'Allah'a yemin olsun ki alemlerin Rabbi olan Allah'tan yüz çevirip, türbe eşiklerine secde edenleri gözlerimle gördüm. Sadece avam değildir bunu yapan. Nice ilim iddiasında olanın bu fiilleri yaptığını gördük ve duyduk. Bunların çoğu mevcut tarikatlardan birine müntesiptir. Bunların yanında şeyhlerin ruhaniyetinden yardım/meded umma meşhur vaciplerdendir. Allah bunların hürmetini korumasın, devamlarını sağlamasın. Allah'tan yeryüzünü bunların küfründen ve sapıklığından temizlenmesini dileriz.' [37]

Diyobendiler'in meşhur alimlerinden Şeyh Halil Ahmed Cuştiler'in şeyhi Huvace Muiniddin el-Custi'nin kabrini ziyaret eder. Kabrin başında oturur ve murakabeye dalar. Öyle kaptırır ki kendini adeta bayılmış bir insan gibidir. İnsanlar ise kabrin etrafında tavaf yapıyor ve secde ediyordur.[38]

Osmanlı'nın meşhur alimlerinden İmam Birgivi şöyle der:

'Bu sapık ve saptırıcıların hâli o boyuta ulaştı ki, kabir/türbelere hac ibadeti uydurup, yapılması gereken ritüeller belirlediler. Bunların aşırılarından biri 'Türbe Haccı'nın İbadetleri/ Menasik Hacci'l Meşahid' adıyla kitap kaleme aldı. Kabirleri Allah'ın evine benzeterek bunu yaptılar. Açıktır ki bu İslam dininden ayrılış ve putların kullarının dinine girmektir.' [39]

Hanefilerin Bağdat müftüsü Alusi *rahimehullah* Hac suresi 73. ayetin tefsirinde şunları kaydeder:

'Mutasavvıfların çoğunun nebilerin kabirlerinin eşiğine secde ettiğini gördüm. Bazısı tüm nebilerin kabirlerinde tasarruf ettiğini kabul eder. Tasarrufları mertebelerine göre değişir. Alimleri ise dört veya beşinin tasarruf ettiğini kabul eder. Bununla ilgili delil istendiğinde 'Keşfle sabit oldu' derler. Allah onları kahretsin. Ne

---

37. *Cuhudu'l Ulema Hanefiyye fi İbtali'l Akidetu'l Sufiyye 1/469, Fethu'l Mennan kitabından naklen. Cuhudu'l Ulema Hanefiyye kitabı son dönemlerde kalem alınmış önemli akademik çalışmalardandır. Müellifi Şemsuddin Afgani, Horasan alimlerindendir. Mutasavvuf ve maturidi Diyobendiler arasında medrese eğitimi almış ve onları çok iyi tanıyan bir ilim adamıdır. Tarih boyunca Hanefi alimlerinin kabirperestlerin şirk akidesine karşı verdiği mücadeleyi derlemiş ve kıymetli bir çalışma ortaya koymuştur. Üç cilt olarak basılan bu hacimli eser faydalanılacak eserlerdendir. Müellifin Maturidilik inanışını incelediği üç cilt hâlinde basılan kıymetli bir eseri daha bulunmaktadır.*
38. *Age 2/632*
39. *A.g.e 2/646, Ziyaratu'l Kubur, sayfa 20'den naklen*

kadar iftiraları çok ve cahildirler. Bazısı bunların kabirlerinden farklı şekillerde çıktığını iddia eder. Alimleri derler: Ruhları bazen aslan, ceylan ve benzeri surette açığa çıkar ve dilediği gibi gezer...' [40]

Sonuç Olarak

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Lat ve Uzza'ya tapılmadıkça kıyamet kopmaz."

"Benim ümmetimden bir grup putlara tapmadan, bir grup da müşriklere katılmadan kıyamet kopmaz."

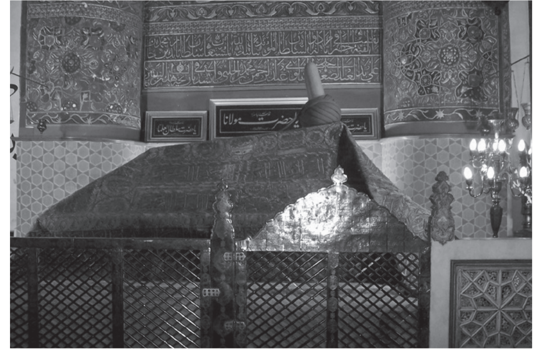
Bugün gerek Türkiye'de gerek İslam beldesinde bulunan türbelere ve bunlara yönelik yapılanlara bakıldığında bu hadisler daha iyi anlaşılıyor. Bu kabirler/türbeler putlara dönüşmüş ve insanlar Allah'ı sevdiklerinden daha fazla bu putları seviyor, O'ndan *subhanehu ve teâlâ* korktuklarından çok fazla bu putlardan korkuyorlar. Onlardan biri Allah adına yemin ettiğinde yemini çok rahat çiğnerken, türbelerin çarpmasından korktuğu için orada yatanın başı üzere yemin etmeye dahi cesaret edemiyor. Yemin ettiği farz edilse bile asla yeminini çiğnemez. Rabb'inin çarpmasından emniyet içinde olan bu putperestler yatırların çarpmasının korku içindedirler.

'Şu namazı da aradan çıkaralım' mantığıyla Allah'ın huzuruna duran, namazdan ziyade olimpiyat koşusunda olduğunu zanneden insanlar, türbe ziyaretinde kemal-i huşu ve inkisas içerisindedirler. O denli transa geçerler ki namazda fıldır fıldır olan gözleri türbe kıblesine çakılıp kalır.

Her hastalık ve musibet için ayrı bir türbenin iyi olduğuna inanırlar.

Allah'a, Nebiye ve kutsala sövüldüğünde kılı kıpırdamayan bu samimi kullar; kabirlerine, şeyhlerine ya da tarikatlarına laf söylendiğinde ateş topuna dönüşür ve öfke patlaması yaşarlar.

Allah'ın dinine düşmanlık eden, alay edip dalga geçen mülhitlerle hiçbir sorunları yoktur. Onları takip eder, izler, alkışlar ve severler. Kendi tarikatları veya putları hakkında konuşan hocalara gelince İbrahim'in müşriklere uyguladığı usve-i hasene beraatini uygularlar.



Her önemli işi öncesinde ve sonrasında modern putperestler Anıtkabir'e, geleneksel putperestler türbelerine koşarlar. İşin öncesinde yardım talebinde bulunur, sonrasında şükranlarını iletirler.

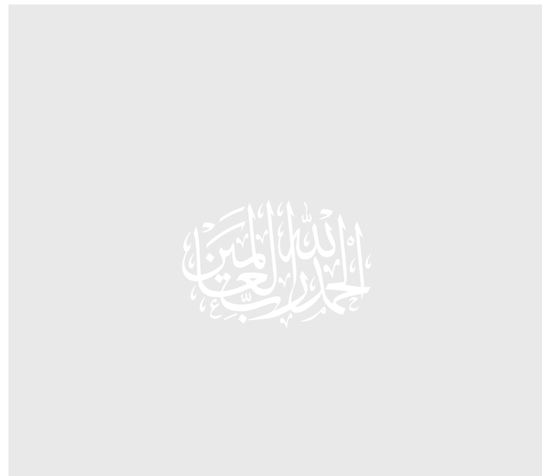
Mekkeli putperestler rahatlık anında putlarına ibadet edip dua eder, dara düştüklerinde sadece Allah'a yalvarırlardı. Bunlar rahatlık anında ya da darlıkta hatta karşıdan karşıya geçerken dahi sadece türbelerin ruhaniyetinden medet umarlar.

Bunların içinde türbeler adına savaşanlar dahi vardır. Putperest Hizbul-lat örgütünün Suriye'de yaşanan olaylara müdahalesini ve Esad'a verdikleri desteği *'Türbeleri koruyacağız'* şeklinde gerekçelendirdiğini unutmayalım. Haklı olarak sormak istiyoruz: Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdiği ve ümmetini uyardığı putperestlik bu zikredilenler değil de nedir?

9 nolu Cezaevi C5 38

Silivri/İSTANBUL

Halis Bayancuk/Ebu HANZALA



40. A.g.e. 3/1567-1568/ Ruhu'l Meani'den naklen



Suriye Masasında Şubat Soğuğu

Türkiye, aylardır PKK'nin başlattığı hendek siyasetiyle meşgul. İran ve Rusya'nın yanına aldığı, ülkelerinde resmî temsilcilikler verdiği PYD, Türkiye'nin en aktif olması beklenen dönemde ellerini bağladı. Güneydoğu'da başlattığı, sonuçsuz kalacağını başta PKK'lilerin kabul ettiği öz yönetim siyasetinin Türkiye'yi ciddi anlamda köşeye sıkıştırdığı ve Suriye sahasında pasivize ettiği, bu yönüyle amacına ulaştığı görülüyor.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Zatından ötürü tüm hamdleri hak eden, başta ve sonda, yerde ve gökte hamdin sahibi olan Allah'a hamd olsun. Güzel örnek, ittiba edilmesi gereken rehber Muhammed Mustafa'ya salât ve selam olsun.

Beş yıl önce başlayan Ortadoğu ayaklanmaları **şu ana kadar** beklenen sonuçları vermediği gibi, bölge insanına eski düzenleri aratan bir aşamada. Mısır'da darbe, Tunus'ta eski rejim artıklarıyla ittifak, Libya'da kaos ve bölünmüşlük, Yemen'de Şii engelleme ve Suriye'de göç, bombardıman ve açlık olarak devam ediyor. Başından bu yana belirttiğimiz bir hakikatin altını bir defa daha çizmek istiyoruz. Ortadoğuda yaşanan hadiseler, başlığı atılmış içeriği yazılmamış bir yazı gibidir. Yapılan değerlendirmeler sadece başlıktan yola çıkarak yazıya dair temennilerin dillendirilmesidir. Olayların cereyan ettiği bölgede semavi dinlerin mensuplarının bulunması yaşananların kıyamet alametleri sahnesi kabul edilmesi, bölgede varolan ve emperyalist dünyanın iştihanı kabartan enerji rezevleri, İslamî kesimin bölgeyi uyanışın ve yeniden tarih sahnesine çıkışın sıçrama zemini görmesi ve bu bileşenlerin oluşturduğu karışık denklem göz ardı edilmeden değerlendirmeler yapılmalıdır. Yapılan değerlendirmeleri mutlaklaştırmadan, sadece *'durum değerlendirmesi'* olarak kabul edip temkinli davranmak gerekir. Temenni ve beklentilerimizi destekleyen yaklaşımları mutlaklaştırıp, olaylara baktığımız gözlük hâline getirdiğimizde insanlık tarihinin en önemli aşamalarından birini yanlış anlama ve yanlış konum alma durumuyla karşı karşıya kalabiliriz. Şartlar değişiyor, dengeler bozuluyor, yeni aktörler sahneye çıkıyor, gizli ittifaklar kamuoyuna yansıyor. Dünün savaşanları ortak bir paydada buluşup, müttefikleri çıkar anlaşmazlıkları yaşıyor. Sahada bulunan insanların da itirafıyla *'Suriye'de sabah yapılan bir değerlendirme ve plan, öğlen olmadan geçerliliğini yitirir; hiç beklenmedik yeni bir durum oluşur.'*

Yazımızın girişini *'yorumlarda temkinli olmaya'* ayırma nedenimiz şudur: Maalesef temenni endeksli değerlendirmeler görüş körlüğüne neden oluyor. Şartlar değişmesine rağmen olaylar, beklentiler doğrultusunda değerlendiriliyor. Bu da hâliyle yanlış okuma ve yanlış konum almaya neden oluyor.

2016 Şubatı'nın başlamasıyla beraber Suriye geçirdiği beş yılın en sıcak günlerini yaşıyor. Peşpeşe yapılan meydan okumalar, karşıt aktörlerin restleşmesi, tarafların en önemli kozlarını masaya koymaları sürecin sona doğru evrildiğine dair kanaat oluşturuyor.

Şubat ayının ikinci haftası içinde yaşanan açıklamalara bir göz atalım.

• Suudi General Ahmed Assiri 150.000 kişilik asker gücünün hazır olduğunu ve Suriye'ye DAEŞ'le mücadele için yapılacak ***'kara harekatına kesin karar'*** olduğunu açıkladı.

• Ahmet Davutoğlu işlerin ciddiyet kazandığını, Rusya ve NATO'nun ***'Türkiye sınırında savaşabileceğini'*** açıkladı.

• Medvedev, Suriye sorunu yakın zamanda çözülmezse ***'Dünya, 3. Dünya savaşına hazır olmalı'*** diye açıklamada bulundu.

• Suriye destekçileri bir hafta içinde ateşkes yapılabileceğini duyurdu. Rusya ateşkesin DAEŞ, el-Nusra gibi örgütleri kapsamadığını onlara yönelik bombardımanın devam edeceğini açıkladı.

• AB genişleme komiseri Johannes Hohn *'Mültecilerin bir an önce Türkiye'ye alınmasını bekliyoruz'* dedi. BM *'Türkiye kapıları açmalı'* çağırısında bulundu.

• AB ve BM çağrılarına öfkelenen Tayyip Erdoğan *'Güvenli bölge hususunda istedikleri yerine getirilmezse kapıları göçmenlere açacaklarını açıkladı.'*

• Tayyip Erdoğan'ın *'Biz mi senin müttefikiniz yoksa PYD mi?'* çıkışına ABD'li yetkililer *'PKK'yı terör örgütü olarak kabul ediyoruz. PYD ise bizim IŞİD'e karşı müttefikimiz'* karşılığını verdi.

• İran Devrim muhafızları komutanı M. Ali Caferi *'Suud'un, Suriye'ye kara harekatı yapacak cesaretinin olmadığını, asker yollayacak olursa tekini sağ bırakmayacaklarını'* söyledi.



• PYD, Türkiye sınırına on yedi kilometre yakınlaştı. Türkiye'nin muhaliflerle kontrol altında tuttuğu Azez ve benzeri stratejik noktaları kuşatma altına aldı.

• Ahmet Davutoğlu Rusya'nın hava saldırıları eşliğinde rejimin Halep kuşatmasına *'Halep, Maraş'tır'* dedi.

• Türkiye angajman kuralları çerçevesinde YPG'nin elindeki Minnağ havaalanını bombaladı.

Şubat ayının ikinci haftası itibariyle Suriye özelinde yaşanan hareketliliğin mevcut tablosunu özetlemeye çalıştık. Birbirinden bağımsız gibi görünen ancak her biri sebep-sonuç ilişkisi içinde değerlendirilebilecek bu tabloda iki nokta öne çıkmaktadır.

a. Bugüne kadar sahadaki gruplara destek vererek Suriye sahasında bulunmaya çalışan devletler fiilî olarak sahaya iniyor.

b. Suriye'de yaşanan beş yıllık savaş Türkiye sınırına sıkışmış vaziyettedir.

Tablodan çıkardığımız bu sonuçlar dışında bölgeye biraz daha yakından bakalım.

Rusya

İran ve Esed'ın gerisinden Suriye sahasında yer alan Rusya, 30 Eylül'de başlattığı hava saldırılarıyla fiilî olarak sahaya inmiş oldu. Rusya'nın Suriye'yle bu denli alakadar olmasının ve Suriye'ye dönük tüm faaliyetleri Kremlin'e yapılmış olarak algılamasının farklı nedenleri var. Bunlardan en önemli olanlarını şöyle sıralayabiliriz:

• 2013 yılında ABD jeoloji araştırmaları kurumu Akdeniz'de 3 trilyon 450 milyar metreküp doğalgaz olduğunu açıkladı. Bu kadar yoğun doğalgaz yataklarına sahip havzada kaliteli petrol çıkarılacağı da belirtiliyor. Tüm dünyanın savaş gemilerini yollayarak varlık gösterdiği Akdeniz, ekonomisi enerjiye endeksli Rusya'nın da iştahını kabartıyor. Bu enerjiyi çıkarma ve dağıtma konusunda en uygun ülkenin uzun yıllardır ilişki içinde olduğu Suriye olduğunu düşünüyor. Bir yandan rejim karşıtlarıyla savaşırken diğer yandan askerî üstler inşa ederek Suriye'ye yerleşiyor.

• Suriye ve Libya, Rusya'nın silah alan başlıca müşterilerindendi. Libya konusunda ağır davranan Rusya, Kaddafi döneminde elde ettiği tüm kazanımlarını kaybetti. Emperyalist devletler Libya'nın enerji kaynaklarını bölüştürürken Rusya bundan pay alamadı. Suriye'de benzer bir durumun yaşanmaması için Rusya açıktan ve tüm taraflara meydan okuyarak sahaya indi. Böylece uzun yıllar Suriye'ye yaptığı yatırımları ve kazanımları garantilemiş ve çözüm sürecinde Suriye'yi temsil edecek devlet konumuna gelmiş oldu. Rusya'nın istediğini elde etmiş olduğu görülüyor. Askerî ve siyasi tüm girişimlerde rejim adına masada Rus yetkililer konuşuyor. Suriye'nin geleceğine dair rejim yetkililerinden ziyade Rus yetkililer açıklamalarda bulunuyorlar.

• Suriye sahasında azımsanmayacak sayıda Kafkas mücahid bulunuyor. Sahada başarılı oldukları taktirde bu başarının Kafkas cihadını motive edeceğini düşünüyor. Ayrıca Kafkas ve Türki Cumhuriyetler'den Şam cihadına destek için gelen mücahidlerin asıl amaç ve hayallerinin Rusya ile savaş olduğunu çok iyi biliyor. Rusya kendisine karşı birikmiş bu kin ve nefreti Suriye sahasında toplayıp imha etmek istiyor.

• İçinde bulunduğu soğuk iklim ve bunun ekonomiye yansıyan olumsuz zemininden kurtulup, sıcak denizlere inme rüyası sadece bugün değil tarih boyunca Çar'ların, Sovyet Rusya'nın ve bugün Putin Rusyası'nın dış siyasetinin belirleyicisi olmuştur. Akdeniz'e sahili bulunan ve Rusya'nın Esed'e butik bir sahil devleti kurma isteği sıcak denizlere açılacak bir kapı isteğidir.

İçinde bulunduğu soğuk iklim ve bunun ekonomiye yansıyan olumsuz zemininden kurtulup, sıcak denizlere inme rüyası sadece bugün değil tarih boyunca Çar'ların, Sovyet Rusya'nın ve bugün Putin Rusyası'nın dış siyasetinin belirleyicisi olmuştur.

• Sovyetler'in dağılmasından sonra süper güç olma iddiasını yitiren Rusya, Putin'le beraber ekonomik, siyasi ve askerî bir sıçrama yaşadı. Yeniden dünyanın süper gücü olmak isteyen Rusya, Sovyetler'in yıkılmasına neden olan Batı ile hesaplaşmak istiyor. Suriye gibi tüm dünya güçlerinin bir şekilde müdahil olduğu bir coğrafyada süper güç olma ve Batı'yla hesaplaşma iddiasında olan Rusya'nın bigane kalması düşünülemez.

Rusya'nın bu denli ince hesaplar yaparak müdahil olduğu Suriye topraklarından istediğini elde edip-edemeyeceği bizim için şu anda ğayb. Şüphesiz Allah'ın bir planı var ve sonuçta Allah'ın iradesi tahakkuk edecektir. Bu temel düsturumuzu hatırda tutarak, tarihi bir olayı hatırlamanın faydalı olacağına inanıyoruz.

Bundan yaklaşık kırk yıl önce bugünle neredeyse birebir uyuşan olaylar yaşandı.

1978'de Rus istihbaratı KGB desteğiyle Afganistan'da bir askerî darbe yapıldı. Nur Muhammed öncülüğünde gerçekleşen komünist devrim(!), tüm kardeş komünist devrimler gibi kısa sürede katliam, işkence ve hürriyetleri kısıtlama despotluğuna dönüştü. Başta İslamî çevreler olmak üzere tüm muhalif gruplara yapılan zulümler bir yıl içinde ülkenin karışmasına ve halk ayaklanmasına dönüştü. Ayaklanan grupların en ciddi destekçisi asrımızın Ebu Rigal'i Suudi Arabistan'dı. Oluk oluk para aktarıyor, silah desteği veriyordu. Maaşlarını Afgan mücahidlere bağışlayan Suud'un duyarlı ve ümmetçi alimleri(!), mücahidlerin tüm masraflarını üstlenen zenginler, bedava uçak bileti dağıtan hayırseverler... Aslında desteği veren ABD idi. Ancak ABD'nin muhalif mücahid gruplara desteğinin görünen yüzü Suudi Arabistan.

Komünist yönetim olaylara müdahale etmesi için Rusya'yı davet etti. Rusya 1979'da Afganistan'a fiilî müdahalede bulundu. Üç ay

içerisinde sonuç alacağını belirten Rusya dokuz yıl Afganistan'da kaldı.

Bu sürede Suudi Arabistan petrol fiyatlarını düşürdü. Bir varil petrolün fiyatı on doların altına düştü. Ekonomisi petrol fiyatlarının düşüşüyle sarsılan Rusya sahada aldığı hezimetle beraber zelil ve yenilmiş bir şekilde Afganistan'ı terk etti. SSBC'nin çöküşünü hızlandıran en önemli faktörlerden birinin Afganistan hezimeti olduğu kabul edilir.

Rusya savaşında mücahid gruplar arasında ihtilaf baş gösterdi. Yaklaşık on yıl süren iç savaşla Afganistan yerle bir oldu. Taliban'ın yönetimi ele geçirmesiyle kısmî bir sükunete kavuşan Afganistan'da ABD işgali ile beraber hâlen devam etmekte olan bir savaş var.

Rusya'nın Afganistan'ı işgal ettiği yıllarda İran'da bir hareketlilik vardı. Humeyni öncülüğünde başlayan isyanlar devrime dönüşmüş, ismi İslam fakat gerçekte mezhebi Rafizi bir sistem kurulmuştu. Rafizi devletin karşılaştığı ilk sorun Irak Savaşı'ydı. Uzun yıllar süren ve Saddam'ın Batılılar'dan aldığı silahlarla devam ettirdiği savaş Saddam'ın idam nedeni olmuştu. O gün Saddam'a silah verenler, verdikleri silahları bahane ederek Irak'ı işgal etmişlerdi.

Yukarıda aktardığımız satırlarda Afganistan çıkartılıp yerine Suriye yazılsa birçok gelişmenin birebir aynı olduğu görülecektir.

Giriş ve gelişmenin aynı olduğu Suriye-Afganistan işgallerinin sonuçları aynı olur mu, bilemeyiz. Ancak tarihin bir tecrübe okulu olduğu ve tarihî hadiselerin yabana atılmaması gerektiği de muhakkaktır.

ABD

Ortadoğu'da yaşanan her kötü hadisede olumsuz katkısı olduğu düşünülen büyük şeytan ABD, Suriye'de de çok pasif görünüyor. Vakayı okumaya çalışanların bu konuya yaklaşımları farklılık arzediyor. Çünkü bu denli önemli bir meselede, masada baş olup, sahada neredeyse hiç var olmayan ABD olayları anlamaya çalışanları şaşırtıyor. Olayların başlangıcında kimyasal silah kullanımını kırmızı çizgi olarak belirten ABD, bu eşik Esed tarafından defalarca aşılıp, bu durum belgelenmesine rağmen bir adım atmadı. Esed gitmeli



noktasından Esed'lı bir geçiş sürecini önceleyen tezleri dillendirmeye başladı. ABD'nin bu alışılmamış ve çelişkilerle dolu tutumunun arkasında yatan neden hakkında farklı görüşler var.

• Bir gurup bunun acziyetten kaynaklandığına inanıyor. Obama yönetimindeki ABD'nin Obama'nın kendi başkanlık sırasını savmak adına Irak benzeri bir durumun yaşanmaması için pasif davrandığını düşünüyor. Ukrayna ve Kırım meselesinde pasif davranan ABD'nin Rusya'yı cesaretlendirdiği ve saldırganlaştırdığına inanılıyor. ABD gibi bir devletin siyasetini Obama'ya indirgemeyeceği ve çıkarlarını Obama'nın çekincegenliğine kurban etmeyeceği aşikardır. Böylesi ulusal çıkarlarda yönetimdeki siyasi partilerden ziyade, ülkelerin kalıcı gücü kabul edilen istihbarat ve askerî yapılar karar alıcı olur.

• Bir başka yaklaşım ABD'nin bu süreci kontrollü bir şekilde yürüttüğü, Rusya ve İran'ı Suriye'de yorup bir adım sonrasının hazırlığını yaptığı yönünde. Rusya'nın Afganistan'ı işgal etmesi için her yolu deneyen ABD, ikinci yükselişinde Rusya'yı Suriye işgali ile durdurmak istiyor.

Yıllarca benzeri bir tezi Siyonist kararları inceleyerek dillendiren Necmettin Erbakan oldu. Buna göre bu yıpratıcı savaşa Türkiye'nin de çekilmesi gerekiyor. Bölgede Siyonist Yahudi ve Evanjelist Hristiyanların kıyamet öncesi hazırlıklarına engel olması muhtemel İran, Türkiye, Suriye ve Irak bu kapsamlı planla safdışı ya da parçalanmış ve güçsüz bırakılmış oluyor.

ABD ve İsrail gibi ülkelerin bölgesel faaliyetlerini dinî damarın yani Siyonist ve Evanjelistler'in belirlediği bilinen bir gerçek. Afganistan işgaline

Haçlı Seferi, Irak işgaline Armegedon'a hazırlık[1] dediklerini en yetkili yöneticilerinden duyduk.

Suriye sürecinde yaşananlar, şu ana kadar zarar görenler ve bu süreçten karlı çıkanlar hesaba katıldığında bu yaklaşımın dikkate değer bir yaklaşım olduğu söylenebilir. Dikkat edilmesi gereken nokta şudur:

Süreç Siyonist ve Evanjelistler'in istediği gibi yürümüş olabilir. Böyle olması, onların istediği gibi sonuçlandığı anlamına gelmez. Bu süreç bazı müslüman alimlerin inandığı gibi büyük savaşa (Melhame-i Kubra'ya) evrilirse Yahudi ve Hristiyanlığın sonu olacağı anlamına gelir. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* kesin vaadi ile İslam olmayan Hristiyan ve Yahudiler, Deccal'in safında yok olacaklardır.

• ABD'nin Rusya ile anlaştığı ve bu bölgeyi ona terk ettiğine inananlar var. Bunlar ABD'nin bu tutumunu iki yaklaşımla değerlendiriyor. Bazı yorumcular ABD'nin yaklaşan tehlikeyi Çin olarak gördüğünü ve Çin'i dengelemek için faaliyetlerini o bölgeye kaydırdığını düşünüyor. Bazıları ise ABD'nin bu süreçte İslam Devleti'ni hesap etmediğini, Irak ve Afganistan'da yaşadığı hezimetin bir benzerini yaşamak istemediğini, bunun için bölgeyi Rusya'ya bıraktığını düşünüyor. Buna göre İslam Devleti'yle Rusya karşı karşıya gelecek ve durumun gidişatına göre ABD'de sahaya müdahil olacak.

ABD'nin Çin karşısında zorlandığı, Çin'in sessiz bir şekilde ABD'nin çıkarlarını tehdit edici adımlar attığı biliniyor. İslam Devleti'ni birçok ülkelerin öngörmediği, alacağı sünni desteği hesaplayamadığı ve Şia baskısı karşısında Irak eski askerî ve istihbari yapının birikiminin İslam Devleti saflarına geçeceğini hesaplayamadıkları bir gerçektir.

ABD'nin Çin karşısında zorlandığı, Çin'in sessiz bir şekilde ABD'nin çıkarlarını tehdit edici adımlar attığı biliniyor. İslam Devleti'ni birçok ülkelerin öngörmediği, alacağı sünni desteği hesaplayamadığı ve Şia baskısı karşısında Irak eski askerî ve istihbari yapının birikiminin İslam Devleti saflarına geçeceğini hesaplayamadıkları bir gerçektir.

• ABD'nin Irak ve Afganistan'dan sonra savaş konseptini değiştirdiği, kara harekatına sıcak bakmadığı görüşü de var. Kendisi savaşta zayiat vermemek için sadece havadan müdahil olup, bölge insanını askerî güç olarak kullanmak istediği biliniyor. Bunun için PYD ve muhaliflerden devşirdiği ÖSO gibi yapıları kullanmayı düşünüyor.

Avrupa Birliği

Avrupa ülkeleri Suriye'yi, Afganistan zannetti. Sıcak kahveleriyle ekran karşısında oturacak, bol insan haklı nutuklar atacak, böylece ortopedik ve olmayan vicdanları varmış gibi dünyaya insanlık dersi vereceklerdi.

Avrupa'nın vicdanını yakın tarihte Bosna Hersek'te görmüştük. Fransalı bir general komutasında, Hollandalı askerlerin gözetiminde Sırplar Srebrenitsa'da 8372 insanı bir seferde katletti. Savaşın sonunda Avrupa'nın gözetiminde İslam'a mensup 200.000 insan öldürüldü.

Avrupa'nın *'İnsan Hakları'* anlayışına, dahil olanlar sadece Avrupalılar'dır. Fransızlar Avrupalı olmayan Cezayirlilerden 1954-62 yılları arasında 1,5 milyon insan öldürdü. Yine Fransa'nın bir asırdır işgali altında olan Mali ve Orta Afrika'da milyona yakın insan katledilmiştir. Ruanda'da üç ay içinde bir milyon insanı katleden Fransa, 1936-41 yılları arasında bir milyona yakın insanı katleden İtalya nasıl unutulabilir?

Sicili böylesine kabarık Avrupa'nın Suriyeli mazlumlar için farklı davranması düşünülmezdi elbette. Fransa'da ölen yüz insan için yaptıklarına bakınca yüz binlerce insanın öldüğü, milyonlarca insanın yerinden olduğu Suriyeliler'in Avrupa için ne ifade ettiği daha iyi anlaşılıyor.

Asıl utanılacak olan ise başta AKP olmak üzere İslam'a müntesiplik iddiaları dahi bizleri utandıran yöneticilerin çözümü bu ülkelerin kapısında aramaları... Bu canilerin oluşturduğu birliğe girme ihtimalini dahi övünme kaynağı gören, Suriye mazlumlarına yönelik adım atmaları için yalvardıkları Avrupa'nın Avrupalı olmayanlara bakışları böyle.

1. *İslam anlayışında kıyametten önce yaşanacak Deccal, İsa ve Mehdi'nin zuhuruna sebep olacak büyük savaş*

Türkiye sorunu ağırdan aldığını düşündüğü Avrupa'yı harekete geçirmek için mültecileri Avrupa'ya dönük harekete geçirdi. Avrupa'nın bir milyon Suriyeli'yi kabul edeceği haberleri Türk istihbaratçılarının mutfakta pişirip sunduğu bir haberdi. Böylece üstünde biriken yükü, Avrupa ile paylaşması durumunda neler olabileceğini Avrupa'ya göstermiş oldu.

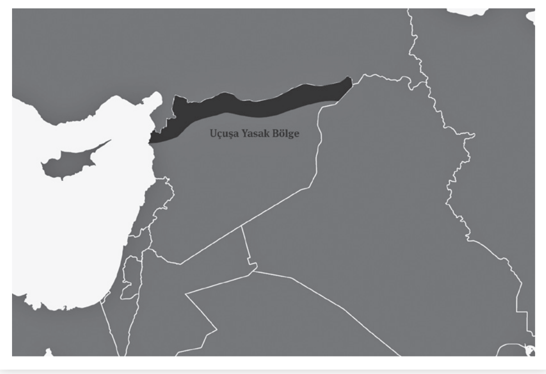
Avrupa'nın Suriye'ye olan ilgisi Akdeniz havzasında varolduğu düşünülen doğalgaz ve bölgede yer alan petrol. İki de büyük sorunu var. İlki; mülteciler hususu. Bugünkü maddi yardımları, bu sorunu Türkiye'nin omuzlarına yıkmak istiyor. Köle olarak kullanabileceği nitelikli göçmenleri kabul ediyor. İkinci sorun ise; Avrupa'dan İslam Devleti'ne katılan ve geri dönüp Avrupa'da eylem yapması muhtemel savaşçılar. Fransa'da yaşanan son olaylar bu korkuyu zirveye çıkarmış durumda.

Allah'ın değişmez sünnetlerinden biri Firavunlar'ın sonunun omuzlarına basarak yükseldikleri mustazafların eliyle olmasıdır. Bu ümmet rabbani önderlikle buluştuğunda ezilenler müstekbirlerin sonunu getirecektir. Avrupalı olmayan müslümanlar ve özellikle de Suriyeli mülteciler Avrupa'nın gerçek yüzünü dünyaya gösterdikleri gibi onun sonunu hazırlayan güç olacaktır. Daha şimdiden Avrupa sınırlarına tel döşemeye başlamış ve serbest seyahat hakkına kısıtlama getirmiş. Güvenlik paketleri ve uygulamalarıyla Avrupalı insanlar Bağdat'ın, Şam'ın ve Sana'nın insanın yaşadığı korkulara benzer korkular yaşamaya başlamıştır.

Topraklarımızda varolan, müsebbibin Batılılar ve onların uşağı yerel yönetimler olduğu bu savaş Avrupa'ya sıçrıyor, sıçramalıdır da. Ümidimiz tarih boyunca kitleleri uyandıran ve bilinçli ordular hâline getiren Batılı düşmanların İslam ümmetine mensup insanların uyanışına vesile olmasıdır.

Türkiye

Etrafı ateşten bir çemberle kuşatılmış ve beş yıllık savaşın sınırlarına sıkıştığı Türkiye, aylardır PKK'nin başlattığı hendek siyasetiyle meşgul. İran ve Rusya'nın yanına aldığı, ülkelerinde resmî temsilcilikler verdiği PYD, Türkiye'nin en aktif olması beklenen dönemde ellerini bağladı. Güneydoğu'da başlattığı, sonuçsuz kalacağını başta PKK'lilerin kabul ettiği öz yönetim siyasetinin Türkiye'yi ciddi anlamda köşeye sıkıştırdığı ve Suriye sahasında pasivize ettiği, bu yönüyle amacına ulaştığı görülüyor.



Rusya'nın havadan, rejimin karadan başlattığı Halep kuşatmaları Türkiye'ye doğru yeni bir göç dalgasına neden oldu. Suriye olayları başladığı günden bu yana, güvenli bölge tezini dillendirdi Türkiye. Sınırın Suriye tarafında savaştan arındırılmış şehirler inşa edip, Suriyeli mültecileri burada barındırmayı teklif eden Türkiye böylece hem insani sorumluluğu yerine getirmiş olacak, hem de mültecilerin ülke için oluşturması muhtemel sorunları asgariye indirecekti.

Makul görünen bu talep başta ABD olmak üzere, BM ve AB tarafından engellendi. Cumhurbaşkanı'nın katıldığı son toplantıların hepsinde bu meseleyi dillendirmesi ve aktörleri eleştirmesi bu yükün Türkiye'yi ne kadar zorladığını ve artık taşınamaz hâle geldiğini gösteriyor. Son Halep kuşatmasını da Türkiye, bu zaviyeden okuyor. Rusya yeni bir göç dalgası oluşturarak Türkiye'yi köşeye sıkıştırmak, Esad'lı ve PYD'li bir geçiş sürecine zorlamak istiyor.

Bundan olsa gerek Erdoğan, Batı'yı tehdit etmeye başladı ve elindeki en önemli kozu masaya bıraktı. Şayet çözüm bulunmaz ve bu durum böyle devam ederse mültecilerin otobüsler ve uçaklarla sınırlara taşıyıp Avrupa'ya göndereceğini söyledi.

Erdoğan'ın Cenevre toplantılarını oyalama taktiği olarak kabul edip eleştirmesi de bu açıdan okunmalı. Cenevre bir anlaşma zemininden ziyade dayatma masasına dönüştü. Rusya muhalifleri kışkırtarak Türkiye'yi de göç dalgasıyla terbiye ederek PYD'nin Türkiye sınırında Esed'ın ise Akdeniz sahillerindeki hakimiyetini taraflara resmî olarak kabul ettirmek istiyor.

> *Bu topraklarda var olan ve kısır bir döngüye dönen, her geçen gün zararı faydasından fazlalaşan savaşın son bulması için herkesin Kur'an'a ve Sünnet'e dayalı çözümler üretmesi ve kandırılmış kitlelerin uyanması için elinden gelen çabayı ortaya koyması gerekir.*

Özellikle PYD hususunda Türkiye zor durumda. Çünkü Suriye masasında aynı tarafta birlikte oturduğu müttefikleri PYD'yi terör örgütü olarak görmüyor ve alan hakimiyetine sahip bir güç olmasını istiyor.

Türkiye'nin İslam Devleti'ni ve el-Nusra gibi grupların terörist olduğunu her platformda dillendirmesi ve haçlıların yanında yer almasıyla övünmesi de işe yaramıyor. Çünkü Batılıların İslam'ın hiçbir tonuna tahammülü yok. Bunun için PYD'yi; AKP'nin temsil ettiği, hakiki İslam'la hiçbir ilgisi olmayan geleneksel İslam'a tercih ediyor.

Gelinen noktada görünen odur ki, Türkiye PYD'nin devletleşme sürecine askerî müdahale edeceği yönünde. PYD, Türkiye sınırında hedeflerine ulaşırsa Türkiye'nin Suriyeleşeceği ve Doğu ve Güneydoğu'da yaşanacakları öngörmek zor değil. PYD'nin hedeflerine ulaşması T.C'nin bütünlüğünün tehlikeye girmesi ve önündeki uzun yıllar boyunca terör olaylarıyla uğraşması demek.

Sonuç Olarak

Suriye meselesinde çözümün tarafı kabul edilen, İslam'a müntesiplikleri dahi utanç kaynağı olan yöneticilerin kapılarında insanlık dilendiği Hristiyan Batı çözümünün bir parçası olamaz. Mevcut Ortadoğu sıkıntısının müsebbibi devletlerin müslümanların ve mazlum insanların sorunlarına çözüm üreteceği beklentisi dahi sığlığın ve Allah'ın dininden sapmışlığın cezası olan akıl tutulması olarak görülmeli.

Sicilleri İslam'a müntesip milletlerin kanları ile dolu olanlar masadan uzaklaşmadıkları müddetçe, ortaya çıkacak çözüm; bu günleri aratacak sorunların ortaya çıkmasına neden olacaktır.

Müslümanların projelerini kitlelerin anlayacağı bir dille insanlara ulaştırıp, Tevhid ve Sünnet davetinin anlaşılmasını sağlaması gerekir. Bu topraklarda var olan ve kısır bir döngüye dönen, her geçen gün zararı faydasından fazlalaşan savaşın son bulması için herkesin Kur'an'a ve Sünnet'e dayalı çözümler üretmesi ve kandırılmış kitlelerin uyanması için elinden gelen çabayı ortaya koyması gerekir.

Uzun vadede görüldü ki mevcut hâl, kitlelerin kafalarının karışmasına ve davetin anlaşılmasına engel oluyor.

Rabb'imizden temennimiz bu sıkıntılı süreci müslümanların lehine sonuçlandırması ve doğru anlayıp sahih bir tutum edinmeyi bizlere ihsan etmesidir.







FARUK FURKAN

Ziyaretleşmelerinde Nelere Dikkat Etmelisin?

Ziyaretine gitmiş olduğun yerlerde eşinin mahremini ve özel hâllerini arkadaşlarına karşı koruduğun gibi, oralarda arkadaşlarından gördüğün özel hâlleri de eşine anlatmamak suretiyle onların mahremlerini koru. Zira bu da meclislerde muhafaza edilmesi gereken emanetlerdendir.

Allah'ın Adıyla...

Değerli mü'mine bacım, bir önceki yazımızda İslam'a göre *'Ziyaretleşme Âdabı'*nın nasıl olması gerektiğini ve arkadaşlarınla bir araya geldiğinde hangi ilkelere riayet ederek oturmalarını gerçekleştirebileceğini anlatmaya başlamış ve bu konuda tam dört kuralı şerh ederek yazımızı sonlandırmıştık. Bu yazımızda ise inşâallah bu konuyu sürdürerek yine maddeler hâlinde nasihatlerimize kaldığımız yerden devam edeceğiz. Yardım ve başarı yalnız Allah'tandır.

Beşinci Kural

'Meclislerde konuşulan, yaşanan ve görülenlerin bir emanet olduğunu bilmeli ve bunları oradakilerin rızası olmadan ifşâ etmemelisin.'

Değerli bacım, ziyaretine gitmiş olduğun yerlerde arkadaşların arasında yapılan konuşmalar, görüşmeler, şakalaşmalar, üzerlerinde gördüğün kıyafet türü ziynetler ve bilumum oralarda cereyan eden hadiseler, asıl itibariyle tıpkı eline teslim edilmiş bir emanet hükmündedir ve mutlaka muhafaza edilmesi gerekmektedir. Sahiplerinin izni veya rızası olmadan bu emanetlere hıyanet etmek, onları ifşâ etmek asla caiz değildir. Nasıl ki emanet mala hıyanet edenler insanlar nazarında değer kaybediyorlarsa, meclislerdeki gizliliklere hıyanet edenler de Allah nazarında değer kaybederler.

Meclislerde vuku bulan şeylerin emanet hükmünde olduğunu Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şu sözleriyle ifade eder:

الْمَجَالِسُ بِالْأَمَانَةِ

"Meclisler(de vuku bulan şeyler) emanettir." [1]

Diğer bir rivayette ise şöyle buyurur:

"Şu üç yer hariç, meclislerde vuku bulan şeyler emanettir: Haram bir kanın akıtıldığı meclis, haram olan zinanın yapıldığı meclis, haksız yere bir malın alındığı meclis." [2]

Hadiste zikredilen haramların işlendiği meclislerdeki şeyleri anlatan birisi, İslam nazarında emanete ihanet etmiş sayılmaz. Ama bu günahların işlenmediği, aksine müslümanların özel hâl ve durumlarının ele alındığı veya mahrem olan vaziyetlerinin söz konusu olduğu meclislerdeki şeyleri ifşâ edip yayanlar, İslam nazarında hıyanet ehli kabul edilirler. Emanetleri zayi ederek hıyanet ehli olanların ise imandan daha çok, nifaka yakın oldukları herkesin malumudur. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Münafığın alâmeti üçtür: Konuşunca yalan söyler, söz verince sözünden cayar, kendisine bir şey emanet edildiğinde hıyanet eder." [3]

Müslim'in aktardığı bir rivayette ise şöyle buyurur:

"Oruç tutsa, namaz kılsa ve kendini mümin zannetse bile!" [4]

Eşinin Mahremini Koru!

Ziyaretine gitmiş olduğun yerlerde mahremini ve kusurlarını en çok korumakla görevli olduğun kimse öncelikle senin eşindir. Ama bacılarımız, maalesef bu konuda sınıfta kalmakta ve oturumlarında eşlerinin –tabir yerindeyse– tüm kirli çamaşırlarını meydana saçmaktalar. Oysa bu, müslüman kardeşin olarak eşinin haklarını ihlal olmasının yanı sıra, aile ilişkilerinin temeline kezzap suyu dökmek anlamına da gelir.

Ziyaretine gitmiş olduğun yerlerde mahremini ve kusurlarını en çok korumakla görevli olduğun kimse öncelikle senin eşindir. Ama bacılarımız, maalesef bu konuda sınıfta kalmakta ve oturumlarında eşlerinin –tabir yerindeyse– tüm kirli çamaşırlarını meydana saçmaktalar.

Niye mi?

Çünkü kendisinin eksik, kusurlu ve mahrem hâllerinin senin tarafından gündeme getirildiğini duyan bir eş, bunu duyduğu ilk andan itibaren sana karşı içinde nefret besleyecektir. Neticesinde de aranızdaki sevgi ve muhabbet bir anda yok olma düzeyine gelecektir. Sonuçta geriye ya yıpranmış ilişkiler içerisinde ite-kaka zorla giden huzursuz bir aile kalacak ya da birbirlerinden nefret eden iki insanın kopma seviyesine gelmiş kötü ilişkisi…

Sonrası mı?

Sonrası, ya zehir zemberek zoraki yürütülen bir evlilik ya da sonu hüsranla noktalanmış bir boşanma!

İşte bacım, bu nedenle eşinle aranda Allah'ın sizin için belirlediği haklara azami derecede dikkat ederek aileni korumaya çalışmalısın. Basit nedenlerle onu yıkmaktan uzak durmalısın. Hele boş ve gereksiz laflarla onu yıkmada temel rol oynayan taraf sen olmamalısın! Aksi hâlde pişman olur ve yaptıklarına iç çekerek bir başına kalakalırsın.

Ziyaretleşmelerinde veya oturmalarında eşinle alakalı arkadaşlarından gizlemen gereken iki münasebet vardır:

1. Cinsî münasebet

2. Ailevî münasebet

Cinsî münasebeti, bu münasebetin şeklini ve o esnada vuku bulan mahrem hâlleri insanlara anlatmak kesinlikle caiz değildir, haramdır ve insanın mürüvvetini bozan en iğrenç hasletlerden biridir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu tür insanların ne kadar şerli ve habîs olduklarını şu sözüyle bizlere bildirir:

"Kıyamet gününde Allah katında konum bakımından en şerli insan, karısıyla mahremiyetini paylaştıktan sonra onun sırrını ifşâ eden kimsedir." [5]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* eşlerinin mahrem hâllerini genellikle erkekler ifşâ edip anlattı-

---

1. *Ebu Davud rivayet etmiştir. Elbanî hadisin **'hasen'** olduğunu söylemiştir.*
2. *Ebu Davud rivayet etmiştir. Elbanî hadisin **'zayıf'** olduğunu belirtmiştir.*
3. *Buhari, Müslim*
4. *Müslim*
5. *Müslim, Nikâh, 123.*

ğı için burada tağlîben erkeği söz konusu etmiştir. Asıl itibariyle bu hüküm kadınlar için de aynen geçerlidir. Biz bu hadisi kadınlara uyarladığımızda aynen şöyle tercüme edebiliriz:

"Kıyamet gününde Allah katında konum bakımından en şerli kadın, kocasıyla mahremiyetini paylaştıktan sonra onun sırrını ifşâ edendir."

Kadınlar, kocalarıyla aralarında geçen cinsî münasebetleri veya bu noktada sır olabilecek bazı bilgileri arkadaşlarıyla paylaşmada erkeklerden daha gevşektir diyebiliriz. Çünkü kadınlar dillerine sahip olma yönünden erkeklere nispetle çok daha gevşektirler. Bu nedenle daha fazla dikkat etmeleri ve ağızlarına daha sıkı sahip çıkmaları gerekmektedir.

Ailevî münasebetleri anlatmaya gelince, bunda bir takım detaylar vardır. Bunların bir kısmı haram iken, diğer kısmı zaruret miktarınca caizdir. Ama bunda da asıl olan zaruret olmadığı sürece sırrı saklamak ve ailevî sıkıntılarımızı gündem yapmamaktır. Ne zaman ki mesele halledilmediğinde evliliğimiz zora girecekse, o zaman sadece meseleyi halledebilecek olan âlim, hoca ve tecrübeli bilge kişiler gibi yetkin kimselere; meseleyi halledecekleri miktarda anlatmamız caiz olur. Meseleyi halledemeyecek insanlara veya meselenin detaylarını haddinden fazlasıyla anlatmak yine caiz değildir.

Bugün bazı bacılarımızın, eşleriyle yaşadıkları problemleri, halletmeleri şöyle dursun daha da kötüye götürebilecek kadınlara anlattıkları kulağımıza gelmektedir. Bu bacılarımıza Allah için empati yapmalarını ve bir anlığına eşini kendi yerine koymalarını tavsiye ederiz. Allah için söyleyin, eşiniz sizi ve ailevî mahremiyetlerinizi böylesi kimselere anlatsa ne düşünürsünüz? Veya yanlarında kaç paralık olursunuz? İtibarınız ne hâle gelir? Hele bir de bu kimseler akrabalarınız ise onların yanında ne duruma düşersiniz? Tüm bu anlatılanları iyi tahlil etmeli ve ağzımıza sahip çıkarak mahremiyetlerimizi muhafaza etmeyi bilmeliyiz.

Arkadaşlarının da Mahremini Koru!

Ziyaretine gitmiş olduğun yerlerde eşinin mahremini ve özel hâllerini arkadaşlarına karşı koruduğun gibi, oralarda arkadaşlarından gördüğün özel hâlleri de eşine anlatmamak suretiyle onların



mahremlerini koru. Zira bu da meclislerde muhafaza edilmesi gereken emanetlerdendir.

Arkadaşlarından birisi yeni bir elbise alınca veya saçlarını boyatınca kadın hemen eve geliyor ve kocasına *'Falancanın hanımı şöyle kıyafet almış, saçlarını şu şekilde boyatmış'* şeklinde arkadaşını sanki karşısında duruyormuşcasına kocasına tasvir ediyor… Bunu yapan kadın, aslında hem arkadaşları hem de eşi hakkında toplamda iki suç birden işlemiş oluyor. Arkadaşları hakkındaki suçu, gıybet ve emanetleri ifşâ suçudur. Çünkü onları, onların razı olmayacağı şekilde eşine anlatmıştır. Kocası hakkındaki suçu ise, harama teşvik suçudur. Çünkü arkadaşlarını uygunsuz vaziyette düşünmeye kendisini sevk etmektedir. Bunun her ikisi de İslam nazarında haramdır ve asla caiz değildir.

Yaşadığımız şehirdeki bacılarımızdan birisi, bir arkadaşının güzel hasletlerini, davranışlarının hoşluğunu, kibarlığını ve benzeri güzel vasıflarını hiçbir art niyet taşımaksızın eşine anlatırmış… Beyinin yanında ara sıra onu övermiş. Tabi tüm bunları en ufak bir art niyet taşımaksızın yaparmış. Aradan belirli bir süre geçtikten sonra adamda kadına karşı bir sempati oluşmuş. Hiç görmediği halde sırf eşinin sâfiyane anlatmaları, kalbini kadına meylettirmiş.

Sonrasında ne mi olmuş?

O kadın, adamın ikinci eşi, eşinin de kuması olmuş…

İşte böylesi neticelere gebedir gereksiz ve boş konuşmalar. Safiyâne niyetlerle bile yapılsa, sonunda mutlaka hoş olmayan veya moral bozan bir takım sıkıntıları getirir beraberinde. Bu nedenle mutlaka sakınılmalıdır.

Bir erkek, karısının anlatımlarından hareketle falanca kadını hayal etmeye başladığı anda fitne baş göstermiş ve şeytan devreye girmiş demektir. Böylesi bir fitneye kapı aralamamak için biz erkeklere çok büyük iş düşmektedir. Erkekler, eşleri bir kadını anlatmaya başladığında hemen müdahale etmeyi ve *'Başkalarını bana anlatma!'* diyerek tepkilerini koymayı bilmelidir. Eğer böyle yapmazlarsa günaha kendi elleriyle ortam hazırlamış ve kadınlarının suçlarına ortak olmuş olurlar. Ama maalesef bizim erkekler de kadınlar kadar meraklı olunca, kadın *'a'*dan *'z'*ye her şeyi sayıp-dökse bile erkek sabırla(!) dinliyor ve tepki vermeden iyi bir muhabbete ortak oluyor! Ne diyelim, Allah hepimizi ıslah etsin.

Oturup-Kalktığın Kadınlara Dikkat Et!

Rabbimiz Nur suresinin 31. ayetinde kadınların süs ve ziynetlerini kimlere gösterebileceğini anlatırken şöyle buyuruyor:

"Mümin kadınlara söyle, gözlerini haramdan sakındırsınlar, ırzlarını korusunlar. *(çarşaf gibi irade dışı)* ***görünen kısımlar müstesna, ziynetlerini göstermesinler. Başörtülerini ta yakalarının üzerine kadar salsınlar. Ziynetlerini, kocalarından yahut babalarından yahut kayınbabalarından yahut oğullarından yahut üvey oğullarından yahut erkek kardeşlerinden yahut erkek kardeşlerinin oğullarından yahut kız kardeşlerinin oğullarından yahut kendilerinden olan kadınlardan yahut sahip oldukları kölelerden yahut erkekliği kalmamış hizmetçilerden yahut da henüz kadınların mahrem yerlerine vakıf olmayan erkek çocuklardan başkalarına göstermesinler. Gizledikleri ziynetler bilinsin diye ayaklarını yere vurmasınlar. Ey mü'minler, hep birlikte tövbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz!"***

Erkekler, eşleri bir kadını anlatmaya başladığında hemen müdahale etmeyi ve 'Başkalarını bana anlatma!' diyerek tepkilerini koymayı bilmelidir. Eğer böyle yapmazlarsa günaha kendi elleriyle ortam hazırlamış ve kadınlarının suçlarına ortak olmuş olurlar.

Rabbimiz bu ayette kadınların, ziynetlerini kendilerine gösterebileceği tam on iki sınıf insan saymaktadır. Bunların dokuzuncu sırasında yer alan *'kendilerinden olan kadınlar'* ifadesinde bacılarımızın dikkat etmesi gereken bir incelik vardır. Rabbimiz neden *'kadınlar'* dememişte *'kendilerinden olan kadınlar'* diyerek bir inceliğe işaret etmiştir? Mevdudî, *'Tefhimu'l-Kur'ân'* adlı eserinde bu inceliği şöyle açıklamaktadır:

'Arapça 'أَوْ نِسَائِهِنَّ'/nisâihinne' kelimesi, 'onların kadınları' demektir. Burada tam olarak hangi kadınların kast edildiğine geçmeden önce, burada geçen 'النِّسَاء'/en-nisa' kelimesinin yalnızca kadınlar, نِسَائِهِنَّ/nisâihinne'nin ise 'onların kadınları' anlamına geldiği belirtilmelidir. İlk durumda, müslüman bir kadının tüm kadınlar karşısında peçesiz görünüp, süslerini gösterebileceği anlamına gelir. Fakat 'en-nisa' yerine 'nisâihinne'nin kullanılışı bu serbestiyi belli bir çevreyle sınırlandırmıştır. Bu belli kadınlar çevresinin ne olduğu konusunda müfessirler ve fakihler farklı görüşler belirtmişlerdir.

- *Bir gruba göre 'kendi kadınları' sözünden kasıt yalnızca müslüman kadınlar olup zımmî veya başkası tüm gayr-i müslim kadınlar bu çevrenin dışındadır ve erkekler gibi onların karşısında da örtüye bütünüyle riayet edilmesi gerekir. (…)*

- *İmam Razi'nin de içinde bulunduğu bir diğer grup 'kendi kadınları'ndan kastın istisnasız tüm kadınlar olduğu görüşündedir. Fakat böyle olsaydı 'نِسَائِهِنَّ/nisâihinne' yerine 'النِّسَاء'/en-nisa' kelimesinin kullanılması yeterli olacağından, bu görüşü kabul etmek mümkün değildir.*

- *Üçüncü ve daha akla yatkın, Kur'an'a daha yakın görünen görüş 'kendi kadınları'ndan kastın, müslüman bir kadının, müslüman olsun-olmasın günlük hayatında yakından ilişki içinde bulunduğu ve her günkü ev işini paylaştığı tanıdık-bildik kadınlar olduğudur.*

Burada amaç, kültürel ve manevi kökenleri bilinmeyen veya geçmişleri şüpheli görünen ve dolayısıyla güvenilemezlik arz eden yabancıları çevrenin dışına çıkarmaktır. Bu görüşü, zımmî kadınların Peygamber'in hanımlarını ziyarete geldiğini ifade eden sahih hadisler de desteklemektedir. Bu bağlamda göz önünde bulundurulması gereken ana nokta, ***dini inanç değil, ahlâkî karakterdir.*** *Müslüman kadınlar gayr-i müslim de olsalar tanınmış ve güvenilir ailelerin soylu, iffetli ve faziletli kadınlarıyla görüşebilir ve içten sosyal bağlar kurabilirler.* ***Fakat Müslüman da olsalar, iffetsiz, ahlâksız ve âdi kadınlar karşısında örtüye riayet etmelidirler. Bu kadınlarla bir arada bulunmak ahlâkî açıdan erkekle bir arada olmak kadar tehlikelidir.*** *Bilin-*

meyen ve tanıdık olmayan kadınlara ise, en fazla mahrem olmayan yakınlar gibi davranılır. Bunlar karşısında yüz ve eller açılabilir, fakat vücudun kalan kısmı ve ziynetler kapatılmalıdır." [6]

Mevdudî'nin dikkat çektiği nokta günlük hayatta vakıası olan önemli bir noktadır ve mutlaka dikkate alınmalıdır. Bugün nice akidesi bozuk kadınlar var ki, mahrem şeyler hakkında ağzından tek bir kelime almak dahi mümkün değildir. Ahlakları güzel, karakterleri düzgün, ağızları sağlamdır. Nice müslüman kadınlar da var ki, mahrem şeyleri konuşmada çok maharetliler! Daha kendilerinden istenmeden püskül gibi hemen dökülürler. Ahlakları kötü, karakterleri bozuk, ağızları açık kapı gibidir. Dillerini tutmayı bilmezler.

İşte bu tür müslüman kadınlara karşı son derece temkinli ve ihtiyatlı olmak gerekir.

Bu gerçeği göz önünde bulundurduğumuz zaman ayette geçen *'kendi kadınları'* ifadesini bunlar gibi kötü karakterli kimselere hamletmemiz çok da tutarlı gözükmemektedir. Bu ifadeyi kendileri gibi aynı karakterde olan, ahlakı ve şahsiyeti düzgün kadınlar olarak anlamak –Allahu a'lem– daha yerinde olacaktır.

Dolayısıyla meclislerde bir araya gelen müslüman kadınlar, ahlakı düzgün olmayan, kendilerini kocalarına anlatması muhtemel olan ve ağzını tutmayı bilmeyen diğer müslüman kadınlara karşı ziynetlerini göstermemeli, onlara karşı ihtiyatı elden bırakmamalıdırlar. Müslümandır diye yanlarında açılıp saçılmamalıdırlar. Bu nedenle ey bacım, kiminle oturup kalktığına azamî derecede dikkat et!

Altıncı Kural

'Meclisten kalkarken dua etmeyi ve Allah'tan af dilemeyi unutma'

Ziyaretine gitmiş olduğun yerden ayrılacağında, mecliste işlediğin hatalara kefaret olması için mutlaka Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve selem* yaptığı dualardan bir tanesini yapmayı âdet edinmelisin. Sen bunu yaptığında bu, hem senin affedilmeni hem de bir sünneti hayata geçirmeni sağlayacaktır.



Bilindiği üzere Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve selem* oturduğumuz meclislerden kalkarken dua etmeyi bizlere tavsiye etmiş ve bunun meclislerdeki günahlarımıza kefaret olacağını bildirmiştir. Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre şöyle buyurmuştur:

"Kim bir mecliste oturur ve orada bir sürü faydasız ve manasız sözlerle vakit öldürür de o meclisten kalkmadan önce şöyle derse, o mecliste yapmış olduğu hataları bağışlanır:

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وبَحَمْدكَ أشْهدُ أنْ لا إلهَ إلا أنْتَ أَسْتَغْفِرُكَ وأتُوبُ إِلَيْكَ

Subhânekellahumme ve bihamdik, eşhedu en lâ ilâhe illâ ente, estağfiruke ve etûbu ileyke/Allah'ım! Seni her türlü noksan sıfatlardan tenzih ve hamdinle tesbih ederim. Senden başka (hak) bir ilâh olmadığına kesinlikle şehadet ederim. Senden bağışlanmamı diler ve sana tövbe ederim." [7]

İbni Ömer *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* şu duaları yapmadan önce bir meclisten kalktığı pek az olurdu:

الَّلهمَّ اقْسِم لَنَا مِنْ خَشْيَتِكَ ما تحُولُ بِه بَيْنَنا وبَينَ مَعصِيتِك، ومن طَاعَتِكَ ماتُبَلِّغُنَا بِه جَنَّتَكَ، ومِنَ اْليقِينٍ ماتُهِوِّنُ بِه عَلَيْنا مَصَائِبَ الدُّنيَا. الَّلهُمَّ مَتِّعْنا بأسْمَاعِناَ، وأبْصَارناَ، وِقُوّتِنا ما أحييْتَنَا، واجْعَلْهُ الوَارِثَ منَّا، واجعَل ثَأرَنَا عَلى مَنْ ظَلَمَنَا، وانْصُرْنا عَلى مَنْ عادَانَا، وَلا تَجْعلْ مُصيَبتَنا فِي دينَنا، وَلا تَجْعلِ الدُّنْيَا أكبَرَ همِّنا ولا مبلغ عِلْمِنَا، وَلا تُسَلِّط عَلَينَا مَنْ لا يْرْحَمُناَ

"Allah'ım! Bize, günahla aramıza engel olacak kadar korkundan hisse ver. Bizi, cennetine ulaştıracak kadar tâatini nasib eyle. Dünya musibet-

---

6. Tefhîmu'l-Kur'ân, 3/528, 529.

7. Tirmizi

İslam medeniyetinden uzak insanların yaymaya çalıştığı kültürün bir neticesi olarak 'Hoşçakalın, sağlıcakla kalın, bay bay!' gibi kelimeleri selamlaşmaya alternatif olarak kullanmamamız gerekmektedir.

lerini hafifletecek güçlü iman ver. Allah'ım! Bizi yaşattığın müddetçe kulaklarımız, gözlerimiz ve kuvvetimizden faydalandır; ölümümüze kadar da onları devamlı kıl. Bize zulmedenlerden öcümüzü sen al. Bize düşmanlık edenlere karşı bize yardım et. Bizi dinimizde musibete uğratma. Dünyayı en büyük düşüncemiz ve gayemiz, ilmimizin sonu[8] kılma. Bize acımayanları üzerimize musallat etme." [9]

Bugün oturum ve ziyaretleşmelerimiz maalesef ve maalesef bir hayli boş konuşmalara ve bizlere cennet kazandırmayıp cehennemden uzaklaştırmayan gereksiz sözlere sahnedir. Selef dönemindeki gibi, imanların artırıldığı, hayırlı işlerin konuşulduğu, Allah'ın rızasının öncelendiği meclislerimiz azalmış durumdadır. İnsanlar hep boş ve yararsız şeylerle vakitlerini katletmekte, falancanın veya filancanın meseleleriyle güzel sermayelerini eritmektedirler. İşte meclislerimizde vuku bulan bu tür eksikliklerimizin affedilmesi için Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem mezkûr tavsiyesine uymayı ihmal etmemeli ve her meclisten ayrılırken mutlaka bu duaları okumayı kendimize görev bilmeliyiz.

Yedinci Kural

'Meclislere girerken verdiğin gibi çıkarken de selam vermelisin.'

Ziyaretine gitmiş olduğun yerdeki arkadaşlarının yanına girerken selam verdiğin gibi işin bitip gitmek istediğinde de aynı şekilde onlara selam vermelisin. Unutma ki bu, ilk verdiğin selam kadar önemli ve gereklidir. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurur:

"Kişi bir meclise geldiği zaman selam versin. Eğer oturması gerekiyorsa otursun. Kalkması gerekirse (ayrılmadan önce) yine selam versin. Zira ilk verilen selam son verilenden daha evlâ değildir." [10]

Yani ilk verilen selam ne kadar önemli ve gerekli ise, son verilen selam da aynı şekilde önemli ve gereklidir. Bu nedenle meclislerden ayrılırken en son kelam olarak selam vermeli ve kardeşlerine Allah'ın selam, rahmet ve esenliklerini dilemelisin.

İslam medeniyetinden uzak insanların yaymaya çalıştığı kültürün bir neticesi olarak *'Hoşçakalın, sağlıcakla kalın, bay bay!'* gibi kelimeleri selamlaşmaya alternatif olarak kullanmamamız gerekmektedir. Bir önceki yazımızda söylediğimiz gibi, bu tür kelime ve ifadeler giriş ve çıkışlarda Allah'ın emri olan selamı unutturmak için yaygınlaştırılmaktadır. Müslüman, İslam kültürüne sahip çıkmalı ve Peygamberinin yaptığı gibi hayatının her alanına selamı yaymalıdır.

"Canım elinde olan Allah'a yemin ederim ki, sizler iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir şey söyleyeyim mi? Aranızda selâmı yayınız…" [11]

Değerli bacım, bu yazımızda da sana ziyaretleşmelerinde dikkat etmen gereken bazı hususları hatırlatarak nasihat etmeye çalıştık. Rabbimiz imkân verirse, bir sonraki yazımızda *'Ziyaretleşme Âdabı'*na ilişkin konumuzu devam ettirmeye çalışacağız. Rabbim bizi ve seni bu nasihatlerden en güzel şekilde faydalanan kullarından eylesin.

Bir sonraki yazımızda tekrar buluşmak dileğiyle, fî emânillâh…



8. *Yani bütün ilmimizi dünyayı elde etmek için sarf etmemeliyiz.*
9. *Tirmizi*
10. *Beyhakî, Şuabu'l-İman*
11. *Müslim*



ozcanyildirim@tevhiddergisi.net | ÖZCAN YILDIRIM

İfk Hadisesi Üzerine Mülahazalar

İslamî yapıya yönlendirilen herhangi bir fitne akabinde söylenen sözler aslında yapıya güvenin olup olmadığını ortaya çıkaran turnusol kağıdı gibidir. Her kesim rengini o dönemde belli eder. Burada cemaat yönetiminin vahyin rehberliğinde hareket etmesi en doğru olandır. Bu da belli bir süre açıklama, izahat yapılmamasıdır.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla…

İfk Hadisesi, İslam tarihinde münafıkların gizli düşmanlıklarını ortaya çıkaran ender olaylardan bir tanesidir. İslam toplumunun içtimai/sosyal, menhecî ve ahlaki bir sınaması da olan bu vakanın bizlere gözüken tek bir yüzü olsa da bir çok yüzüne şahit olmaktayız.

Geçen ay özetle aktarmaya çalıştığımız İfk hadisesinde vakıaya yönelik bir çok ders bulunmaktadır. Allah'tan da yardım dileyerek, bu hadise üzerindeki mülahazalarımızı paylaşabiliriz…

1. Nifak Hareketi, Fırsat Buldukça Lider Şahsiyetleri İtibarsızlaştırmaya Çalışır

Burada bariz bir şekilde ortaya çıkan nifak hamlesi, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* itibarsızlaştırmaya çalışılmasıdır. Her ne kadar Aişe *radıyallahu anha* hakkında iftira atılsa da asıl hedef burada Aişe değil, Rasûlullah'tı. Çünkü Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, münafıkların elebaşı İbni Ubeyy'in gözünde makamına iştahlandığı bir sırada makamını alan bir pozisyonda idi. Ayrıca bir devletin başkanıydı. O yüzden böyle bir kimseyi, böyle bir yapıyı yıpratma yolunun fiziki ve maddi hamlede/saldırıda bulunmak değil, manevi bir hamle olduğunu gayet iyi biliyordu. Buradan hareketle onu itibarsızlaştırmak için eline büyük bir koz geçmişti, geçtiğini zannediyordu.

Günümüzde nifak ve nifaka eşdeğer hatta yer yer nifakı geride bırakacak boyutta bu tip vakalarla karşılaşmaktayız. Aslında tıpkı İfk hadisesindeki gibi tamamen masumane maskeyi yüzlerine geçirmiş kimseler bunu çok iyi kullanabilmektedirler.

Lider pozisyonunda olan bir şahsiyeti lekelemek için insanların fitne alevini körükleyecekleri bir kor atarlar. Bunu ya şahsiyeti üzerinden ya da yakın çevresi üzerinden yaparlar. Fakat asıl hedef, liderin itibarsızlaştırılmaya çalışılarak onun ortaya koyduğu düşünce ve fikirlere savaş açmaktır.

Bunu şu yaşadığımız zaman diliminde ne de çok görmekteyiz! Şahsiyetsiz, iki yüzlü olan ve İbni Ubeyy'in bile nifak konusunda gıpta ile bakacağı nice kimseler bugün müslümanların önderleri üzerinden pak İslam davetine leke sürmeye çalışmaktadırlar. Fıkıhta mümteni kimseleri andıran ve surlar ardından savaş açmayı kendisine şiar edinen yahudi ahlakı ile donanmış bu kimselerin, hedef olarak belirlediği liderin karşısına çıkmaya cesareti bulamadığını görürsünüz. Karşısında iki kelam etmeye cesaret edemeyen, çıksa da kem-küm eden, yanından ayrılınca da neo-nifak ahlakının en kalitelisini göstererek 180 derece dönen bu kimselerin nedense bir çuval haklı(!) tarafı vardır. Fakat bu *'bir çuval dolusu haklılığı'* her nedense muhatabın olmadığı dedikodu meclislerini aşamamaktadır. Bu söylenen hangi boyutta olursa olsun muhatabın karşıda yoksa, dedikodu meclislerinde hapsolmuş bir mevzu ise, aslandan ürküp kaçan yaban eşekleri gibi hak ile yüz yüze gelmekten kaçınılıyorsa, önceki söylemleri bunun tam zıddı olup hedef aldığı şahıstan övgü ile bahsedip menfaatine ters geldiği için bu şekilde bir eyleme kalkışmış ise… Bunların hepsinin altında ayrı ayrı sebepleri olmakla beraber hepsinin ortak noktası, **hedefteki şahsı itibarsızlaştırarak kişinin kendi söylemlerinin haklılığını ortaya çıkarmaktır.** İşte meselenin künhü burasıdır.

Eğer eleştirilen, yerilen meselenin sabit naslarla çelişir bir yönü yok ise, tamamen göreceli doğrulara dayalı ise Müslümanların, İslam davetini taşıyan liderlerine bu tip vakalarda sonuna kadar arka çıkması, onun hakkını ve ırzını müdafaa etmesi gerekir. **Çünkü burada yapılan müdafaa, İslam davasının müdafaasıdır.** Vakıaya bakıldığında tevhid davetçilerine getirilen sahadaki eleştiriler, genelde eleştiri getiren şahısların kendi kişisel problemlerinden veya maslahatlarına ters gelen bir durumdan kaynaklandığı dikkatimizden de kaçmamaktadır.

2. Nifak, Siyasi Otorite Zayıfladığı Anda Baş Gösterir

Bunu iki farklı kısma ayırmamız mümkündür:

a. Hastalıklı İnsanlar Bu Tip Zamanlarda Belli Olur

Burada dikkat edilecek bir başka husus ise, nifak hareketinin siyasi otoritenin zayıfladığı anda hortlamasıdır. Bu durum genelde cemaaî çalışmalarda da ortaya çıkmaktadır. Cemaat yönetimi güçlü olduğu dönemlerde hastalıklı kimselerin seslerinin çıktığı görülmez. Fakat bunlar mal bulmuş mağribi gibi fırsatçı karakterde olan kimselerdir. Yumuşak bir zemin gördükleri anda tarla faresi gibi kafalarını görebilirsiniz. Bu yumuşak zemin de keskin dönemlerde veya musibet sonrasında oluşan veya oluştuğunu zannettikleri siyasi boşluktur.

Cemaat yönetimi güçlü olduğu dönemlerde hastalıklı kimselerin seslerinin çıktığı görülmez. Fakat bunlar mal bulmuş mağribi gibi fırsatçı karakterde olan kimselerdir. Yumuşak bir zemin gördükleri anda tarla faresi gibi kafalarını görebilirsiniz.

Örneğin, mevcut yönetimin başına her hangi bir musibetin gelmesi ve başka bir kadronun iş başına geçmesi hâlinde, yönetime karşı güven sorunu olan insanlar hemen renklerini belli ederler. Eğer önceki yönetimden yana sıkıntıları söz konusu ise, güneş doğduğunda kendi kabuğuna çekilen, karanlıkta ise açan, akşam sefası bitkisi gibi bu dönemde bunu dile getirmeye başlarlar. Eğer önceki sorumlu ile bir şey yaşanmış ise mutlaka bu dönemde yeni gelen kimseye açarlar. Bu da hastalığın ta kendisi olup, cemaat yönetimine karşı gösterilen güvensizliğin bir kısmıdır. Bununla ilgili vakıaya dair daha geniş izahatları da emir sahiplerine sormak gerekir.

Problemin başka dikkat çekici yönü de cemaat yönetimine getirilen bu konjonktürel eleştirinin aslında gizli bir hastalığı barındırdığıdır. Bu da bu tip kişilerdeki emirlik beklentisi, tutkusudur. Onlara göre bu şahıslar ehliyet sahibi değildir. Kendileri ise işlerden daha iyi anlıyordur, o işe liyakat sahibidir. Daima işlerin eksik tarafını görme, asla bardağa dolu tarafından bakmama ve mükemmelliyetçi olup da mükemmel iş yapmayı dahi becerememeleri bunların ayrı bir vasfıdır. Eksik ve yanlış yapıldığına inandığı meselede iş başına getirildiğinde sadece eline yüzüne değil tüm bedenine bulaştıracak olan bu tip kimselerin bu şekilde tutum sergilemeleri kendilerini ironik bir pozisyona sokmaktadır.

b. Her Hastalıklı Yaklaşım Masum Değildir

Musibet başa gelip, mevcut kadro olmadığı zamanlarda bazı insanların sesinin çıkması, mevcut yönetim kadrosu hakkında şüphe ortaya atmaları her zaman masumane karşılanmamalıdır. Mevcut yönetim etrafında ortaya atılan şüpheler her

ne kadar emirlik beklentisi hastalığını içerisinde barındırsa da madalyonun arka yüzünü de göz ardı etmemek gerekir.

Bugün, yıllarca toprağın altında bekleyebilen ve görülmeyen mayın misali olan istihbarat birimlerinin en çok kullandığı silahlardan bir tanesi de budur. Onlar bir fitne gördükleri zaman bunu çok iyi değerlendirirler.

"…Bunlar ne zaman fitneye, bozgunculuğa itilseler ona atılırlar…" [1]

Müslümanların etrafında olan bu sinsi şahıslar yönetimi sevmeyen, ondan bir takım rahatsızlıkları olan şahısların tespitini yaptıktan sonra dolaylı yollardan yönetimi hedef alan konuşmaları müslümanlar arasında yaymaya başlarlar. Fakat bu gayet masumanedir. Hatta bunu yayanlar bunun vacip olduğunu dahi düşünürler. Fakat kendilerinin maşa konumunda olduklarının farkında dahi değillerdir. Bu meselenin anlaşılması için müslümanlar arasında kaynağı belli olmayan, bir türlü aslı astarı tespit edilemeyen, *'bunu falanca söyledi'* denilerek merkezdeki ismin bulunamaması işin vehametini göstermektedir. **Müslüman toplumun içerisinde yayılan asılsız haberlerin kaynağı bilinmiyorsa, bu topluluğun içerisinde kafirler tarafından sızdırıldığının göstergesidir.** Bu da tarihsel tecrübelerle sabittir.

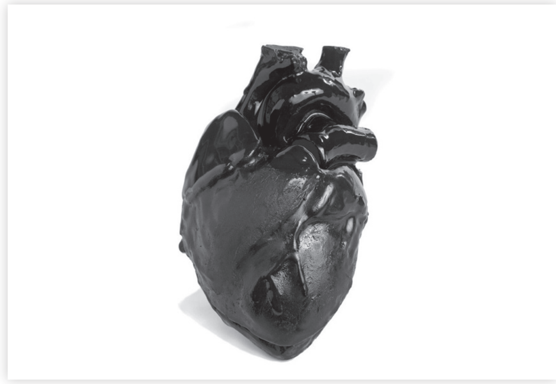
Müslümanların bu tip dönemlerde dikkat etmesi gereken husus; her eleştiriye masumane bakmamalarıdır. Her söylenenin altında yatan mutlaka bir sebep vardır. Ya şahsi marazlı kimselerdir ya da şer'i maskelerini yüzlerine geçirmiş nereye hizmet ettikleri emir sahiplerine malum olan kimseler…

Allah bizleri muhafaza etsin.

3. Asılsız Haberleri Yaymak Nifak Hastalığıdır

Hareket sahasında olan birey, aktardığı haberler konusunda hassasiyet sahibi olmalıdır. Her duyduğunu etrafına ileten bir kimse münafıkların ahlakını kendisinde barındırdığını bilmelidir.

*"Andolsun ki münafıklar, kalblerinde hastalık bulunanlar, **şehirde asılsız haberler yayanlar**, buna son vermezlerse; muhakkak seni onlarla mücadeleye çağırırız da sonra çevrende az bir zamandan fazla kalamazlar."* [2]



Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayette, asılsız haberler yayıp müslümanların morallerini bozanları ölümle tehdit etmektedir. Bu, özellikle Müslümanların kafirler tarafından maddi ve manevi kuşatıldığı bu zaman diliminde bizlere ahlaki bir kıstas olmalıdır. Her duyduğu meseleyi keramet zannedip, kendini ispat etmek için konuşanların gerek real, gerek sanal olarak çoğaldığı bu zaman diliminde Kur'an ahlakını esas almalı, olumlu veya olumsuz yayılan haberlerin İslam toplumuna zararını sürekli bizlere hatırlatan ilim ehlinin nasihatlerinden kaçmamalıyız.

"…İçinizde onlara kulak verenler vardır." [3]

Müslüman magazin ahlaklı değildir. Kendisine fayda veren, onun kulluğunu güzelleştiren haberleri alır ve amel bina edilecekse amel eder. Diğerlerine kulak tıkar ve yokmuş gibi davranarak kendisini ilgilendiren meselelere döner. Hususen sosyal medyayı takip eden kardeşlerimizin buraya dikkat etmesi gerekir. Reelde konuşmaya cesareti olmayan ve eline her klavyeyi aldığında kendisini ilim ve hikmet ehli yerine koyan nice kimselerin yazdıklarına kulak asmamak gerekir. Moral bozucu kimselere de kulak asmamalı, onlara değer verip, kendilerini adam yerine koymalarına müsaade etmemelidirler. Bunlar nifak ahlakı ile bezenip de reelde bir baltaya sap olamayan serseri tabiatlı olan kimselerdir. Bunlarla mücadelenin en güzel yolu, kulaklarımızı onlara karşı tıkamaktır ki yukarıdaki ayet bizleri buna irşad etmektedir.

4. Bazı Hadiseler Müslümanların Güvenini Ölçer

Medine'de çirkin şayianın yayılması ve ardından yaşanan sürece bakıldığında vahyin belli bir müddet gelmediğini görmekteyiz. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve müslümanlar vahyi beklemiş,

1. 4/Nisa, 91
2. 33/Ahzab, 60
3. 9/Tevbe, 47

Bugün müslüman bir birey hakkında asıl olan hüsn-ü zandır. Kişi müslüman kardeşine karşı hüsn-ü zannını yitirdiği anda herhangi bir haber ile onun ırzını çiğneyebilir. Hüsn-ü zannı elden bırakmayan ve şer'i ölçüleri kendisine şiar edinen birey ise, bir haber ile karşısındaki kardeşine karşı tutumunu değiştirmez.

fakat bu sürede söylenenler, ortamlarda konuşulanlar süreci daha da sıkıntılı bir hâle getirmiştir.

Konu hakkında bir çok kesim söylem ve eylemleri ile bir rol üstlendikten sonra vahiy son sözü söylemişti. Burada dikkati çeken, ayette şayiayı yayanlardan ziyade, müminlerin konu edinilmesidir. Vahyin geciktikten sonra müminleri merkeze alarak ders vermesinde bir takım dersler bulunmaktadır.

Bunlardan biri hiç şüphesiz müminlerin Rasûlullah'a ve ehli beytine olan güvenini ölçmekti. Bunlardan kimisi bu imtihanı kazandı, kimisi ise kaybetti. Kaybedenler arasında Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* faziletine şahitlik ettiği Hassan bin Sabit dahi vardı. Buradan anlamalıyız ki, fitne geldiği anda şeri ölçülere uyulmadığı müddetçe yaş ve kuru dinlemeden hepsini yakabilmektedir.

Bugün müslüman bir birey hakkında asıl olan hüsn-ü zandır. Kişi müslüman kardeşine karşı hüsn-ü zannını yitirdiği anda herhangi bir haber ile onun ırzını çiğneyebilir. Hüsn-ü zannı elden bırakmayan ve şer'i ölçüleri kendisine şiar edinen birey ise, bir haber ile karşısındaki kardeşine karşı tutumunu değiştirmez. Hele ki işin cemaziye'l evvelinde kendisi ile arasında güzel diyaloglar geçmiş, kardeşlik ilkelerini karşılıklı olarak yerine getirmiş iki kimseden bu beklenemez. Fakat böyle olmasına rağmen bazen sahada tam zıddı durumlarla karşılaşabiliyoruz. Çıkan basit bir mesele ile ilgili birbirine tavır alan, işi su-i zan, iftira, gıybet döngüsüne sokan kimselere şahit olabiliyoruz. Aslında bu, müslümanların birbirine karşı olan güvenin bitmesinin bir sonucudur.

Ayrıca ikinci maddede geçen bilgiler çerçevesinde de bir yapıya olan güvenin asıl olması gerektiğini de söyleyebiliriz. Beraber bir davaya baş koyduğunuz, gerektiğinde bedel ödediğiniz bir yapı/cemaat hakkında esen olumsuz bir rüzgardan etkilenen ve o rüzgar ile kendisini savuran kimselere de şahit olmaktayız. İslamî yapıya yönlendirilen herhangi bir fitne akabinde söylenen sözler aslında yapıya güvenin olup olmadığını ortaya çıkaran turnusol kağıdı gibidir. Her kesim rengini o dönemde belli eder. Burada cemaat yönetiminin vahyin rehberliğinde hareket etmesi en doğru olandır. Bu da belli bir süre açıklama, izahat yapılmamasıdır. Bazen fertler aceleci fıtratlarının bir sonucu olarak *'cemaat niye açıklama yapmıyor'*, *'açıklama yapılması ve bunlara cevap verilmesi gerekir'* diyebilir. Hatta hastalıklı insanların *'açıklama yapmıyorlarsa demek ki haksızlar'* demelerine şahit de olabilirsiniz. Bu aslında kiminin aceleciliğinden, kiminin ise bunu kendi haklılığına pay biçtiğinden kaynaklanmaktadır.

Cemaat yönetiminin ilk etapta bu taleplere kulak asmayıp, izahat yapmaması en doğru olandır. Çünkü bu, vahyin gösterdiği bir metoddur. Ta ki, güveni olmayanlar eteklerindeki taşları döksün, içlerindeki kin ve buğz tamamen açığa çıksın.

"Kalplerinde hastalık olanlar, yoksa Allah'ın, kinlerini ortaya çıkarmayacağını mı sandılar?" [4]

Güvenen bir saf, güvenmeyen bir saf olsun. En azından bu süreç, sonunda bir semere elde edilecek olan sancılı bir doğum gibi olsun ve zorlu süreçlerde yolda satıp daha fazla zarar verecek insanlar önceden dökülmüş olsun.

Önceki yazılarımızda da belirttiğimiz üzere, güven duyulmayan en ufak rüzgarda buğzunu açığa çıkaran kimselerin bunca zaman güvenmediği, sevmediği, kin duydukları kimselerle beraber hareket etmeleri ile İbni Ubeyy'in İslam toplumu içerisinde yer etmeye çalışmasının ne gibi bir farkı vardır? Hiç! Aradaki fark olsa olsa sadece itikadî nifaktır. Ortak nokta ahlaklarının ve amellerinin aynı noktadan çıkmasıdır.

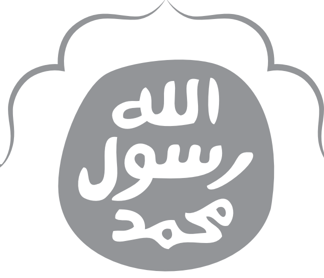
Allah bizleri selim kalpli olanlardan eylesin.

İfk hadisesinde daha çok hareket sahası ile ilintili olan meseleler üzerinde mülahazalarımızı paylaşmaya gayret ettik. Rabb'imiz bizleri söyledikleri ile amel eden kullarından eylesin.

'Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun' duamız ile…

---

4. 47/Muhammed, 29



enesyelgun@tevhiddergisi.net
Enes Yelgün

Genel Davet Dönemine Dair Bazı Dersler

Kişi, İslam kapısından içeri girerken bütün kirlerinden arınmalı ve cahiliye ahlaklarını terk etmesi gerektiğini bildiği gibi cahiliye ölçülerini de terk etmelidir. Konumunun, eğitim düzeyinin, maddi imkanlarının, tanınmışlığının ona artı puan getireceğini, onu ayrıcalıklı kılacağını kesinlikle düşünmemelidir.

Risaletin ilk üç yılında Allah Rasûlü'nün ve bazı müslümanların çabaları ile birçok kimse İslam ile tanıştı. Hidayet nuru ile yolunu aydınlatmaya başladı. Müslüman olanlar Kureyş'in sadece belirli kabilelerine mensup değillerdi.

Mesela Ebubekir *radıyallahu anh* Teym, Osman *radıyallahu anh* Ben-i Umeyye kabilelerine mensup iken, Ali *radıyallahu anh* Ben-i Haşim, Abdurrahman İbni Avf *radıyallahu anh* Ben-i Zühre kabilelesindendi. Dahası Kureyş'in dışındaki kabilelerden de müslüman olanlar vardı. Abdullah İbni Mesud, Zeyd İbni Harise, Amr İbni Abese bu kimselerden bazılarıdır.

Farklı kabilelere mensup müslümanlar toplumun her tabakasından olmakla beraber çoğunluğu zayıf kimseler oluşturmakta idi.

İsimlerini siyer tarihinin kritik anlarında defalarca okuyacağımız bu ilk nesil oluşunca, Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygamber'ine yeni bir aşamanın emrini verdi.

"Sana emrolunanı açıkça söyle ve ortak koşanlardan yüz çevir! (Seninle) alay edenlere karşı biz sana yeteriz." [1]

"(Önce) en yakın akrabanı uyar. Sana uyan müminlere (merhamet) kanadını indir." [2]

Meseleler

1. Müslümanların Zayıflığına ve Azlığına Sabretmek

Hak ve batıl mücadelesinde sünnetullahın bir gereği olarak, hakkın taraftarları sayı ve kuvvet bakımından her zaman az ve zayıftır.

1. *15/Hicr, 94-95*
2. *26/Şuara, 214-215*

"Sen ne kadar üstüne düşsen de insanların çoğu iman edecek değillerdir." [3]

"Hor görülüp ezilmekte olan o kavmi (yahudileri) de, içini bereketle doldurduğumuz yerin doğu taraflarına ve batı taraflarına mirasçı kıldık. Sabırlarına karşılık Rabbinin İsrailoğullarına verdiği güzel söz yerine geldi. Firavun ve kavminin yapmakta olduklarını ve yetiştirdikleri bahçeleri helâk ettik." [4]

"Kavminden ileri gelen kâfirler dediler ki: "Biz seni sadece bizim gibi bir insan olarak görüyoruz. Bizden, basit görüşle hareket eden alt tabakamızdan başkasının sana uyduğunu görmüyoruz. Ve sizin bize karşı bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz. Bilakis sizin yalancılar olduğunuzu düşünüyoruz." " [5]

"Kavminin ileri gelenlerinden büyüklük taslayanlar, içlerinden zayıf görülen inananlara dediler ki: Siz Salih'in, Rabbi tarafından gönderildiğini biliyor musunuz? Onlar da 'Şüphesiz biz onunla ne gönderilmişse ona inananlarız dediler. Büyüklük taslayanlar dediler ki: "Biz de sizin inandığınızı inkâr edenleriz."..." [6]

Birçok peygamberin ümmetinin bir elin parmağını geçmeyeceği, bazılarının ise tek başına diriltileceği yani hiç tabisinin olmayacağı hadislerde karşımıza çıkan bir hakikattir.

Mustazafların daha yoğun bir şekilde tevhid davetine icabet etmesi, Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* siretinin hemen başında da bariz bir biçimde görülmekte idi. Çoğunluğu kadın, çocuk ve kölelerin oluşturduğu ilk nesil, Müslümanların sabretmesi gereken başlı başına bir mesele idi.

İnsan doğası gereği aynı inancı paylaştığı birçok nüfuzlu kişinin yanında olmasını ister. Fıtri olan bu istek İslamî endişelerle birleşince sabredilmesi daha zor bir imtihan hâline gelir.

Davaya hizmet etmek isteyen her ferdin hayallerinde, daha fazla insana daveti ulaştırmak vardır. Ancak o, bu projesinin hayata geçebilmesinin insan gücü ve maddi kaynaklarla alakalı olduğunu düşünür.

Düz bir mantıkla hareket edildiğinde gerçekten de, Ebubekir'in *radıyallahu anh* İslamî harekete katkısı ile Habbab'ın *radıyallahu anh* katkısı aynı değildir. Daha da ileri gidilse Habbab'ın katkısı bir yana İslamî mücadeleyi içe dönük olarak yavaşlattığı dahi iddia edilebilir.

Asıl sorun ise bu düşünce tarzından sonraki adımlardır. Eğer İslam davasına hizmet eden kişi zihin kodlarına bu düşünceyi yerleştirerek hareket ederse, çok ciddi menhecî sapmalar kapıda demektir.

Hemen akıllara *'Toplumun üst tabakasındaki kişileri bu davaya katmak için ne yapmalıyız?', 'Acaba bazı şeyleri ilk başta anlatmasak olmaz mı?', 'İmkansızlıkları aşmak için bazı eylem ve söylemlerimizi yumuşatıp konum elde edemez miyiz?'* gibi sorular üşüşmeye başlar.

Hak, sayı ile belirlenmez. İtikadı ve menheci bozuk yüzlerce ensesi kalın, 'Ahad' sözüyle dünyayı elinin tersi ile itmiş dünyevi pencereden bakıldığında hiçbir vasfı olmayan Bilal'in radıyallahu anh yanında solda sıfırdır.

Zaten böyle vesveselere kapı birkez aralandı mı, geçici olarak yürürlüğe konan yöntemler bir süre sonra menhecin değişmez kaideleri hâline geliverir.

Bir bakılır ki, *'davaya hizmet'* adı altında küfürler ve haramlar mübahlaşmış. *'İslam daha fazla kişiye ulaşsın'* diye çıkılan yolda sadece garibanlara dinin hükümlerinin anlatıldığı, imkan sahiplerine ise asla uyarı yapılmadığı, onların sadece övüldü camialar oluşmuş...

Elbette bu sapmayı başlatan düşüncenin temelinde dinden izzet alamamak ve hakkın ölçüsünden haberdar olamama vardır.

Hak, sayı ile belirlenmez. İtikadı ve menheci bozuk yüzlerce ensesi kalın, *'Ahad'* sözüyle dünyayı elinin tersi ile itmiş dünyevi pencereden bakıldığında hiçbir vasfı olmayan Bilal'in *radıyallahu anh* yanında solda sıfırdır.

Maalesef günümüzde kalabalıkların büyüsüne kapılıp, asli ölçüleri arka plana atmak İslam ümmetini bütünüyle sarmıştır. Artık insanlar cemaatleri itikadi ve menheci hassasiyetlerle değil, sayı

3. *12/Yusuf, 103*
4. *7/A'raf, 137*
5. *11/Hud, 27*
6. *7/A'raf, 75-76*



ve nüfuzlarını dikkate alarak değerlendirmekte, ona göre *'takımını'* seçmektedir.

Güç, kuvvet ve izzet Allah'ın yanındadır. Mümin, imanı oranında bu güçten ve izzetten faydalanır.

Müslümanın zayıflığa ve azlığa sabretmesi aynı zamanda tevekkülünü artırır. Kişi sadece Allah'ın yardımı ile adım atabileceğini, O'nun *subhanehu ve teâlâ* inayeti olmadan hiçbir evrenin tamamlanamayacağını görür ve buna yakinen iman ederse en büyük mertebelerden birisi olan tevekküle ulaşmış olur.

Sonuç olarak müslüman, hem zayıflığın ve azlığın oluşturduğu mahkumiyete karşı hem de bu imtihanın sonucunda şeytanın verdiği vesveselere karşı savaşmalı ve sabırlı olmalıdır.

Konumuzu tamamlamadan önce etrafına ve batılın taraftarlarına bakıp ümitsizliğe düşen, kendini yalnız hisseden kardeşlerimize bir gerçeği hatırlatmak isteriz.

Çevrenizde sizler gibi düşünen insan ne kadar az olursa olsun bizler asla yalnız değiliz. Koca bir kainat hiç durmaksızın bizimle beraber Rabbi'mizi birlemektedir.

"Göklerde ve yerdekilerin hepsi Allah'ı tesbih eder. O, üstündür, hikmet sahibidir." [7]

"Yedi gök, yer ve bunlarda bulunan herkes O'nu tesbih eder. O'nu övgü ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Ne var ki siz, onların tesbihini anlamazsınız. O, halîmdir, bağışlayıcıdır." [8]

"Gök gürültüsü Allah'ı hamd ile tesbih eder. Melekler de O'nun heybetinden dolayı tesbih ederler. Onlar, Allah hakkında mücâdele edip dururken O, yıldırımlar gönderip onlarla dilediğini çarpar. Ve O, azabı pek şiddetli olandır." [9]

"Göklerde ve yerde bulunanlarla dizi dizi kuşların Allah'ı tesbih ettiklerini görmez misin? Her biri kendi duasını ve tesbihini (öğrenmiş) bilmiştir. Allah, onların yapmakta olduklarını hakkıyla bilir." [10]

"Böylece bunu (bu fetvayı) Süleyman'a biz anlatmıştık. Biz, onların her birine hüküm (hükümdarlık, peygamberlik) ve ilim verdik. Kuşları ve tesbih eden dağları da Davud'a boyun eğdirdik. (Bunları) biz yapmaktayız." [11]

Ayetleri tefekkür ettiğimizde garipliğimizi unuturuz. Gözümüzü çevirdiğimiz her yerde kendimize dost ve yoldaş bulmanın mutluluğunu yaşarız. Rabb'imizi tesbih ederek kainatın ahengine ayak uydururuz.

Öyleyse bırakalım kalabalıkları ile böbürlenenler bir süre daha oyalansınlar. Şüphesiz ki güzel akibet takva sahiplerinindir.

2. İslam Davetine Genellikle Zayıfların İcabet Etmesinin Hikmetleri

Diğer ümmetlerde olduğu gibi Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* davetine de çoğunlukla toplumun alt tabakasından insanların tabi olmasının bazı sebepleri vardır.

Öncelikli neden İslam'ın hayatın her alanına

7. 61/Saf, 1
8. 17/İsra, 44
9. 13/R'ad, 13
10. 24/Nur, 41
11. 21/Enbiya, 79

müdahil olması ve kişiye heva ve hevesine göre değil Allah'ın sınırlarını gözeterek yaşamasını emretmesidir.

İmkan sahibi birisinin hayatını baştan başa değiştirmesi anlamına gelecek olan bu seçim çok az kişi tarafından yapılabilmiştir. Zayıf olan kişilerin ise ellerinin tersiyle itecekleri imkanlar zaten sınırlıdır. Dolayısıyla maddi imkanların hidayet ile aralarında engel oluşturma ihtimali oldukça düşüktür.

Aynı şekilde toplumun üst tabakasındaki kişilerin kibri de onları Allah ve Rasûlü'nün emrine icabet etmekten uzaklaştırmaktadır. Çünkü onlar İslam'ın çağrısına uydukları anda aynı mecliste bulunmayı ar olarak gördükleri kişiler ile aynı safı paylaşacaklarını, aynı haklara sahip olacaklarını, aynı mahkemelerde yargılanacaklarını çok net bir şekilde bilmektedirler. Daha da önemlisi cahiliyelerinde insan yerine koymadıkları kişilerin başlarına emir tayin edilebilme tehlikesiyle sürekli karşı karşıya kalacaklardır. Zayıf olanların ise doğal olarak bu tarz endişeleri olmayacaktır.

Son bir sebep olarak şunu söyleyebiliriz:

Toplumun elit tabakasındaki kişiler olaylara yön vermeyi, takip edilmeyi ve sözlerinin dinlenilmesini isterler. Hayatları boyunca bulundukları durum onları bu vasıf ile içli-dışlı yapmıştır. Ancak müslüman olmaları hâlinde onların sözlerinin dikkate alınacağı şüphelidir. Cahiliyede genellikle çıkarlarına uygun yönlendirmeler yaptıklarını ve bu alışkanlıklarını İslam olduktan sonra da sürdürmeyi düşündüklerini varsayarsak görüşlerinin hiç kâle alınmayacağını rahatlıkla söyleyebiliriz.

İmkan sahibi kişiler İslam'a girerken ya da herhangi cemaate dahil olurken cahiliyelerindekine benzer bir konum elde edebilmek için bazı şartlar ileri sürmemeli ya da bu yönde bir beklentiye girmemelidirler.

Kişi, İslam kapısından içeri girerken bütün kirlerinden arınmalı ve cahiliye ahlaklarını terk etmesi gerektiğini bildiği gibi cahiliye ölçülerini de terk etmelidir. Konumunun, eğitim düzeyinin, maddi imkanlarının, tanınmışlığının ona artı puan getireceğini, onu ayrıcalıklı kılacağını kesinlikle düşünmemelidir.

Yapıların sorumluları da bu hususa özellikle dikkat etmeli, tabileri arasında ayrım yapmamalı eğer derecelendirme gerekiyorsa rahmani ölçülere başvurmalıdır.

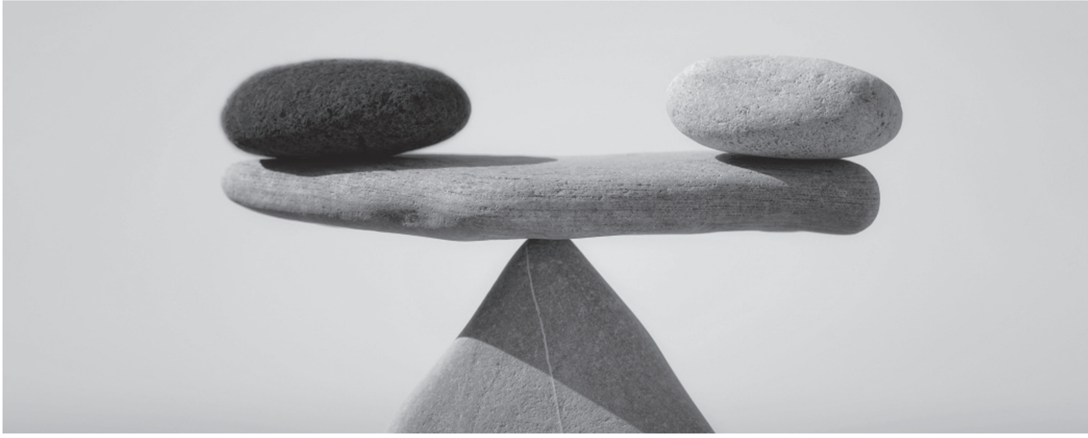
Saydığımız hastalıkları taşıdığı fark edilen kişiler vakit kaybedilmeden nasihat vb araçlarla tedavi edilmeye başlanmalıdır. Tedaviye cevap vermeyen kişiler ise daha fazla müslümanın kalbini kırmadan ve davanın bereketini kaçırmadan çalışmalardan hemen uzaklaştırılmalıdır. Dünyevi gözlüklerle bakıldığında faydalı gibi gözüken vasıfları, bu kişilere yapılması gereken muamele hususunda zihinlerde tereddüt oluşturmamalı ve ayrılma süreci en kısa sürede tamamlanmalıdır.

Unutulmamalıdır ki, bu dava Allah'ındır ve bizim değil ancak O'nun istedikleri bu davaya hizmet etmeye layıktır. Biz yeter ki rabbani kriterlere uygun bir topluluk oluşturmak için çabalayalım.. Muhakkak Allah daha hayırlı kapılar açarak imkanları çoğaltacaktır.

Aksi hâlde insanlar rahmani olmayan ölçülere göre tasnif edilecek, ders programları ona göre ayarlanacak ve sonuç itibariyle kimse ürkütülmeden nabza göre şerbet vererek güya İslam'a hizmet edilecektir. Bu tarz kişiler davanın zorluklarını hiç tatmadan rahatlık anında sürece dahil olmalarına rağmen her hususta söz sahibi olacak, dahası fikirlerinin bir öneri olarak değil emir olarak değerlendilmesini isteyeceklerdir.

Elbette ortaya çıkacak bu tablodan ne Allah *subhanehu ve teâlâ* hoşnut olacak ne de bahse konu yapının Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabına benzeme ihtimali belirecektir.

Unutulmamalıdır ki, bu dava Allah'ındır ve bizim değil ancak O'nun *subhanehu ve teâlâ* istedikleri bu davaya hizmet etmeye layıktır. Biz yeter ki rabbani kriterlere uygun bir topluluk oluşturmak için çabalayalım. Muhakkak Allah daha hayırlı kapılar açarak imkanları çoğaltacaktır.



3. İlk Müslümanların Diğerlerine Olan Üstünlüğünün Menhece Bakan Yönü

Maddi imkanların, eğitim düzeyinin ya da cahiliyedeki konumun insanları değerlendirmede ölçü olmadığını söylediğimizde akla hemen şu soru gelecektir:

'Peki hangi müslümanın daha değerli olduğunu nasıl tespit edeceğiz?'

Bunu belirlemenin en net yolu takvadır. Müslümanların en değerlisi, en takvalı olanıdır.

"Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır." [12]

Ancak takva kalbin amelidir. Her ne kadar zahire yansıyan bazı alametleri olsa da tam manasıyla tesbiti zordur. O yüzden başka ölçülere başvurmak mecburiyetindeyiz.

İşte tam bu noktada ilk nesil müslümanlara ayrı bir parantez açmak mecburiyetindeyiz.

Mekke'de tüm olumsuzluklara ve zorluklara rağmen iman eden, Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* ashab olan ilk nesil, Allah ve Rasûlü tarafından övülmüş ve sonrakilere nazaran daha üstün olarak değerlendirilmişlerdir.

"Ne oluyor size ki, Allah yolunda harcamıyorsunuz? Halbuki göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Elbette içinizden, fetihten önce harcayan ve savaşanlar, daha sonra harcayıp savaşanlara eşit değildir. Onların derecesi, sonradan infak eden ve savaşanlardan daha yüksektir. Bununla beraber Allah hepsine de en güzel olanı vâdetmiştir. Allah'ın yaptıklarınızdan haberi vardır." [13]

Ayetteki ayrımın hikmetlerini en iyi anlayan Allah Rasûlü de ashabına bu ölçü ile muamele etmiş, iman etme vakitleri arasında fark üç-dört yıl olan kişilerde dahi bu uygulamadan vazgeçmemiştir.

Ebu Derda *radıyallahu anh* rivayet etmiştir: *"Rasûlullah'ın yanında oturuyordum. Baktım ki Ebu Bekir elbisesinin eteklerini dizleri görünecek kadar kaldırmış olarak geldi. Rasûlullah dedi ki: "Bu arkadaşınız biriyle çekişmiş olmalı." Ebu Bekir selam verdi ve şöyle dedi: 'Ömer'le aramızda bir şey geçti, üzerine yürüdüm, sonra pişman oldum. Kendisinden af diledim ancak kabul etmedi. Onun için koşup sana geldim.'*

Bunun üzerine tam üç kere: 'Ey Ebu Bekir, Allah seni bağışlasın' dedi. Bilahare Ömer pişman olup (özür dilemek için) Ebu Bekir'in evine geldi. Dedi ki: 'Ebu Bekir evde mi?' 'Hayır' dediler. Bunun üzerine hemen Rasûlullah'a geldi. Rasûlullah'ın yüzü öfkeden dolayı iyi görünmüyordu. Bu hâl Ömer'i korkuttu, hemen diz çöküp şöyle dedi: 'Ya Rasûlullah! Ben kalbimden iki kere vuruldum...' Bunun üzerine Rasûlullah (iki kere) şöyle buyurdu: "Allah beni size peygamber olarak gönderdi de başlangıçta bana 'Sen yalancısın' dediniz. Ama Ebu Bekir 'O doğru söylemiştir' dedi ve gerek canı, gerekse malı ile bana yardımcı oldu. Bu arkadaşımı rahat bırakacak mısınız?"

12. 49/Hucurat, 13

13. 57/Hadid, 10

Allah Rasûlü'nün bu sözünden sonra ona artık hiç eziyet edilmedi." [14]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* İslam'a ilk olarak giren ve her halükârda kendisini ve getirdiklerini tasdik eden Ebu Bekir'i *radıyallahu anh*, Ömer *radıyallahu anh* gibi bir sahabeye takdim etmekte, faziletli olduğunu beyan buyurmaktadır.

Buna benzer bir başka örnek de Aişe *radıyallahu anha* validemizden nakledilen şu hadistir:

'Rasûlullah'ın hanımlarından hiçbirisini Hatice kadar kıskanmadım. Aslında onu görmüş de değilim. Ama Rasûlullah durmadan onun adını anardı. Çoğu kez koyun kestiğinde, ondan bir parça kesip ayırır ve Hatice'nin dostlarına gönderirdi. Bazen ona şöyle derdim: 'Sanki dünyada Hatice'den başka kadın yok.' O da: " Onun gibisi var mıydı? O şöyleydi, o böyleydi. Çocuklarım ondan olmuştur." derdi.' [15]

Halid bin Velid *radıyallahu anh* ile Abdurrahman bin Avf *radıyallahu anh* arasında yaşanan bir münakaşanın akabinde Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Ashabıma kötü söz söylemeyin." [16]

Halid bin Velid'in Hudeybiye'den sonra müslüman olduğu hatırlandığında Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* gösterdiği bu tavır daha iyi anlaşılacaktır.

Öyleyse İslamî hareket içinde fertler arasında bir tasnif yapılacaksa sıkıntı anında meydanda olan, zorluklara göğüs geren kişiler her halükârda daha üstün olarak değerlendirilmelidir.

4. Davetin Akabinde Ortaya Çıkacak İki Farklı Taifeye Yapılacak Muamele

Allah'ın Peygamberi'ne açık davet ile ilgili verdiği emirler aynı zamanda davet sonucunda ortaya çıkacak iki farklı taifeye nasıl muamele edilmesi gerektiğini de belirlemektedir.

"Sana emrolunanı açıkça söyle ve ortak koşanlardan yüz çevir! (Seninle) alay edenlere karşı biz sana yeteriz." [17]

"Önce en yakın akrabanı uyar. Sana uyan müminlere (merhamet) kanadını indir." [18]

Tevhid, insanların arasını ayırdığı anda irad eden ve hakkı görmemek için direnen kafirlerden yüz çevrilmelidir. Özellikle tebliğin asla fayda sağlamayacağı kişilerin anlatıldığı ayetler tespit edilmeli, kalplerine kilit kurulmuş bu insanlarla özel muamele ederek vakit kaybedilmemelidir. Onlara harcanacak enerji, tağutların her türlü baskısını omuzlarında hisseden müminlere şefkat ve merhamet olarak yöneltilmelidir.

İslamî yapılar bazen bu dengeyi tutturamayınca içe dönük sorunlar birikmekte ve hiç akla gelmeyen neticeler oluşmaktadır.

Allah'ın subhanehu ve teâlâ emrettiği şekilde kanat gererek, sorunları zamanında dinleyerek ve çözüm bulmaya çalışarak hareket etmek, aslında davete yapılabilecek en büyük katkıdır.

Özellikle davete ağırlık verildiği ve her türlü yol ile insanlara ulaşmaya çalışıldığı vakitlerde, zaman darlığı bahanesiyle iç problemler görmezden gelinmekte ve kardeşlerin sıkıntılarının dinlenilmesi geri dönülmez noktalara gelinceye kadar ertelenmektedir.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emrettiği şekilde kanat gererek, sorunları zamanında dinleyerek ve çözüm bulmaya çalışarak hareket etmek, aslında davete yapılabilecek en büyük katkıdır. Çünkü bir müslümanın sıkıntısına zamanında müdahale edilmesi nedeniyle istenilmeyen pozisyonlara düşmesi tüm yapıyı etkileyebilecek bir problemdir.

O yüzden cemaatler kendi fertlerine yönelik *'rahmet'* kapsamında değerlendirilebilecek tüm adımları da davet çalışmasının bir parçası olarak görmelidir.

Sonuçta davet dediğimiz süreç kişinin hidayeti ile son bulmamaktadır. Sadece yeni bir görünüm kazanmaktadır. Günümüzdeki yapılar muhatapları ile yoğun bir şekilde uğraşmakta

14. *Buhari*
15. *Buhari, Müslim, Tirmizi*
16. *Buhari, Müslim*
17. *15/Hicr, 94-95*
18. *26/Şuara, 214-115*



ama karşı taraf İslam'ı kabul edince bir anda ilişki sıradanlaşmaktadır. Halbuki Şuara suresinin ilgili ayetinde de belirtildiği üzere süreci bitmemeli, merhamet eksenli bir ilişki son ana kadar devam etmelidir.

Maalesef Kur'an ve Sünnet'in hakikatini tam olarak idrak edemediğimiz için bu hususta da ölçüyü tutturamamaktayız. Her davetçi ve aynı zamanında farklı vesileler ile kardeşlerinden sorumlu olan kişi, zikrettiğimiz ayetleri ve şeriatın muradını kulaklarına küpe etmelidir. İki taife ile de muamelesinin Rabb'inin emirlerine uygun olmasına dikkat etmelidir.

Bu vesileyle konumuzla alakalı olarak çokça karşılaştığımız durumlardan birisine değinmek istiyoruz:

Davetçi İslam ahlakına uygun olarak tebliğini yapmakta ve muhatabına elinden geldiğince yumuşak davranmaktadır. Çoğu zaman hakaretlere ya da çeşitli imalara maruz kalmakta ama sırf diyaloğu kişiselleştirip hidayetin önüne engel olmaması için bunları görmezlikten gelmektedir. Yeri geldiğinde iki-üç kelam edebilmek için saatlerce anlamsız şeyleri dinlemek zorunda kalmaktadır. Söz sırası kendine geldiğinde ise defalarca lafı kesilmekte ve sabır sınırlarının hepsi zorlanmaktadır.

İşte hemen hemen her tebliğ çalışmasında bunlarla karşılaşan ve tutumunu bozmayıp sabrı kuşanan davetçi, sorumluluğu altındaki bir kardeşin yanlış bir davranışında bambaşka bir insan olup çıkmaktadır.

Nerede rıfk, nerede şefkat ve merhamet? Acaba bu kardeşin beş dakika önce konuştuğun ve Allah'a karşı işlenilebilecek en büyük cürmü gerçekleştiren müşrikten daha kötü ne yapmış olabilir?

Akıllara hemen Allah Rasûlü'nün ashabına kızdığı sahneler gelebilir. Elbette her kaidenin bazı istisnaları vardır. Yeri geldiğinde neden Allah Rasûlü'nün öyle davrandığını, aslında Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* o fiillerinin de rahmetin bir parçası olduğunu anlatacağız. Fakat günümüzde işler tersine dönmüş, kaba ve sert muamele asıl; merhamet ve şefkat ise istisna hâline gelmiştir.

Sorumlu kardeşler bu yanlış muamelelerine bahane bulmak yerine nasıl değişebilecekleri üzerine tefekkür etmelidirler ve muhataplarından anlayış bekleyebilmek için öncelikle samimi adımlar atmalıdırlar.

Sonuç olarak; müslüman vahyin ışığında Nebi'sinin rehberliğinde dini anlayan ve yaşayandır. Öyle ise zikrettiğimiz ayetlerdeki emirleri unutmamalı, Allah Rasûlü'nün ayetleri nasıl pratiğe döktüğü, siretine bir bütün olarak bakılarak tesbit edilmeli ve hayata geçirilmelidir.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd etmektir.







muratmuslihan@tevhiddergisi.net

MURAT MÜSLİHAN

Zor Günlerin Adamı Sadık İnsan;
Yerine Ömer'i ﷺ Bırakması

Bu Ebubekir bin Kuhafe'nin dünya hayatını terk edip de ahirete doğru yol aldığı anda, kafirlerin küfürlerini bıraktığı facirlerin inanmaya ve yalancıların doğru konuşmaya başladığı bir sırada yazdığı bir ahitnamedir. Size Allah, Rasûlü, dinim ve kendim için en hayırlı olanı seçmeye gayret ettim. Şayet adil davranırsa -ki ben onu böyle biliyorum- kazananlardan olur, böyle davranmazsa bilinmelidir ki kişiye kazandıkları vardır.

Âlemlerin Rabbi olan, Rahman ve Rahim olan Rabb'imize hamd olsun. Salât ve selam en güzel örnek olan Rasûlullah'a, ailesine, ashabına ve kıyamete kadar onlara ihsan ilkesi üzere tabi olanların üzerine olsun.

Hicretin on üçüncü yılında EbuBekir radıyallahu anh hastalandı. Hastalığı şiddetlenince öleceğini anladı ve insanları yanına çağırdı. Onlara *'Gördüğünüz gibi ölüm gelmiş bulunuyor. Bundan sonra bana yapmış olduğunuz biat son bulmuş olacak, işiniz artık size kalmış olacak. Başınıza istediğiniz kimseyi emir tayin ediniz. Ben daha hayattayken bunu yaparsanız bu, benden sonra ihtilafa düşmemeniz açısından tercihe şayan bir durum olur.'* dedi.

Sahabeler kendi aralarında istişarede bulundular fakat kimse bu işi üstlenmek istemiyor ve bunu Müslüman kardeşine tevdi etmek istiyordu. Çünkü bunda bir hayır ve işe ehil olmak gerektiğini görüyordu. Bu sebeple EbuBekir'e radıyallahu anh tekrar dönüp: *'Bizde senin düşündüğünü düşünüyoruz.'* dediler.

EbuBekir radıyallahu anh: *'Bana biraz mühlet verinde dini ve kulları için ne karar vereceğimi düşüneyim.'* dedi. Daha sonra Abdurrahman bin Avf'ı çağırıp ona: *'Ömer bin Hattab hakkındaki fikrin nedir?'* diye sordu. O: *'Onu sen benden daha iyi tanıyorsun.'* dedi. EbuBekir radıyallahu anh *'Öyle de olsa fikrini söyle.'* dedi. Abdurrahman: *'Allah'a yemin olsun ki, o senin düşündüğünden daha faziletlidir.'* dedi.

Daha sonra EbuBekir radıyallahu anh, Osman'ı radıyallahu anh çağırdı. Ona: *'Ömer bin Hattab hakkındaki fikrin nedir?'* dedi. Osman radıyallahu anh: *'Sen onu en iyi bilenimizsin.'* dedi. EbuBekir radıyallahu anh: *'Öyle de olsa sen söyle ey Abdullah'ın babası.'*



dedi. Osman radıyallahu anh: *'Bana göre onun iç dünyası görünüşünden daha hayırlı. İçimizde onun gibi biri yok.'* dedi. EbuBekir radıyallahu anh: *'Allah sana rahmet etsin. Vallahi onu yerime bıraksam size zulmetmez.'* dedi.

Daha sonra Useyd bin Hudayr'ı çağırdı. Ona da aynı şeyleri söyledi. Useyd: *'Ben senden sonra en hayırlı kişi olarak onu biliyorum. Razı olunan şeye razı olur, gazap edilen şeye gazap eder. Onun içinde gizlediği dışa vurduklarından daha hayırlıdır. Şayet bu işe biri tayin edilecekse bu konuda ondan daha güçlü birisi yoktur.'* dedi.

Daha sonra EbuBekir radıyallahu anh, Said ibni Zeyd ve Ensar ve Muhacir'den bazı kişilerle de istişare etti. Hepsi Ömer radıyallahu anh hakkında hemen hemen aynı şeyleri söylediler. Fakat Ubeydullah bin Talha onun sertliğinden korktuğunu belirtti. EbuBekir'e radıyallahu anh; *'Biz onun sertliğini bildiğimiz hâlde sen de onu halife olarak bıraktığında Rabb'in bunu senden sorarsa ne cevap verirsin?'* diye sorunca, EbuBekir radıyallahu anh: *'Beni örtün. Beni Allah ile mi korkutuyorsun? Zulümle sizi idare etmeye çalışan kimse hüsrana uğrar. Rabb'ime 'Allah'ım onların başına mahlukatın en hayırlısını bıraktım.' derim.'* dedi. Ve Ömer'in radıyallahu anh neden sert biri olduğunu izah etti. *'Onun sertliği benim yumuşaklığımdan kaynaklanmaktadır. İş ona teslim edilirse onun sertliğinin çoğu gider.'* dedi.

Daha sonra Medine'de ve diğer şehirlerde insanlara okunmak üzere bir mektup yazdı. O mektup şu şekildeydi:

'Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla… Bu Ebubekir bin Kuhafe'nin dünya hayatını terk edip de ahirete doğru yol aldığı anda, kafirlerin küfürlerini bıraktığı facirlerin inanmaya ve yalancıların doğru konuşmaya başladığı bir sırada yazdığı bir ahitnamedir. Size Allah, Rasûlü, dinim ve kendim için en hayırlı olanı seçmeye gayret ettim. Şayet adil davranırsa –ki ben onu böyle biliyorum- kazananlardan olur, böyle davranmazsa bilinmelidir ki kişiye kazandıkları vardır. Ben hayrı murad ettim. Gaybı da bilecek değilim.'

"Haksızlık edenler, hangi dönüşe (akıbete) döndürüleceklerini yakında bilecekler." [1]

Ömer radıyallahu anh, EbuBekir'in radıyallahu anh bu ümmetin hayrı için bıraktığı kimsedir. Dünyanın, tehdit edercesine ümmete karşı hücuma geçtiğini biliyordu. Şayet dünya ümmeti sürüp götürse ve onun şehvetlerine hitap etse, onu zorba davranmaya yöneltse, kaybetmiş olur. Bu, Rasulullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem sakındırdığı husustu.

"Allah'a yemin olsun ki sizin için fakirlikten korkmuyorum. Dünyanın sizden öncekilere bol bol verildiği gibi size de verilmesinden korkuyorum. Sizler öncekilerin bu hususta yarıştıkları gibi yarışır, o da sizden öncekileri helak ettiği gibi sizi de helak eder." [2]

EbuBekir radıyallahu anh hastalığı gördü ve hastalığa karşı ilacı bıraktı. Onun bıraktığı kişi öyle biriydi ki dünya ondan ümidi kesmiş ve ondan

1. 26/Şuara, 227
2. Buhari

yüz çevirmişti. Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Ömer *radıyallahu anh* hakkında şöyle demişti:

"Ey Hattaboğlu, canımı elinde tutan Allah'a yemin olsun ki şeytan seninle bir yolda karşılaşsa mutlaka yolunu değiştirir başka bir yola gider." [3]

Ümmetin karşı karşıya kaldığı büyük fitneler onun katlinden sonra vuku buldu. Bu fitnelerin onun ölümünden sonra baş vermesi EbuBekir'in *radıyallahu anh* ferasetini göstermektedir.

Abdullah ibn Mesud *radıyallahu anh* şöyle der:

'İnsanlar içinde en ferasetli olanlar şu üç kimsedir. Biri Musa aleyhisselam zamanında şunu söyleyendir: "(Şuayb'ın) iki kızından biri, 'Babacığım! Onu ücretli olarak tutuver ; çünkü ücretle tutulanların en hayırlısı, güçlü ve güvenilir olandır' " [4] *dedi. İkincisi Yusuf'a aleyhisselam sahip olan adamdır: "Mısır'da onu satın alan adam, karısına dedi ki: Ona güzel bak, umulur ki bize faydası olur. Veya onu evlat ediniriz."* [5] *Üçüncüsü de Ömer'i halife bırakan EbuBekir'dir. Ömer radıyallahu anh ümmette fitneler arasında sağlam bir set olmuştur.'*

EbuBekir *radıyallahu anh* Ömer hakkındaki bu kararını ona söylediğinde ilk başta o bunu kabul etmedi. Fakat EbuBekir'in *radıyallahu anh* huzurunda bunu kabul etmekten başka bir şey yapamadı. EbuBekir *radıyallahu anh* kendisinden sonra herhangi bir karışıklık yaşanmasın diye bunu bizzat kendisi de insanlara açıkladı. İnsanların karşısına çıkıp şöyle dedi:

'İnsanların görüşlerine başvurmayı ihmal etmedim. Bu konuda yakınım olan birini seçmiş değilim. Size Ömer'i halife olarak bıraktım. Onu dinleyin ve ona itaat edin.' Orada bulunanlar: *'Dinledik ve itaat ettik.'* dediler. EbuBekir *radıyallahu anh* Allah'a dua ve yakarışta bulunup şöyle dedi:

'Allah'ım! Senin Rasûlü'nün bu konuda bir emri olmaksızın onu tayin ettim. Bununla da ancak onların (ümmetin) selametini diledim. Onların fitneye düşmesinden koktuğumdan görüşlerine müracaat ettim. Onlara onların en hayırlısını, doğruyu bulmada en gayretli olanını tayin ettim. Bana takdirinden gelen geldi. Onlara sahip çık! Onlar senin kulların.'

EbuBekir *radıyallahu anh*, işin tam bir emniyete alınıp gerçekleştirileceği hususunda gayet titiz davrandıktan sonra ahitname metninin insanlara okunması ve Ömer'e *radıyallahu anh* biat alınması konusunda Osman'ı *radıyallahu anh* görevlendirdi. O da EbuBekir'in *radıyallahu anh* vefatından önce insanlara gitti ve Ömer adına onlardan biat aldı. Bu esnada da hiçbir olumsuz hadise yaşanmadı. Osman *radıyallahu anh* insanlara:

'Bu mektupta adı yazılı kişiye biat ediyor musunuz?' diye sordu. Onlar; *'Evet'* dediler ve bunu rızaları ile ikrar ettiler.

'Bu mektupta adı yazılı kişiye biat ediyor musunuz?' diye sordu. Onlar; 'Evet' dediler ve bunu rızaları ile ikrar ettiler.

Ömer'e *radıyallahu anh* EbuBekir'in *radıyallahu anh* vefatından önce biat edildi. Ancak Ömer *radıyallahu anh* icraata (müslümanların halifesi olma sıfatıyla) EbuBekir'in *radıyallahu anh* vefatından sonra başladı.

EbuBekir *radıyallahu anh* böylece sorumluluğu Ömer'e *radıyallahu anh* yüklemişti ve ardından ona bazı nasihatlerde bulundu. O, Rabb'ine üzerine düşeni yaptıktan sonra huzur içinde gitmek istiyordu. Vasiyetinde şöyle diyordu:

'Ey Ömer, Allah'tan kork. Allah'ın gündüzleyin yapılmasını istediği bazı ameller vardır ki bunların geceleyin yapılmasını kabul etmez. Geceleyin de yapılmasını istedikleri vardır ki bunları da gündüzleyin yapılmasını kabul etmez. Farzlar da eda edilmediği sürece nafileleri kabul etmez. Kıyamet gününde ağır gelen tartılar dünya hayatında iken hakka tabi olanların tartılarıdır. Yarın hakkın konduğu mizanın ağır gelmesi haktır. Kıyamet gününde hafif gelen tartılar dünya hayatında batıla tabi olanların tartılarıdır. Yarın batılın konduğu mizanın hafif gelmesi haktır. Allah cennet ehlini en güzel amelleri ile zikretti ve onların günahlarını affetti. Onları düşündüğümde: 'Onlara ulaşamamaktan

3. Buhari
4. 28/Kasas, 26
5. 12/Yusuf, 21



korkuyorum.' derim. Allah cehennem ehlini de en kötü amelleriyle zikretti ve onların güzel amellerini reddetti. Onları da düşündüğümde 'Bunlarla birlikte olmamayı ümit ediyorum' derim. Kul ümit ile korku arasında olmalı. Ne amelsiz ümit beslemeli ne de Allah'ın rahmetinden ümit kesmeli. Şayet benim bu tavsiyelerimi ezberlediysen kesinlikle karşı koyamayacağın ölümü unutma!'

Ömer *radıyallahu anh*, EbuBekir'in *radıyallahu anh* vefatından hemen sonra Müslümanların halifesi olarak işe başladı. Görüldüğü üzere EbuBekir'in *radıyallahu anh* Ömer'i *radıyallahu anh* seçmesi, çoğunluğun rızası olmadan gerçekleşmemiş ve hemen kanuni bir husus olarak değerlendirilmemiştir. İnsanlar da: *'Bizim görüşümüz senin görüşündür.'* şeklinde kararlarını bildirmişlerdir. EbuBekir *radıyallahu anh* sahabenin ileri gelenlerinin görüşlerine başvurmadan ve onlarla tek tek konuşmadan herhangi bir seçime girmedi. Onların görüşlerinin Ömer *radıyallahu anh* hakkında olumlu olduğunu görünce seçimini o yönden kullandı. EbuBekir'in *radıyallahu anh* tercihi ümmetin ileri gelenlerinin görüşü doğrultusunda oldu.

Ömer *radıyallahu anh* halifeliği ehli hal ve'l-akd'in isteği ve ittifakıyla üstlenmiştir. Onlar EbuBekir'e *radıyallahu anh* halife seçme işini emanet eden kimselerdir. Onu bu işte kendilerine vekil kıldılar. EbuBekir'de *radıyallahu anh* onlarla istişare edip halifeyi tayin etti. Ardından da bunu insanlara sundu, onlar da bu konuda karar kıldılar.

Bu yapılanlar EbuBekir'in *radıyallahu anh* bu işi kendi kendisine yapmadığını açıkça göstermektedir. Neticede Ömer *radıyallahu anh* *'Şûra'* ve ittifak esasına göre seçilmiştir. Tarihte bu konuda bir anlaşmazlığın vuku bulduğuna tanık olmak mümkün değildir. Ömer'in *radıyallahu anh* hilafeti boyunca hiç kimse onunla bu konuda tartışmaya girmemiştir. Aksine onun idaresi hususunda icma olmuştur ve herkes bu manada birlik hâlinde hareket etmiştir.[6]

EbuBekir'in *radıyallahu anh* Ömer'i *radıyallahu anh* kendi yerine bırakması özetle bu şekilde olmuştur. Allah nasip ederse bir sonraki yazımızda buradan çıkarmamız gereken derslere değinmeye çalışacağız…

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.





6. *Ali Muhammed Sallabi'nin EbuBekir radıyallahu anh ve Ömer radıyallahu anh kitaplarından alıntı.*

emreacar@tevhiddergisi.net

EMRE ACAR

Terk Edilmiş Sünnetler; Ümmetin Yetimleri ile İlgilenmek

Unutmayalım ki, yetimler gülerse hem biz güleriz hem de tüm dünya güler. Bu nedenle her birimizin evleri yetim barındıran evler olmalıdır. Yetimlerimizi kendi evladımız gibi kabul etmeliyiz. Rasûlullah gibi onlara anne-babası olduğumuz hissini vermeliyiz. Yetimlere böyle muamele edersek Rabb'imizin rızasını, yetimlerimizin de kalbini kazanırız.

Rasûlullah'ın yetim olarak büyümesini takdir eden ve onu koruyup kollayan âlemlerin Rabb'ine hamd olsun. Yetimlerin peygamberine, onları el üstünde tutan, vefa ile muamele eden Muhammed Mustafa'ya salât ve selam olsun.

Değerli kardeşim! Sünnete olan ihtiyacımıza değindikten sonra hayatımızda olmayan, terk ettiğimiz veya unuttuğumuz sünnetler üzerine nasihatleşmeye başlayabiliriz. Allah, Rasûlü'nü yetim kıldı ve ona risaleti bahşetti. Bunda elbet bir hikmet vardı. Ben de terk edilmiş sünnetler konusuna başlarken istedim ki ilk olarak yetimlere ve öksüzlere karşı olan sorumluluklarımızı hatırlatayım. Rabbim bizlere, yetimlerimize karşı vefalı olmayı nasip etsin. (Allahumme âmin)

Eski cahiliye Araplar'ında savaş ve boşanmalar çok olduğu için geride kalan yetim ve öksüzler de fazla oluyordu. Fakat Araplar yetime zulmediyorlardı. Onların yalnızlığına bir darbe daha vurup o yetimlere sahip çıkmıyor ve onların mallarına el koyuyorlardı. Onları köle olarak kullanmaları veya kendi mallarıymış gibi üzerlerinde tahakküm etmeleri de cahiliye Arapları'nı vicdansızlığını ortaya koyuyordu.

Bu hâl, âlemlerin Rabb'inin hoşuna gitmiyordu elbette. Allah, Rasûl-u Ekrem'ini yetim olarak dünyaya gelmesini takdir ederek, ümmete bir ibret ve ders vermek istiyordu. Peygamber'imiz yetim ve öksüz olarak büyüdüğü o yalnızlık döneminde Allah *"O seni yetim bulup barındırmadı mı?"* [1] buyruğu ile çeşitli vesilelerle onu koruyup, sahip çıktığını belirtti.

1. *93/Duhâ, 6*

Ve *"Öyleyse yetimi hor görme!"* [2] buyruğu ile de Rasûlullah'a kendisinin korunduğu gibi diğer yetimleri ve öksüzleri korumasını, onlara sahip çıkması gerektiğini hatırlattı. Allah'tan gelen bu emir üzerine Peygamber, öksüz ve yetimlere sahip çıkmış, onları, başlarına gelecek musibetlerden de korumuştur.

Rasûl-u Ekrem'in yetimlerle ilgilenmesi ve onların haklarıyla alakalı düzenlemelerde bulunması risâletin ilk yıllarından itibaren başlamıştır. Habeşistan'a giden muhacirlerin başkanı Cafer bin Ebu Talib, Necâşî'nin huzurunda İslâm'ı ve Müslümanları savunmak maksadıyla yaptığı konuşmada, Cahiliye döneminde, kuvvetlilerin zayıfları ezdiğini, Peygamberin ise güçsüzlerin yanında yer alarak onların haklarına sahip çıktığını ve *"yetim malını yemeyi"* yasakladığını belirtmiştir.[3]

Değerli kardeşim! Rasûlullah'ın siretini okurken senin de dikkatini çekmiştir ki; Peygamber'imizin hayatında yetimlere ilgi gösterdiğine ve değer verdiğine dair oldukça fazla örnek vardır. Konunun ehemmiyetinin anlaşılması için bunlardan birkaçını zikretmek istiyorum:

Cafer bin Ebu Talib'in Şehadeti ve Çocuklarının Yetim Kalması…

Peygamber'imiz Mûte muharebesinde Cafer bin Ebu Talib'in şehadetini duyunca hemen onun evine koşmuş, gözyaşları içinde çocuklarını bağrına basıp koklamış, ardından yasları sebebiyle Cafer ailesine yemek hazırlanmasını emretmiştir.[4]

Efendimizin daha sonra da bu aileyle yakından ilgilendiğini görmekteyiz. Cafer'in oğlu Abdullah, Allah Rasûlü'nün kendileriyle yakından ilgilendiğini gösteren şu tatlı hâtırayı nakletmektedir:

"İyi hatırlıyorum, ben ve Abbas'ın iki oğlu Kusem ile Ubeydullah çocukken bir gün sokakta oynuyorduk. Allah Rasûlü bir binekle yanımıza çıkageldi. Beni göstererek:

"Şunu bana kaldırın!" dedi ve beni ön tarafına oturttu. Kusem'i de göstererek:



"Şunu da kaldırın!" dedi. Onu da terikisine aldı.

Efendimiz'in amcası olan Abbas, Kusem'den çok Ubeydullah'ı severdi. Buna rağmen Rasûlullah Efendimiz, amcasından çekinmedi ve terkisine Kusem'i bindirdi. Sonra üç defa başımı okşadı ve her okşayışında:

"Allah'ım! Cafer'in evlatlarına sen sâhip çık!" diye dua buyurdu." [5]

Yine bir gün Efendimiz çocuklarla birlikte pazarda satış yapan Abdullah bin Cafer'in yanına uğramış, onun hakkında:

"Allah'ım! Bu çocuğun satışını bereketli kıl." diye dua etmiştir.[6]

Akrabe'nin Şehadeti ve Çocuklarının Yetim Kalması…

Peygamber'imizin yetimlerle yakından ilgilendiğini gösteren en güzel kısslardandır.

Beşir (Bişr) bin Akrabe der ki:

Babam Akrabe, Uhud günü şehid olunca, ağlayarak Peygamber'e gittim. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* onu görünce şöyle seslendi:

"Ey sevgilicik! Sen ne diye ağlıyorsun? Sus ağlama! Senin baban ben olsam, annen de Aişe olsa, razı olmaz mısın?" buyurdu.

'Anam babam sana feda olsun ya Rasûlullah razı olurum,' dedim.

2. *93/Duhâ, 9*
3. *İbni Hişâm, I, 359*
4. *İbni Hişâm, III, 436*
5. *İbni Hanbel, I, 205; Hâkim, III, 655*
6. *İbni Hacer, el-İsâbe, II, 289*

'Bunun üzerine Efendimiz eliyle başımı okşadı. (Şu anda) saçlarım ağardığı hâlde Rasûlullah'ın elinin başıma değdiği yerler hala siyah kalmıştır.' [7]

Ebu Lubabe ile Bir Yetim Arasındaki Anlaşmazlık Olayı…

Rasûlullah'ın yetimin yanında yer aldığını, onlara şefkat kanatlarını gerdiğini gösteren hadiselerdendir.

"Bir gün Ebu Lubabe isminde bir sahabe ile bir yetim arasında bahçe konusunda bir anlaşmazlık çıktı. Peygamber'in yanına bu konu için geldiler. Ebu Lubabe normalde haklıydı fakat Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem yetimin boynunu bükük bırakmak istemedi ve : "Ey Ebu Lubabe, bahçe senindir ama onu yetime ver." dedi. Ebu Lubabe: 'Hayır ya Rasûlullah' dedi. Peygamber "Ey Ebu Lubabe, bahçe senindir ama onu yetime ver. Umulur ki Allah sana cennette daha büyüğünü nasip eder." dedi. Ebu Lubabe: 'Hayır ya Rasûlullah' dedi. İbnu'd Dahdah isminde bir sahabe bunu duydu ve koşarak Ebu Lubabe'nin yanına geldi ve dedi ki: 'Ey Ebu Lubabe, bana bahçeni satar mısın?' Ebu Lubabe kabul etti ve bahçeyi ona sattı. Ta ki Peygamber'in müjdesine nail olabilmek için İbnu'd Dahdah çocuğa dedi ki: 'Ey çocuk, bu bahçe senindir.' İbnu'd Dahdah, Uhud günü şehid olduğunda Peygamber (bu yaptığı iyiliği unutmayıp ve çok hoşuna gittiğinden dolayı) onun için: "Ben bunun için cennette çok büyük hurmalıkların olacağını umuyorum." dedi." [8]

Bu üç misal ve Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem hayatından verebileceğimiz daha birçok misal bizlere, yetimleri hatırlatmalıdır. Belki de ne zamandır rahmet kanatlarımızı gerip bir yetimin başını okşamıyoruz. Onlara moral olacak maddi ve manevi desteklerde bulunmuyoruz? Amellerimizi muhasebe ettiğimizde Rasûlullah'ın bu sünnetini yani yetimlerimizi unuttuğumuz aşikârdır. Her konuda Rasûlullah'ı örnek aldığımız gibi bu sünnetine de azı dişlerimiz ile yapışmalı, bu sünneti hayatımıza yansıtmalıyız.

7. Buhari, et-Târîhu'l-Kebir
8. İmam Beyhaki

Cafer bin Ebu Talib, Necâşî'nin huzurunda İslâm'ı ve Müslümanları savunmak maksadıyla yaptığı konuşmada, Cahiliye döneminde, kuvvetlilerin zayıfları ezdiğini, Peygamberin ise güçsüzlerin yanında yer alarak onların haklarına sahip çıktığını ve "yetim malını yemeyi" yasakladığını belirtmiştir.

Değerli kardeşim! Allah katında değer gören, fazilet elde eden evler; içerisinde yetimlerin ağırlandığı, yetimlerin barındırıldığı evlerdir. Kendi evlerimizin de Allah'ın sevdiği evlerden olması için Peygamber'imizin şu hadisine amellerimizde yer vermemiz gerekiyor:

"En hayırlı ev, içinde kendisine iyilik yapılan bir yetimin bulunduğu evdir. En kötü ev de, içinde kendisine kötülük yapılan bir yetimin bulunduğu evdir." [9]

Üzülerek belirtmek istiyorum ki, bizler sadece yetimlerle ilgilenen kurumlara yardımda bulunarak yetimlerle uzaktan ilgileniyoruz. Elbette bu fiil yanlıştır diyemeyiz. Fakat yetimlere ilgiyi uzaktan göstermek onların gönüllerini alma konusunda faydasızdır.

Unutmayalım ki, yetimler gülerse hem biz güleriz hem de tüm dünya güler. Bu nedenle her birimizin evleri yetim barındıran evler olmalıdır. Yetimlerimizi kendi evladımız gibi kabul etmeliyiz. Rasûlullah gibi onlara anne-babası olduğumuz hissini vermeliyiz. Yetimlere böyle muamele edersek Rabb'imizin rızasını, yetimlerimizin de kalbini kazanırız. İkimiz için de örnek olan Rasûlullah, evinde çoğu kez yetim ağırlamıştır. Bu sünneti bizler de ihya etmeliyiz.

Yetimlere Karşı Sorumluluklarımız

Değerli kardeşim! Eşimize, çocuklarımıza karşı yerine getirmemiz gereken sorumluluklarımız olduğu gibi yetimlere karşı da dikkat etmemiz gereken sorumluluklarımız vardır. Ayrım yapmaksızın kime karşı sorumluluğumuz varsa onları yerine getirmede hassasiyet göstermeliyiz.

Bugün bizlerin unuttuğu yetimleri Rasûlullah unutmamış, bizlerin terk ettiği yetimleri Rasûlullah terk etmemiştir. Her dönemde geçerli olacak, bin dört yüz senedir nakledilen ve nakledilmeye de devam edilecek olan yetimlere karşı sorumlulukları hadislerinde beyan etmiştir.

9. İbni Mâce, Edeb, 6



Bu sorumluluklarımıza geçmeden önce İslamî camialarla beraber hareket eden Müslümanların düştüğü bir hatayı hatırlatmak istiyorum. Genelde Müslümanlar, yazacağım sorumlulukları cemaatlerin yerine getirmesi gerektiğini veya cemaatlerin yerine getirmesinden dolayı kendisinin yapmasına gerek kalmadığını düşünür. Bu cehaletin verdiği yanlış bir algıdır. Yetimlere karşı belirteceğim sorumluluklardan hepimiz tek tek sorumluyuz. Ve ferdî olarak yerine getirmemiz gerekiyor. Bunun için bizleri ne cemaat görevlendirmeli ne de bunun için kurumlar kurulmalıdır.

Bu önemli noktayı belirttikten sonra sünnetten yetimlere karşı sorumluluklarımızı hatırlatmaya geçebiliriz:

1. Yetimlerin Mallarını Muhafaza Etmek

Cahiliye Arapları yetimin mal varlığına el koyar ve anne-babasından miras olarak kalan malı yetime vermezlerdi. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* vahyin emri ile yetimin malını ve canını koruma altına almıştır. Ve İslam yetim malı yemeyi büyük günahlardan saymıştır. Bizlere emredilen emir apaçık bellidir: Yetimin malına güzel yoldan yaklaşmak. Yani onu koruyacak ve muhafaza edecek yöntemlerle yetimlerimize sahip çıkacağız.

"Yetimin malına en güzel bir yoldan başkası ile yaklaşma." [10]

"Yetimlerin malına yaklaşmayın (hiç bir suretle tecavüz etmeyin) Ancak yetimin malını muhafaza ve verimli bir hale getirmek gibi en güzel tasarruf tarzı müstesnadır." [11]

"Yetimlerin mallarını verin, temizi murdara değiştirmeyin. Onların malları ile kendi mallarınızı karıştırarak yemeyin. Çünkü bu büyük bir suçtur." [12]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Siz (fertlerin ve milletlerin helakına sebep olan) helak edici yedi günahtan sakınınız.

— Ya Rasûlullah, bunlar hangileridir? diye sordular.

Peygamber'imiz şöyle cevap verdi:

— Allah'a şirk koşmak, büyü yapmak, Allah'ın -haklı olarak öldürülen müstesna- katlini haram kıldığı kimseyi öldürmek, tefecilik etmek, ***yetim malı yemek****, düşman ile muharebe yapılırken kaçmak, evli ve hiç bir şeyden haberi olmayan namuslu bir kadına zina isnat ve iftira etmektir."* [13]

Değerli kardeşim! Yetimler mustaz'af olan güçsüz insanlardır. Unutmayalım ki, ümmetin rızıklandırılmasının ve mücadelelerinin zaferle sonuçlanmasının müsebbiplerinden biri de yetimlerdir. Eğer ümmet yetimlere zulmeder, onların mallarına el koymak sureti ile haklarına girerlerse, Allah o topluluğu açlık ve mağlubiyetle cezalandırır. Mazlumun ahı ile âbad olmaya çalışmayalım. Hiç kimse mazlumun ve mustazafın ahı ile âbad olmamıştır.

---

10. *17/İsra, 34*
11. *6/En'am, 152*
12. *4/Nisa, 2*
13. *Buhari, Müslim*

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Allah'ım! Ben şu iki yetimin ve kadının haklarına karşı (onların haklarını zayi edenleri) şiddetle uyarıyorum." [14]

"Beni zayıfların arasında arayın! Çünkü siz, ancak zayıflarınız sayesinde rızıklandırılıyor ve muzaffer oluyorsunuz." [15]

"Zayıflarınız olmasa, size zafer ve rızık verilir mi sanıyorsunuz." [16]

2. Yetimin Başını Okşamak ve Ona Dua Etmek

Değerli kardeşim! Şunu unutmamalıyız ki, bizim dinimizin temelini merhamet oluşturmaktadır. Allah kullarına merhametle muamele ettiği gibi Rasûl'ünü de âlemlere rahmet olarak göndermiştir. Yetime değer vermek, onun başını okşamak merhametin sembolüdür. Yetimi önemsemeyen, toplumda ona yer vermeyen, onları hakir ve küçük gören insanların en büyük problemi cahiliye Araplar'ında olduğu gibi kalplerindeki merhamet duygusunun kaybolmuş olmasıdır.

Eğer ümmet yetimlere zulmeder, onların mallarına el koymak sureti ile haklarına girerlerse, Allah o topluluğu açlık ve mağlubiyetle cezalandırır. Mazlumun ahı ile âbad olmaya çalışmayalım. Hiç kimse mazlumun ve mustaz'afın ahı ile âbad olmamıştır.

Yetimin başını okşamak, ona sahip çıkmak kalbi inceltir. Kalp inceldiği zaman kişi, Allah'a olan kulluğuna, davaya, kardeşlerine, ev halkına ve topluma karşı olan sorumluluklarına daha çok dikkat eder. Yaptığı amellerinden lezzet alır. Haramlara ve günahlara karşı şuurlanır.

Fakat kalbi katı olan kişinin hayatı, yazdıklarımızın tam ters istikametine ilerler. Katı kalp, ölü hükmündedir. İtaatsizliğin elemini, günahın zararını hissetmez. Şeytanın tuzaklarına karşı kendini emniyet içerisinde görür. Kötü ile iyiyi ayırt edemez. Hayatında hep istikametsizlik vardır. Müslümanı bu durumdan kurtaracak ilaç, kalbini inceltmesidir. İşte kalbi incelten yöntemlerden biri de yetimin başını okşamaktır.

14. *Nesai*
15. *Ebu Davud*
16. *Buhari*

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Eğer kalbinin yumuşamasını istiyorsan fakiri doyur, yetimin başını okşa!" [17]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim Allah'ın rızasını gözeterek bir yetimin başını okşarsa, elinin dokunduğu (yetimin başındaki) saç sayısınca kendisine sevap verilir. Ve her kim de eli altındaki bir yetime iyilik yapar (güzel muamelede bulunursa) -işaret ve orta parmaklarını açarak-, işte ben ve o, cennette bu iki parmağın birbirine yakınlığı gibi birbirimize yakınız." [18]

Rasûlullah'ın hayatından yetimin başını okşayıp ona dua ettiğine dair yazımın ilk kısımlarımda verdiğim örneği bu başlığımızı aydınlatması için burada tekrar vermek istiyorum:

Peygamber'imiz Mûte muharebesinde de Cafer bin Ebu Talib'in şehadetini duyunca hemen onun evine koşmuş gözyaşları içinde çocuklarını bağrına basıp koklamış, ardından yasları sebebiyle Cafer ailesine yemek hazırlanmasını emretmiştir.[19]

Efendimizin daha sonra da bu aileyle yakından ilgilendiğini görmekteyiz. Cafer'in oğlu Abdullah, Allah Rasûlü'nün kendileriyle yakından ilgilendiğini gösteren şu tatlı hâtırayı nakletmektedir:

" İyi hatırlıyorum, ben ve Abbas'ın iki oğlu Kusem ile Ubeydullah çocukken bir gün sokakta oynuyorduk. Allah Rasûlü bir binekle yanımıza çıkageldi. Beni göstererek:

"Şunu bana kaldırın!" dedi ve beni ön tarafına oturttu. Kusem'i de göstererek:

"Şunu da kaldırın!" dedi. Onu da terkisine aldı.

Efendimiz'in amcası olan Abbas, Kusem'den çok Ubeydullah'ı severdi. Buna rağmen Rasûlullah Efendimiz, amcasından çekinmedi ve terikisine Kusem'i bindirdi. Sonra üç defa başımı okşadı ve her okşayışında:

17. *İbni Hanbel, II, 263, 387*
18. *Ahmed bin Hanbel, V, 250*
19. *İbni Hişâm, III, 436*

"Allah'ım! Cafer'in evlatlarına sen sâhip çık!" diye dua buyurdu." [20]

Yine bir gün Efendimiz çocuklarla birlikte pazarda satış yapan Abdullah bin Cafer'in yanına uğramış, onun hakkında:

"Allah'ım! Bu çocuğun satışını bereketli kıl." diye dua etmiştir.[21]

3. Hakkımızdan Feragat Etmek

Değerli kardeşim! Ticarette, iş hayatında, evlilikte, arkadaş çevresinde, toplu ortamlarda ve hayatın birçok alanında yetimlerle muamelede bulunuyoruz. Bu tür durumlarda hakkımızı yetime sunmamız, hakkımızdan fedakârlık yapmamız dünyada ve ahirette bizim için ecirdir. Kayıp değildir inşaallah. Peygamber de ashabını yetimlere karşı haklarından feragat etmeye teşvik etmiştir. Burada Ebu Lubabe ile bir yetim arasında meydana gelen anlaşmasızlığı tekrardan hatırlayalım:

"Bir gün Ebu Lubabe isminde bir sahabe ile bir yetim arasında bahçe konusunda bir anlaşmazlık çıktı. Peygamber'in yanına bu konu için geldiler. Ebu Lubabe normalde haklıydı fakat Peygamber yetimin boynunu bükük bırakmak istemedi ve : "Ey Ebu Lubabe, bahçe senindir ama onu yetime ver." dedi. Ebu Lubabe: 'Hayır ya Rasûlullah' dedi. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem: "Ey Ebu Lubabe, bahçe senindir ama onu yetime ver. Umulur ki Allah sana cennette daha büyüğünü nasip eder." dedi. Ebu Lubabe: 'Hayır ya Rasûlullah' dedi. İbnu'd Dahdah isminde bir sahabe bunu duydu ve koşarak Ebu Lubabe'nin yanına geldi ve dedi ki: 'Ey Ebu Lubabe, bana bahçeni satar mısın?' Ebu Lubabe kabul etti ve bahçeyi ona sattı. -ta ki Peygamber'in müjdesine nail olabilmek için- İbnu'd Dahdah çocuğa dedi ki: 'Ey çocuk, bu bahçe senindir.' İbnu'd Dahdah, Uhud günü şehid olduğunda Peygamber (bu yaptığı iyiliği unutmayıp ve çok hoşuna gittiğinden dolayı) onun için: "Ben bunun için cennette çok büyük hurmalıkların olacağını umuyorum." dedi." [22]

4. Yetimlerin Nafakası ile İlgilenmek

Değerli kardeşim! Yetimler denilince ilk aklımıza gelen bu başlıktır. Yetiştiğimiz toplumda yetimlerin nafakası hayat-memat meselesidir. Özellikle Ramazan aylarında herkes yetimi yedirir, giydirir. Durumu olup da yetime infakta bulunmayan, ihtiyaçlarını gidermeyen toplum tarafından kınanır.



Fakat toplumumuz veya Müslümanlar tarafından yapılan yanlış ise yetimin nafakasını karşılamayı Ramazan ayı gibi sadece özel günlere has kılmalarıdır. Bu da örften kaynaklanan yanlış algıdır. Yetimlerimizi özel günlerde hatırlayıp hayatın geri kalanında unutamayız. Çocuğumuzun rızkını, geleceğini, giyeceğini her gün için düşünüp temin ettiğimiz gibi yetimleri de her gün düşünmeli ve onların temel ihtiyaçlarını imkân buldukça günlük karşılamalıyız. Kim yetimi kendi evladı gibi görür nafakasını karşılarsa Peygamber'imizin hadislerde belirttiği şu müjdelere nail olacaktır:

"Kim üç yetimi yetiştirir, nafakasını temin ederse, sanki ömrü boyu geceleri namaz kılmış, gündüzleri oruç tutmuş ve sabahtan akşama kadar yalın kılıçla Allah yolunda cihad etmiş gibi sevap alır. Keza, ben ve o, şu iki parmak gibi cennette kardeş oluruz." [23] buyurmuş ve ardından şehadet parmağı ile orta parmağını birbirine yapıştırmıştır.

"Bir kimse, Müslümanların arasında bulunan bir yetimi alarak yedirip içirmek üzere evine götürürse, affedilmeyecek bir suç işlemediği takdirde, Allah onu mutlaka cennete koyar." [24]

"En hayırlı ev, içinde kendisine iyilik yapılan bir yetimin bulunduğu evdir. En kötü ev de, içinde kendisine kötülük yapılan bir yetimin bulunduğu evdir." [25]

---

20. *İbni Hanbel, I, 205; Hâkim, III, 655*
21. *İbni Hacer, el-İsâbe, II, 289*
22. *İmam Beyhaki*
23. *İbni Mâce, Edep, 6*
24. *Tirmizi, Birr, 14*
25. *İbni Mâce, Edep, 6*

Evet, yetimler de senin çocuğun gibidir. Onların taleplerini senin çocuğunun taleplerinden ayıran hiçbir şey yoktur. Sadece bizler ayırıyoruz. Kendi çocuğumuzun taleplerini yerine getirmek için her şeyi göze alırken yetimleri unutuyoruz.

5. Yetimlerin Sosyal Alanları ile İlgilenmek

Değerli kardeşim! Yetimlere karşı en çok ihmal edilen sorumluluk, sosyal alanlardır. Sosyal alanlardan kastım; gezmeye götürmek, oyun alanlarında oynamasını sağlamak, denize veya havuza yüzmeye götürmek, oturup onunla muhabbet edip onu dinlemek vb şeylerdir. Belki de bu saydıklarım çocukların en çok ihtiyaç duyduğu ve yapıldığı zaman da en çok sevindikleri şeylerdir.

Yetim çocuğun sosyal alana duyduğu ihtiyacı anlayabilmek için, eve gittiğimizde kendi çocuğumuzun bizden talep ettiklerine bakmamız yeterlidir. Hiçbir çocuk babası eve geldiği zaman onunla beraber oturup yemek yeme talebinde bulunmaz. Fakat her çocuk babası ile oynamayı, onunla güreşmeyi, babasının omzuna binmeyi, hayal ettiklerini ve başından geçen olayları saatlerce anlatmayı ve babasının da sözünü bölmeden dinlemesini ister. O gün bir de hafta sonu ise çocuğun istekleri bitmek bilmez.

Şimdi sana sormak istiyorum kardeşim! Çocuğunun istemekle bitiremediği bu talepleri yetim çocuklar, kimsesiz yavrular istemiyor mu? Bütün çocuklar oyun, eğlence konusunda aynı fıtrata sahip değiller mi?

Evet, yetimler de senin çocuğun gibidir. Onların taleplerini senin çocuğunun taleplerinden ayıran hiçbir şey yoktur. Sadece bizler ayırıyoruz. Kendi çocuğumuzun taleplerini yerine getirmek için her şeyi göze alırken yetimleri unutuyoruz. *'Yetimlerimiz var'* deyip onlara da yürek, sevgi, bir el uzatmıyoruz.

Oysa kardeşim! Bu yetimler bizim evlatlarımızdır. Bu yetimler bizim şehidlerimizin emanetleridir. Bu yetimler, esirlerimizin kendi yerlerine bıraktıkları ümmetin geleceğidir. Bu yetimler, biz dinimizi rahat yaşayalım diye babalarına hasrettirler. Bu yetimler bizim sancağımızın, davamızın büyümesi için babalarının şehadetiyle yetim kaldılar.

Onlar dinimiz ve davamız uğrunda, bizler yetim kalmayalım diye babalarını kaybetmişken, biz onlar için ne yapıyoruz? Şehidlerin, esirlerin geride kalan emanetlerine ne kadar sahip çıkıyoruz? Onların gönüllerini rahatlatacak bir kucaklama, başını okşama ve çamsakızı çoban armağanı bir hediye sunabiliyor muyuz? Kendime ve kardeşime Rasûlullah'ın yetimlere gösterdiği gibi vefalı olmayı tekrar tekrar hatırlatmak istiyorum. Yetimlerimize karşı vefalı olursak, şehidlerin, esirlerin ve bu davaya yönelenlerin güvenini elde eder ve onların gözlerini arkada bırakmamış oluruz.

Rabb'im bizleri yetimlere karşı vefalı olanlardan eylesin. Rabb'im yetimlere karşı sorumluluklarımızı yerine getiren kullarından eylesin. Şehidlerimizin ve esirlerimizin emanetlerine hainlik eden kullarından eylemesin. (Allahumme Âmin) Bir sonraki yazımızda görüşme duası ile…

Davamızın sonu âlemlerin Rabb'ine hamd etmektir.







keremcaglar@tevhiddergisi.net | KEREM ÇAĞLAR

Bayrak

Laik-batıcı okullarda çocukluktan itibaren zihinlerde kodlanan bilgiler, milliyetçilik-muhafazakârlık damarının kuvvetli olması ve duyguları harekete geçirecek uygun bir vesilenin denk gelmesi hâlinde görsel bir görkem yansıtmakla aynı zamanda manevi bir haz vasıtası da olan bayrağa karşı gösterilen sevgi, bağlılık ve kudsiyet insanlarda adeta bir duygu patlaması yaşatır.

"Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah katında en değerli olanınız O'ndan en çok korkanınız(takvalı olanınız)dır..." [1]

Bir erkek ve bir kadından türeyip çoğalan insanların millet, kavim ve kabile olarak birbirlerinden ayrılmalarıyla beraber bu farklılıkların aynı zamanda her bir tarafın yüce Allah'a hakkıyla kullukta bulunmak zemininde tanışmaları, yakınlaşmaları ve birleşip bütünleşmelerinin emrolunmasında sayısız hikmetler ve faydalar vardır. Milletler, aşiretler ve fertler arasında ülfet ve muhabbet vesilesi olan ve bazıları kutsal olarak kabul edilen birçok ortak değer bulunur. Bayrak da bu anlamda başta gelen önemli değerlerden birisi olarak kabul edilmektedir.

Üzerindeki birtakım işaretler ve motiflerle bir görkem yansıtan bir bez parçasını bayrak yapan şey nedir? Ne anlam ifade ettiğini o bayrağın gölgesi altında cân-ı gönülden yahut mecburiyetten yaşayan insanların neredeyse tamamına yakınının dahi bilmediği geometrik şekiller, halı-kilim motiflerini andıran ve türlü türlü renk cümbüşüyle ortaya çıkan farklı desenlerde hazırlanmış bir bez parçası olması mıdır? Yoksa uğruna dökülen kanlar mıdır?

Şüphesiz ki her ülkenin bir bayrak hikayesi vardır. Soyut yorumlamalara dayalı olacağından ulusal bir bayrak hakkında belki de kitaplar dolusu gerekçe ve açıklamalar bulmak mümkündür. Kavimlerin bayrak kullanmasının meşruiyetiyle ilgili olarak şer'i şerife göre açık ve kesin bir engelleme yoktur. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* bizzat başkomutan olarak iştirak ettiği Mekke fetih ordusu ile Tebuk seferindeki uygulamaları bu hususta dayanak olarak gösterilmektedir.

1. *49/Hucurat, 13*

İbni Hişam ve Vakıdî gibi siyer-meğazi alimlerinin naklettiğine göre Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* komutasında Mekke üzerine yürüyen İslam ordusunda daha önce Müslüman olmuş birçok farklı kabileler bulunmaktaydı. Bu kabileler Müslüman olmakla beraber etnik olarak tümüyle Araplardan oluşuyordu. İslam ordusunu teşkil eden Süleym, Müzeyne ve başka birçok kabile kendilerine özgü bayrakları da taşıyarak Livau't-Tevhid'in gölgesi altında Mekke'nin fethine katılmışlardır. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* buna izin vermiş olması ve böyle bir şeyden men etmemesinden anlıyoruz ki her bir kabile, her geçen gün büyümekte olan tevhid ümmetine tabi olmakla değerlenen, izzetlenen ve yücelen birer mütemmim cüz/tamamlayıcı unsur olduklarının şuurundadırlar.

Tebük seferi hazılıklarını anlatan nakillere baktığımızda da benzer bir tabloyu görüyoruz. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Tebük'e hareket etmeden önce Seniyyetu'l Veda ordugâhında her bir kavim için bayrak ve sancak bağlamış ve bunları taşımak üzere o kavme mensup bir zatı bayraktar ve sancaktar olarak tayin etmiştir. İslam ordusunun en büyük sancağını Ebu Bekr'e *radıyallahu anh*, en büyük bayrağını da Zubeyr bin Avvam'a *radıyallahu anh* vermiştir. Ensar'dan Evs'lerin sancağını Useyd bin Cumuh'a *radıyallahu anh*, Hazrecîllerin sancağını da Ebu Ducane'ye *radıyallahu anh*, Ben-i Malik bin Neccarların bayrağını da Zeyd bin Sabit'e *radıyallahu anh* vermiştir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* her bir kavimden Kur'an-ı Kerim'i en çok ezberlemiş olanları bayraktar ve sancaktar olarak tayin ediyor ve her kavme de böyle yapmalarını emrediyordu. Bunun üzerine Ben-i Amr bin Avfların bayrağını Ebu Zeyd *radıyallahu anh*, Ben-i Selimelerin bayrağını da Muaz bin Cebel *radıyallahu anh* taşıdı. Rasûlllah *sallallahu aleyhi ve sellem* Ensar'dan her oymağın, Araplardan her kabilenin birer sancak ve bayrak edinmelerini emretti.[2]

2. *Vâkıdî, Meğazi*

Bayrak Kimliği

Kavim veya kabile bayrakları her bir kavim ve kabile için adeta tanıtıcı bir kartvizit hükmündedir. Bir tür ortak değer olarak kabul edilen bu semboller herhangi bir kavmin diğerleriyle tanışma ve değişik mecralarda münasebetler kurmasında kolaylaştırıcı bir etkiye sahiptir, denilebilir. Bunun tam aksi de düşünülebilir doğal olarak. Herhangi bir millete, aşirete veya bayrak kaldırmış bir örgüte mensup her fert açısından etnik, ciddî katkısı vardır bu sembolün. Böylelikle daha üst değer olarak kabul edilen inanç ya da ideolojik kimliğe kavuşmasında ilk basamak gibi bir işlev görür. Ferdin yöneldiği kulvarda sahiplendiği kimlik/dava adına feragat ve fedakarlık duygularının güçlenmesini sağlar. Bunlar izafi/göreceli olarak müsbet görülebilecek hususlardır. Müsbet yönleri, olması gerektiği ölçüde korunabildiği müddetçe Tevhid bayrağının izzetli gölgesinde yaşayan milletlerin yerel ve kavmî hususiyetleri belirten bayrak kullanmalarında da bir mahzur olmadığı söylenebilir.

Kavim veya kabile bayrakları her bir kavim ve kabile için adeta tanıtıcı bir kartvizit hükmündedir. Bir tür ortak değer olarak kabul edilen bu semboller herhangi bir kavmin diğerleriyle tanışma ve değişik mecralarda münasebetler kurmasında kolaylaştırıcı bir etkiye sahiptir, denilebilir.

Yüzyıldan uzun bir zamandır Tevhid bayrağının izzet gölgesi küçüldü. Ortadoğu ve Afrika'daki İslam coğrafyasında yer alan ülkelerin haritadaki konumlarına bakıldığında zoraki ve yapay sınırların sanki cetvelle çizilmiş olduğu gibi bir izlenim edinilir. Tevhid bayrağının izzet gölgesi küçüldükçe ümmet coğrafyası adeta tepsideki baklava hamuru gibi dilim dilim dilimlenerek zillet sınırlarıyla belirlenen yapay ülkeler üretildi. Kağıt üzerinde bağımsız(!) oldukları ilan edilen her bir ülkeye ayrıca elma şekeri kabilinden birer ulusal bayrak tahsis edildi. Yüzyıllar boyunca İslam ümmetinin öncü ve katalizör gücü olan Arapların coğrafyasından sınırları cetvelle çizilmiş onlarca devletçik çıkarıldı. Her bir yapay devletin bayrağı bir diğer yapay devlete nefret ve düşmanlığın sembolü hâline getirildi. Bu tür yapay ülkelere zillet sınırları çizenler de, her bir sun'i ülkeye düşmanlık sembolü ulusal bayrak hazırlayıp Tevhid bayrağına alternatif olarak tahsis ederek göndere çektirenler de aynı şer ve şirk odaklarıydı. Meselenin trajik ve bazı yönleriyle komik tarafı da, söz konusu ülkelerin bazılarında yönetim

(genellikle de askerî darbelerle) değiştiğinde o ülkenin ulusal bayrağındaki renkler ve motifler de değişivermektedir. Tevhid bayrağının yerine göndere çekilen ulusal bayraklar bu ülkelerdeki Batıcı-Laik diktatörler ya da demokrat tağuti düzenlerin yönticileri tarafından kutsal bir ortak değer olarak halka kabul ettirilmeye çalışıldı. Bu maksatla devletler çocukların en çok sevdiği uğraşlardan olan boyama kitaplarından ilkokullardaki *'Bayrak Sevgisi'* konulu derslere, bir yıllık zorunlu askerlikten devlet memurluğuna, resmî törenlerden şirk bayramlarındaki gösterilere ve hatta spor müsabakalarından yozlaştırılmış kültür faaliyetlerine kadar devletler, söz geçirip güç yetirebildiği her alanda ulusal bayraklarının kutsallığını vatandaşlarında benimsetip daha fazla sevdirmek için azamî çaba sarf etmeye devam etmektedirler.

Günümüzde ifade ettiği anlam itibariyle ulusal bayraklar geçmişte pek görülmemiş ölçüde gerçek tanımlarının çerçevesini çoktan aşmış ve yüksek hassasiyet gösterilen yegâne ulusal simge hâline getirilmiştir. Ulusal-Kavmî bayraklar etnik ve ideolojik olarak keskin bir ayrışma, husumet, bölünme, düşmanlaşma ve saldırganlık sembolü olmuştur artık. Öyle ki, herhangi bir vatandaş özellikle de Ortadoğu'da etkin ve görünür olan ülkelerden birinin ulusal bayrağını görse inanç, ideoloji veya etnik aidiyetine göre keskin bir tarafgirlik yahut karşıtlıkla konumlanır. Gördüğü bayrağın yanında başka hangi bayrakların kendicen dost ülke bayrağı olarak yer alması gerektiğini bilecek kadar da siyasal bilinç sahibidir. Bu konuda da öyle cahillik, cehalet vb. kurtuluş reçetelerine gerek yoktur. Zira ulusal bayrak sahibi ülkelerden kılıcını hâlâ kınında tutan hemen hemen hiçbir ülke kalmamıştır.

Bayrak Tapınmacılığının Cem'i/ Çoğul Hâli

Müslüman olmayan toplumlarda ulusal ya da envai çeşit diğer bayraklara olan sevgi, bağlılık ve hatta kudsiyet atfının kökeni bir yönüyle görselliğe de dayanır. Geçmiş kavimlerdeki put ve heykeller de şirkin görsel şehvetinin bir tür tatmin vasıtasıydı. Kendi dönemlerinde yaşayan muvahhidleri *'Görmedikleri ve görkemini de yansıtacakları bir heykelini dahi yapamadıkları bir tanrıya inanmak'*la itham(!) ederken putperestliğin görsel şehvetinin sarhoşluğu hâlinde bulunan müşriklerin günümüzdeki zürriyetlerinin söylem



ve eylemleri pek de farklı değil aslında. Geçmiş dönemlerde yaşamış müşriklerin helvadan yaptıkları putu tapındıktan sonra yemeleri vb. hikayeler de buna örnektir. Helvadan puta tapınırken bu anlamda *'şehevî'* bir doyuma ulaştığı hissine kapılan putperest müşrik daha sonra karnını doyurmak veya tatlı niyetine *'ilah'*ını mideye indirmekle Vahdet-i Vücud sapkınlarına da ilham kaynağı olacağını nereden bilebilirdi ki?

Putperestlerin beldelerinde sayısız put/heykel olmasına rağmen müşrikler bir yolculuğa çıktıklarında her birisi çıkınında bu türden bir *'cep putu'* bulundurmaya önem verirdi. Yolculuk boyunca her konaklama yerinde o cep putu vesilesiyle merkezdeki *'ulu'* putları ta'zim edip bağlılıklarını takdim ettiklerine inanırlardı. Bir çeşit trans hâline geçmelerinin açma-kapama düğmesi gibiydi onlar için bu cep boy putlar.

Nuh'dan *aleyhisselam* sonraki nesillerde putperestliğin ortaya çıkışı geçmişte yaşamış salih zatlara aşırı sevgi beslenmesi, sonra resmedilmeleri ve aradan birkaç nesil geçince büstlerinin ve heykellerinin yapılarak ta'zimde bulunulmasıyla olmuştur. Eskiden taştan ve tahtadan yontulup yapılan put üretimine günümüzde *'Güzel sanatlar'* adı altında çağdaş estetik malzemeler kullanılarak devam edilmekte ve potansiyel müşriklere sayısız alternatif *'ürün'* sunulmaktadır. Bir toplum veya bir kimse herhangi bir şey putlaştırıp kutsallaştırmak istediğinde şeytanın kendileri için süslü göstereceği sınırsız seçenekleri önlerinde hazır bulurlar. Hangi milliyetten olursa olsun, insanların büyük çoğunluğu meydanlarda dikili putların huzurunda tapınma merasimlerini kerih görürler. Bununla beraber mesela laik-batıcı okullarda çocukluktan itibaren zihinlerde kodlanan bilgiler, milliyetçilik-muhafazakârlık damarının kuvvetli olması ve duyguları harekete geçirecek uygun bir vesilenin denk gelmesi hâlinde görsel bir görkem yansıtmakla aynı zamanda manevi bir haz vasıta-

sı da olan bayrağa karşı gösterilen sevgi, bağlılık ve kudsiyet insanlarda adeta bir duygu patlaması yaşatır. Bronzdan yapılan büst ve putlara tapınmak ile anlam çerçevesi aşılıp anlaşılabilir gayesinden saptırılan bayrak fetişizmi arasında esas itibariyle hiçbir fark yoktur.

Demokrasi diye isimlendirilen ne idüğü belirsiz şirk ideolojisinin ürettiği kötülükler sayılamayacak kadar çoktur. Şirk ve şer ideolojisi olan demokrasiyle İslam coğrafyasında hedeflenen şey *'Özgür birey, özgür yaşam!'* sloganıyla adeta kelle başı bir din üretimidir. Ne acıdır ki şer ve şirk odakları bu hedeflerini gerçekleştirmek yolunda ciddi bir mesafe kat ettiler. Konumuz çerçevesinde değerlendirdiğimizde şunu görürüz:

İslam coğrafyasındaki ülkelerde yaşayan toplumların saygı göstermeye ve değer verip yüceltmeye yöneltildikleri bayrak artık sadece o ülkenin ulusal bayrağından ibaret değildir. Ortak menfaatler gerektirdiği sürece farklı kesimleri bir arada tutmanın basit bir sembolü olan ulusal bayrak dahi gerçek manada birleştirici, bütünleştirici ve kaynaştırıcı bir etkiye sahip değilken, temeli karşıtlıklar zemininde bölünme ve hizipleşmeye dayanan demokratik partilerin bayrakları da sökün etmeye başladı.

Tevhidî hiçbir amaç ve endişenin olmadığı/olamayacağı demokratik mücadele(!) mecrasında bir de küfürde ziyadeleşmenin, küfürde ileri gitmenin vasıtası hâline getirilen demokratik partilerin amblemleri ve bayraklarına şer'i şerife göre asla meşru olmayan bir surette muhabbet ve bağlılık gösterilmektedir.

Tevhidî hiçbir amaç ve endişenin olmadığı/olamayacağı demokratik mücadele(!) mecrasında bir de küfürde ziyadeleşmenin, küfürde ileri gitmenin vasıtası hâline getirilen demokratik partilerin amblemleri ve bayraklarına şer'i şerife göre asla meşru olmayan bir surette muhabbet ve bağlılık gösterilmektedir. Demokrasi alanında yapılan mücadele(!) gayet tabiidir ki İslamî/tevhidî bir mücadele olarak isimlendirilemez. Fakat partiler tevhidî esasları çağrıştıran amblem, flama, bayrak, isim ve sloganlar kullanabilmektedirler. Hak, Adalet, Vahdet, Nur, Saadet, İttihad ve Uhuvvet gibi.

Garip çelişkilerden biride şudur:

Ülkedeki farklı kesimlerde birlik ve beraberlik anlayışı daha da gelişip güçlensin diye tek bir ulusal bayrağı önceleyip yücelten tağutî sistem, İslam'ın hakim olmadığı dönemlerde onun birleştirici gücünden mahrumiyetten ötürü hiçbir zaman gerçekleşmeyen birlik ve bütünlüğü en başta gelen dinamitleyici unsurları olan hizipçiliği destekleyip teşvik etmektedir. Kontrol edilemez boyutlara ulaşması az bir çabayla çok kolay olan ayrışmanın, bölünmenin ve husumetin ana aktörleri olan demokratik partilere bazı şartlar çerçevesinde devlet hazinesinden on milyonlarca liralık nakdi yardım yapılarak bir anlamda fesat yuvaları olan söz konusu partilerin kasaları doldurulmaktadır. Şirk ve şer ideolojisi demokrasi bayrağının zillet gölgesinde ve Haçlı/Batılıların kılavuzluğunda varılacak menzil meçhul değildir.

Hristiyanlık öncesi Roma imparatorluğunun şehirlerinde kurulan pazar ve panayırlarda her sosyal sınıfın zevkine hitap edecek tarzda irili ufaklı putlar yapılır, yontulurdu. Yukarıda da değindiğimiz gibi bugün durum değişmiştir. Merhum Seyyid Kutub'un bundan elli yıl kadar önceki tanımlamasıyla cahiliyye/şirk toplumu somut putçuluktan soyut putçuluğa evrilmiştir.

Bugün şahit olduğumuz üzere her iki tür putçuluk da mevcuttur ve harmanlanmış bir şekilde topluma takdim edilmektedir. Tevhidden nasipsiz insanların kalplerine, zihinlerine ve duygu dünyalarına hitap edip istilâ eden o kadar çok yeni putlar üretilmiştir ki, bunların helâk edici tesirinden korunmak özellikle de gençler için oldukça zor görünüyor. Bunun için büyük bir çaba göstermeleri gerekiyor. Bu çabayı göstermek için de nezih bir çevre, güçlü bir şuur ve dirayet lazım. Bunlar ise toplumda eksikliği en çok hissedilen şeylerdir.

Ümmetin çocuklarını tevhidden uzak tutabilmek için insanların aklıyla alay edercesine herhangi bir spor kulübünün kullandığı bir çiftrenk bayraklaştırılıyor. Ümmetin dertlerine yönelmesi gereken ilgi, dikkat ve özen spor programlarında ve spor-magazin sayfalarında söz konusu çiftrenkli bayrağın taşıyıcısı takımın oyuncularına gösteriliyor. İman ederek diğer mümin kardeşlerine göstermesi gereken sevgiyi çocuk, genç ve yaşlı milyonlarca insan bir çiftrenkli bayrağın taşıyıcılarına yöneltmektedirler. Genç insanlar nefret ve öfkelerini sevdikleri, bağlandıkları ve uğruna fedakarlıkta bulunmaktan çekinmedikleri bu bayrak haricinde farklı bir çiftrenkli bayrak taşıyanlara yöneltebilmektedirler. Bu gençlerin

öfke ve nefretleri olması gerektiği gibi rakip bir çiftrenkli bayrak (mesela bir futbol klubü) taraftarlarına değil de, kendilerini böylesine trajik, gülünç ve aşağılık hâllere düşüren şer ve şirk odaklarına yöneltmiş olsalar hem dünyevî, hem de uhrevî saadetin kapıları aralanırdı onlar için.

Tarih boyunca insanlığa zulüm ve vahşet dışında hiçbir şey getirmemiş ve özü itibariyle iblisî bir ideoloji olan ırkçılık ile yine batı kökenli kof ideolojilere mensup olanların bir araya gelip örgütlenerek şiarlarını cesetlerden oluşan *'tepecik'*ler üzerinden yukarılara doğru yükseltmeye çalışanlar da bayrak edinip kullanmaktadırlar.

Kişi El-Aziz ve El-Celil olan Allah'ın kulu olmak izzetinden yüz çevirdiği andan itibaren şeytan kendisine her gün yeni bir *'ilah'* takdim ederek zillet çukurlarında gaflet içerisinde debelenmesini tarifsiz bir haz ile seyreder. Şeytanın bayrağının gölgesi o kadar yayılmıştır ki, her kim bâtıl bir dava uğruna bayrak açsa, kısa sürede tahmininin de üzerinde (gönüllü) bayrak askerî toplayabilmektedir.

Bayrak kaldıran her bir batıl örgüt ve çete, şirklerine ve ağır cürümlerine rağmen haklılık iddiasında da bulunabilmektedirler. İlginç olan bir husus da şudur: İslamın aslî meselelerinden olan Velâ ve Berâ konusunda hemen hemen bütün batıl güçlerin oldukça keskin konumlanmalarının olduğunu müşahede ediyoruz. Müslümanlık iddiasındaki birçok kimsenin önemsemediği veya belki de bilmediği Velâ ve Berâ konusunda azgın ve azılı kafirlerin titiz ve tavizsiz olduklarına dair yakın geçmişte yaşanmış en çarpıcı örneklerden biri eski ABD Başkanı G. Bush'un hafızalara kazınan sözleriydi. Afganistan İslam Emirliği topraklarını işgale başlayıp haçlı seferini ilan ederken şunları söylüyordu Bush: *'Artık safları belirleme zamanı… Ya bizdensiniz ya da (Müslümanları kast ederek) teröristlerin safındasınız!'*

İslamî kavramlar kullanarak ümmetin bayraktarı olduğu zehabına kapılan bayrak tapınmacılığının önderleri ve tabilerinin çoğu ise bu ölçüyü tam tersinden tatbik etmektedirler. Özellikle de cihad beldelerindeki Müslümanlara nefret ve husumette haçlılar ile rafizileri bile epey geride bırakan Müslüman isimli saptırıcı liderlerin sayısı bir hayli fazladır. Bunu sadece laf ola beri gele kabilinden söylem düzeyinde de tutmuyorlar. Bilakis İslam düşmanı ittifak ve koalisyonlarda bayrak göstermek suretiyle saflarını da açık bir



şekilde herkese göstermektedirler. Uluslararası küfür orduları koalisyonunun içerisinde olanlar da *'Ceza amelin cinsindendir'* kaidesinin can yakıcı yansımalarıyla yüz yüze kalmaktadırlar. Bayrak altında tuttukları ülkelerinde, aynı koalisyonda yer aldıkları başka ülkelerin himaye ve desteğini alıp bayrak açan ateist-mürted örgütçülerine ardı arkası kesilmeyen taciz ve saldırılarıyla boğuşmak ve başa çıkmaya çalışmak mecburiyetinde kalmaktadırlar. Hakikatte hepsinin ellerindeki bayrak değneklerinin her iki ucu da sivri ve kirlidir.

İki Cihan Bayrağı

İslam ümmetinin esasen tek bir bayrağı vardır, o da Tevhid bayrağıdır. Tevhid bayrağı insanın yaratılış gayesinin, hayat nizamının ve ileriki hayatına (ahirete) dair haberlerin eksiksiz, mükemmel bir serlevhası, bir ana başlığı gibidir.

Tevhid bayrağının izzet gölgesiyle gölgelenen yerde ehli tevhid müminler, adeta kıyamet gününde o günün dehşetini bertaraf eden bir sahnenin provasını yaşıyor gibidirler. İnsanlar mahşere kaldırıldıkları zaman Ademoğullarının efendisi sıfatıyla mahşer yerine ilk olarak çıkacak olan Rasûlullah'tır *sallallahu aleyhi ve sellem*. İnsanlar ümitlerini kestikleri sırada da müjdecileri Rasûlullah'tır *sallallahu aleyhi ve sellem*.

İşte o gün Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* elinde *'Hamd Sancağı'* olacaktır. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* elindeki hamd sancağının altında Adem *aleyhisselam* dahil tüm nebiler de *aleyhimusselam* toplanacaklardır. Dünya hayatında Tevhid bayrağının izzet gölgesi altında toplanıp yaşayan müminler de korkusu ve dehşeti her tarafa yayılmış o kıyamet gününde (biiznillah) Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* hamd sancağının altında güven ve kurtuluş sevinciyle müjdeleşerek toplanacaklardır.

Tevhid bayrağı, muhacir ve ensar arasında tesis edilen iman kardeşliğini şu riya, bencillik ve sahtekarlık çağında yine ve yeniden gerçekleştirebiliyor olmanın tükenmez enerji kaynağı ve muharrik gücüdür (biiznillah).

Tevhid bayrağı mümin için hayatta yalnız Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kulluk ederek gerçek özgürlüğe ulaştıran bir kılavuz olduğu gibi, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* hamd sancağının altında nebilerle, sıdıklarla, şuheda ve suleha ile bir araya gelmenin de en doğru pusulasıdır.

Tevhid bayrağı, manası ve muhtevası ile mümin kalbe temas ettiğinde o kalbin harareti yükselir, onunla itminan bulur ve tadı anlatılamayacak çok güçlü manevi bir lezzetle mülezzez olur, tarifsiz bir neş'e ile neşelenir.

Tevhid bayrağı, mümin kalbi adeta kanatlandırır, melekût alemine mürafakat edecek nezafet ve nezahet derecelerine çıkarır. Cennet ehlinin içinde bulundukları sürûr ve şetareti dünya hayatında tadımlık olarak duyumsatır.

Tevhid bayrağı, muhacir ve ensar arasında tesis edilen iman kardeşliğini şu riya, bencillik ve sahtekarlık çağında yine ve yeniden gerçekleştirebiliyor olmanın tükenmez enerji kaynağı ve muharrik gücüdür (biiznillah).

Tevhid bayrağının izzet gölgesindeki müminlerin bulunduğu beldelerin şu yeryüzünde yüce Allah'ın rızasını, hoşnutluğunu, rahmetini ve rahmetinin gereklerini celbeden mübarek beldeler olduğunu El-Aziz ve El-Celil olan Rabb'imize bir hamd ifadesi olarak söyleyebiliriz.

Tevhid bayrağı, asırlardır biriken hasretin de tesiriyle hem fert olarak her bir mümine, hem de genel manada tevhid ümmetine tarifi mümkün olmayan muazzam bir kuvve-i maneviye ve özgüven vermektedir. Öyle ki yeryüzündeki şer ve şirk odakları ellerinden gelse de başka gezegenlerden bile diledikleri kadar takviye güç alarak kumpaslarına, tuzaklarına, derdest etmelerine, kuşatma altına almalarına, gözetlemelerine, fitne-propagandalarına ve denenmemişi kalmayan saldırılarına devam etseler dahi müminleri (biiznillah) dağ gibi sebat eder ve birleşik şirk ordularına karşı meydan okur bir hâlde bulacaklardır. Değil mi ki *'Hakiki imanı elde eden tüm kainata meydan okuyabilir…'*

Tevhid bayrağı, itikadi ve fikri sapmaların manevi ve ahlaki yozlaşmanın, siyasal ve ekonomik belirsizliklerle krizlerin, toplumsal kargaşanın, şeytani ideolojiler temelinde örgüt örgüt bayraklaşanlar ile bunlardan kaynaklı sınırsız zulmün beldeleri yangın yerine çevirdiği şu devirde güvenin, adaletin, asayişin, huzurun ve selametin çağırıcısı ve sembolüdür.

Tevhid bayrağı, Kudüs'te, Endülüs'te ve Konstantiniye'de (İstanbul'da) devrin kralları ile papazlarının zulüm ve sömürülerinden gına gelen mazlum Hristiyan halkın adaletli ve merhametli bir yönetime kavuşacaklarını kesin olarak bildiklerinden büyük coşku ve sevinç gözyaşlarıyla karşıladıkları yegâne *'düşman bayrağı'*dır.

Tevhid ümmetine karşı tarih boyunca fırsat ve imkan bulduğunda türlü türlü melanetler işleyen, fırsat ve imkan bulamadığında ise şeytani planlar tasarlamaktan geri durmayan Yahudiler dahi İspanyolların soykırımından kaçarken en güvenli liman olarak Tevhid bayrağının izzet gölgesiyle gölgelenen ümmet coğrafyasına sığınmanın, kurtuluş ve emniyet içinde bir hayata kavuşmak olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Tevhid bayrağı, mümin gönülleri birbirinden uzaklaştıracak kof şeytani davaların, vahdeti tesis etmek iddialarıyla ardı arkası kesilmeyen yeni hizipleşmelerin, rüzgarın önünde savrulan toz zerrecikleri misali emeğin, zamanın ve enerjinin heba edildiği kısır çekişmelerin ve müminler arasında husumetin barınabilmesinin (biiznillah) mümkün olmadığı İslam beldelerini izzet gölgesiyle gölgelendirir.

Hayatı Tevhid bayrağının gölgesinde geçip Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* Hamd Sancağı'nın altında toplanacak selim kalpli ve temiz ruhlu kadın ve erkek tüm muvahhidlere ne mutlu!

Allah'a hamd, Rasûlullah'a salât ve selam olsun.

mahi@tevhiddergisi.net

Mahi

Hudeybiye Barışı

Rafi çok heyecanlanmıştı. Mekke'ye gitmek onun için bir hayaldi sadece. Sonunda gerçekleşecekti. Nihayet Kabe'yi görecek, umre yapacaktı. En önemlisi de geleceğin ünlü tarihçisi olarak şimdiye kadar dinlediği tüm kıssaların yaşandığı mekanları görebilecekti.

Güneşli bir gündü Medine'de. Çocuklar sokaklarda neşe içinde oynuyordu. Sesleri kuş cıvıltısını andırıyordu. Ezanın okunması ile her yer sessizliğe büründü. Tek duyulan ses Bilal'inki idi. Yerde ve semada ne kadar canlı varsa sanki herkes nefesini tutmuş Allahu ekber sedasına dikkat kesilmişti. Bilal okudukça eşlik ediyordu herkes söylediği sözlere.

Allahu ekber

Allahu ekber

Allahu ekber

Allahu ekber

Eşhedu en la ilahe illallah

Eşhedu en la ilahe illallah

Eşhedu enne Muhammeden Rasûlullah

Eşhedu enne Muhammeden Rasûlullah

Hayyale's salah

Hayyale's salah

Hayyale'l felah

Hayyale'l felah

Allahu ekber

Allahu ekber

La ilahe ilallah

Sesi duyan işini bırakıp Mescid-i Nebevi'ye yöneliyordu. Öğle ezanıydı okunan. Rafi de duymuştu ezanı. Ama nedense uzandığı sedirden kalkamadı bir türlü. Evde kılarım diye düşündü. Nitekim uyumuş kalmıştı oracıkta. Ta ki arkadaşı Salim onu dürtene kadar:

— Kalk Rafi kalk… Çabuk kalk! Mekke'ye gidiyoruz.

Rafi uyku sersemliği ile doğruldu yerinden:

— Ne Mekke'si kardeşim ya!

— Tabi namaza gelmezsen bilmezsin.

— Neyi?

— Mekke'ye gidiyoruz. Umreye…

— Kureyş İslam'ı kabul mü etmiş?

— Yok henüz değil.

— E nasıl gideceğiz?

— Develerle.

— Onu sormadım. Daha Hendek harbinden yeni çıktık sayılır. Kureyş bizi alır mı ki Mekke'ye?

— Bilmem. Rasûl gidiyoruz dedi.

— Rasûl mü dedi gidiyoruz diye?

— Evet. Kulaklarımla duydum.

— Kulaklarınla duydun ama doğru düzgün dinlememişsin.

— Şey… Mekke'ye gidiyoruz dediğini duyar duymaz sana haber vermek için çıktım. Gerisini dinleyemedim.

— Neyse akşam babamdan öğrenirim.

— Ben gidiyorum.

— Tamam görüşürüz.

— Selamun aleykum.

— Aleykum selam.

Rafi çok heyecanlanmıştı. Mekke'ye gitmek onun için bir hayaldi sadece. Sonunda gerçekleşecekti. Nihayet Kabe'yi görecek, umre yapacaktı. En önemlisi de geleceğin ünlü tarihçisi olarak şimdiye kadar dinlediği tüm kıssaların yaşandığı mekanları görebilecekti. Belki yeni kıssalar dahi dinleyebilirdi.

Kapının önünde babasını beklemeye başladı. Ama nafile.

Mescide gitsem, orada konu hakkında bilgi sahibi olanlar vardır belki diye düşündü…

Mekke'ye gidecek olmak onu heyecanlandırmıştı ama bir yandan da korkmuyor değildi. Ya onları götürmezlerse! Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Koşar adımlarla mescide gelmişti. Fakat orada kimseyi göremedi. Rasûl'ün eşlerinin kaldığı odalara doğru ilerledi. O tarafta da kimsecikler yoktu. Nereye kaybolmuştu herkes? Offf… Meraktan ölecekti.

Eve dönüp babasını beklemekten başka çare yoktu.

Babası gelince ona tüm olanları ayrıntısı ile anlattı.

Rasûl bir rüya görmüştü. Rüyasında Kabe'ye girmiş, tavaf yapmış, kurbanlıklarını da getirmişti. Sabah namazına gittiğinde rüyasını ashabına anlattı. Herkes çok mutlu olmuştu. Rasûl ashabına hazırlanmalarını söyledi. Bu mutluluğa büyük bir heyecan da eklenmişti. Tam bin beş yüz kişi umre yapacaktı.

Rafi ve arkadaşları da bu kafilenin içinde idi. Babaları ile kafileye katılmışlardı.

Tüm hazırlıklar bitmişti. Artık yola çıkılabilirdi.

Rasûl Kusva'ya bindi. Kusva onun devesi idi. Medine'ye bu deve ile gelmişti. Şimdi Mekke'ye doğru uzanan bu yolda aynı deve ile yolculuk yapıyordu. Zu'l Huleyfe denilen yere vardılar.

Rasûl bir rüya görmüştü. Rüyasında Kabe'ye girmiş, tavaf yapmış, kurbanlıklarını da getirmişti. Sabah namazına gittiğinde rüyasını ashabına anlattı. Herkes çok mutlu olmuştu. Rasûl ashabına hazırlanmalarını söyledi.



Rasûl oradan umre için bir kurbanlık satın aldı. Ve boya ile işaretledi. Herkes Rasûl'ü takip ediyor, ne yaparsa aynısını yapıyordu. Rafi ve arkadaşları da bir kurbanlık edinmek istediler. Ancak babalarını ikna edemediler. Her biri harçlıklarını har vurup harman savurduklarına pişman olmuştu. Paralarını biriktirmiş olsalardı şimdi güzel bir kurbanlık alıp Allah adına kesebilirlerdi.

Rasûl Mekkelilere güven vermek, amacının yalnızca umre yapmak olduğunu kanıtlamak için telbiye getirmeye başlamıştı. Tüm cemaat ona eşlik ediyordu.

Lebbeyk Allahumme lebbeyk…

Lebbeyke la şerike leke lebbeyk…

İnne'l hamde

Ve'n nimete

Leke ve'l mülk

La şerike leke

Buyur Allah'ım buyur…

Senin ortağın yoktur…

Muhakkak hamd ve nimet sanadır

Mülk senindir

Senin ortağın yoktur…

Yer gök inliyordu sanki… Rafi'nin tüyleri diken diken olmuştu. Gözyaşlarına hakim olamıyordu. Gizli saklı Medine'ye kaçmak zorunda kalan Canım Peygamber'im şu an telbiyeler getirerek Mekke'ye doğru ilerliyordu.

Rasûl bir gözcü yolladı Kureyş'e. Onların durumunu soruşturup gelecekti. Çok geçmedi ki haberci döndü. Gelen habere göre Mekke'ye Rasûl'ü sokmayacaklar, gerekirse savaşacaklardı.

Rasûl bu habere rağmen ilerlemeye devam etti. Fakat o da ne? Kusva hiç âdeti olmamasına rağmen durdu. Ne yaptılarsa hareket etmedi.

Kafilede bulunanlar *'Kusva direniyor'* demeye başladı.

Rasûl ise ashabına:

"Filin yürümesine engel olan Allah, onun gitmesine de engel oluyor. Allah'a yemin olsun ki; Allah'ın haramlarını kabul etmek ve ona değer vermek kaydıyla Kureyş benden ne istese veririm." dedi. Ve Kusva ayaklandı.

Rafi ve arkadaşları olanları hayretler içinde izliyordu. Allah'ın muradı ne idi ki Kusva'nın yürümesine engel oldu? Onları neler bekliyordu acaba? Rafi'nin kafasında bir soru daha vardı: Allah hangi fillerin yürümesine engel olmuştu? Bu olayı dönüşte mutlaka soruşturmalı ve tarih defterine kaydetmeliydi.

Kafile Hudeybiye'ye vardı…

Devam edecek





Demir ve Eksikliği

Demir; vücutta üretilemeyen ve hayat boyu beslenme ile dışarıdan vücuda alınan bir mineraldir. Demire ihtiyacın arttığı durumlarda her zamanki beslenmeden daha çok demirden zengin besinlerin tüketilmesine dikkat edilmelidir.

Her şeyin ancak kendisinin izni ile hükme bağlandığı ve O'nunla birlikte hiçbir hak hükümdarın olmadığı Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd olsun. İnsanlara tevhidi ulaştırmakla görevli olan Rasûlü Muhammed Mustafa'ya salât ve selam olsun.

Tüm sistemleri ile bir bütün olan insanı, onun fizyolojik döngüsü oluşturmaktadır. Bu sistemlerin işleyişleri birbirleriyle bağlantılıdır. Örneğin; sindirim sisteminde olan bir sıkıntı, zamanla diğer sistemleri de etkileyebilmektedir.

Tüm vücudu çepeçevre kuşatan ve canlılığın olmazsa olmazı olan *'kan'*, dolaşım sisteminin en esaslı ürünüdür. Bu yazımızda çok sık karşılaşılan ve halk arasında kansızlık diye tabir edilen anemiyi ve bilhassa demir eksikliğine bağlı oluşan anemiyi değerlendireceğiz biiznillah.

Demir mineralinin asıl fonksiyonu kırmızı kan hücrelerinin oluşumunda birincil dereceden sorumlu olmasıdır. Fakat bunun dışında da demir mineralinin bazı görevleri bulunmaktadır. Sinir hücrelerinin birbirleriyle olan iletişimini sağlayan kimyasalların sentezlenmesinde de demir minerali rol almaktadır. Demir, kırmızı kan hücrelerinin akciğerlerden dokulara oksijenin taşınmasını, kasların oksijeni depolamasını ve kullanmasını sağlar. Demirin eksikliği, kanın yapım aşamasının eksik kalmasına sebep olur ve buna bağlı kansızlık oluşur. Bu da hâliyle hastada bir takım rahatsızlıklara sebebiyet vermektedir. Demir eksikliğinde vakaların çoğunda başlarda bir belirti görülmez ve o dönemde demir eksikliği ancak kan tahlilleri ile tespit edilmektedir. Demirin daha ciddi eksikliğinde belirtiler oluşmaya başlar. Sıklıkla yorgunluk, hâlsizlik, baş dönmesi, çabuk yorulma, çalışma kapasitesinde azalma,

sık hastalanma, iştahsızlık, bulantı, ciltte, göz kapaklarının iç kısmında ve avuçta solukluk, çarpıntı ve nefes darlığı, normalden fazla üşüme, konsantrasyon bozukluğu genel kansızlık belirtileridir.

Pika sendromu diye adlandırılan; çoğu zaman çocukluk hatta bebeklik yaşlarında başlayıp, yetişkinliğe dek devam eden, yenilmeyecek maddelerin (toprak, kâğıt vb.) sürekli olarak yeme arzularının olması özellikle demir, bakır ve çinko eksikliğine bağlı oluşur.

Demire Normalden Daha Çok İhtiyaç Duyulan Durumlar

Hızlı büyüme döneminde oldukları için bebekler ve çocuklarda daha fazla demire gereksinim vardır.

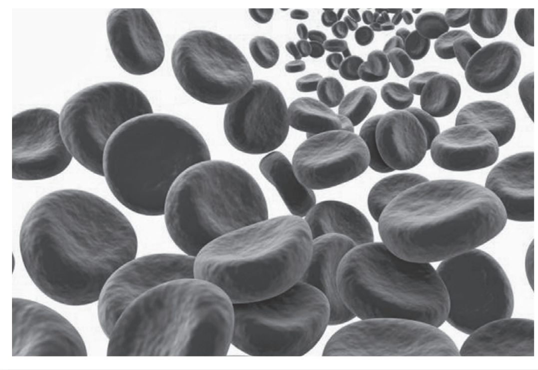
Genç kızların büyüme ve adet kanamalarında kayıplara bağlı demir gereksinimleri artar. Erişkin kadınlarda gebelik, emzirme ve adet kanamaları nedeniyle demir gereksinimi artar.

Bağırsak parazitlerinin bulunması sindirimi etkilediği için demir eksikliğine yol açabilir. Alkol kullanımı, düzensiz beslenme, et tüketmeme, ülser, fazla miktarda çay ve kahve tüketimi, ağır egzersizler ve bazı kronik hastalıklar da demir eksikliğine yol açar.

Demir Eksikliğine Hekimlerin Genel Yaklaşımı

Kansızlık sadece demirin vücuttaki eksikliği anlamına gelmemektedir. Kan tahlilinin anemik olması birçok faktöre bağlı olabilmektedir. Örneğin; demir depoları normal ama demir bağlama kapasitesinin düşüklüğü, B12 vitamini düşüklüğü, folik asit eksikliği, tiroit bezi hastalıkları, talasemi, kurşun zehirlenmesi gibi birçok faktör bulunmaktadır.

Herhangi bir hastalıktan dolayı hastanede kan tahlili sonrası tespit edilen anemiye yönelik araştırılma yapılmaksızın direk demir ilacı başlanmaktadır. Aynı zamanda hassas iki dönem olan gebelik ve bebeklik döneminde, gebe ve doğumdan sonra bebeklere rutin olarak kan ilaçları (demir preparatları) başlanmaktadır. Bunun ispatlanmış bilimsel bir dayanağı bulunmamasına rağmen böylesi bir uygulama neredeyse



tüm sağlık sisteminde tartışmasız doğru kabul görmektedir.

Esas nedeni tespit edilmeden üstünkörü verilen kan ilaçları (demir preparatları) hastadaki durumu düzeltemediği gibi vücutta fazla demirin birikimine bağlı hücrelerde toksik etki yapabilmektedir.

Son zamanlarda yapılan çalışmaların sonucunda; tedavilerde kullanılan ortalama demir miktarı hücrelerde on dakika gibi kısa sürede DNA hasarına yol açacak mekanizmaları tetikleyebileceği ispatına varılmıştır.

Demir; vücutta üretilemeyen ve hayat boyu beslenme ile dışarıdan vücuda alınan bir mineraldir. Demire ihtiyacın arttığı durumlarda her zamanki beslenmeden daha çok demirden zengin besinlerin tüketilmesine dikkat edilmelidir. Hematoloji (kan hastalıkları) uzmanı yaptığı detaylı tetkikler sonucu mutlaka ilaçla tedavi edilmesi gerektiği kanaatine varabilir. (Bu durumda başlanan ilaç demir ilacı değildir böyle durumlarda genelde kan nakli yapılır ve hasta rahatlıkla yürüyebilecek hâlde de değildir.)

Beslenme ve Demir

Demir emilimini azaltan faktörlerden özellikle kaçınılmalıdır. Bu nedenle kahve ve çayın yemekten sonra içilmemesi gerekiyor. Çay, kahve vb. içecekler bitkisel çay eklenerek tüketilebilir. Özellikle çayda bulunan fitat ve tanenlerin demir emilimini azaltmamaları için, çayı açık ve limon sıkılarak içmekte yarar vardır.

Demir emilimini azaltan diğer bir gıda ise *'süt'*tür. Süt, demirin emilebilmesi için gerekli olan midedeki asidik ortamı nötralize etmektedir. Bu da yeterli emilimin olmaması anlamına gelmektedir.

Kahvaltıda pişirilen yumurtanın demirinden tam yararlanabilmek için yanında portakal, greyfurt veya domates-biber gibi C vitamini içeren besinlerin tüketilmesi tavsiye olunur.

Et, balık ve sakatatlardaki demire *'hem demiri'* denir. Bu demirin kana geçmesi kolaydır. Bitkisel kaynaklı olan demir ise *'non-hem demiri'* olarak adlandırılır. Bitkisel kaynaklı olan demir hem demir kadar emilemez. Emilimini arttırmak için C vitamini içeren besinlerle birlikte tüketilmesi gerekir.

Kahvaltıda pişirilen yumurtanın demirinden tam yararlanabilmek için yanında portakal, greyfurt veya domates-biber gibi C vitamini içeren besinlerin tüketilmesi tavsiye olunur.

Kurubaklagil ve tahıllı yemekler; yanında mutlaka bol maydanozlu, marullu, domates ve limonlu salâta ile tüketildiğinde, tahıl ve baklagillerin içindeki demir daha fazla emilir. Ayrıca bu besinler kırmızı et, kıyma, balık ya da tavukla pişirildiğinde demir alımı artmaktadır.

Demir eksikliği ileri boyutta olan kişiler; süt, yoğurt ve ayran gibi kalsiyum içeren gıdaları yemeklerin yanına değil, ara öğünlerde tüketmelidir. Çünkü kalsiyum demir emilimini yavaşlatma özelliğine sahiptir.

Kahvaltılarda 1-2 tatlı kaşığı kadar pekmez günlük demir ihtiyacının çoğunu karşılamaktadır. Özellikle keçiboynuzu pekmezi yüksek demir içerir. Bal, kandaki demir seviyesini artırmak için en ideal besinlerdendir.

Sonuç

Hastaneye götürdüğümüz çocuğumuzun *'normalin biraz altında çıkan'* kan tahlili değerleri için;

- Sebebi tespit edildi mi?

- Sebebi bilmeden verilen ilaç (demir ilacı veya şurubu) tam olarak neyi *'tedavi etmiş oldu?'*

- Anemide en büyük sebep olan kan kaybı mı, bağırsaklarda bir sorun mu, dışkıda tenya veya parazit mi, kemik iliği fonksiyonlarında bir sorun mu, yoksa beslenme sorunu mu var çocuğun? Bu mutlaka belirlenmeli.

Kesinlikle önce sebebin araştırılıp bulunması gerekir ki tedavi ona yönelik yapılsın. Değerlerdeki düşüklüğün nedeni bulunup düzeltilmediği takdirde verilen şurupla sadece belirtiler bastırılmış ve hücrelere toksik etki yapılmış olunur.

Tüm bunları yapan doktor, itaatinde olduğu sistemin âdeti üzere gerçek olmayan şeyleri ve korkuyu muhatabına aşılamaya çalışır. Anne ve babasına, çocuklarında demir eksikliğinin kalıcı zihinsel engele sebep olacağını ve çocuğunun fiziki geriliğinin olacağını söyleyerek demir ilacı içmesi gerektiğini söyler. Her anemik insan geri zekalı mıdır? Kansızlıkta zihinsel fonksiyonların performansı düşer, konsantrasyon azalır, hâlsizlik hissedilir fakat sürekli zeka geriliği vurgusu klasik yalanlarıdır.

Belirtmiş olduğumuz öneriler dikkate alınmasına rağmen demir eksikliği şüpheniz varsa veya doktor tarafından demir eksikliği/anemi (kansızlık) tanısını aldıysanız mutlaka kansızlığınızın sebebi ve tedavisinin araştırılması için Hematoloji bölümü uzmanına kontrole gidiniz.

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.





Ömer Akduman

Amel Fıkhı
İhlas ve Sünnete Uygunluk

İhlası, sadece bir kitapta karşılaştığında veya bir derste dinlediğinde hatırlayan kişi ihlaslı olamaz. Bu şekilde muhasebeden uzak kalanların kendilerini muhasebe ettiklerinde görecekleri şey, riya kırıntısı değil riyanın ta kendisidir.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Bir şeyi yapmadan veya bir şeye başlamadan önce kişinin, o meseleye dair bilgisinin olması gereklidir. Aksi hâlde ıslah edeyim derken ifsat eder. İmam Şafii rahimehullah: *'Kişinin üzerine, bir şeyi yapmadan önce onu öğrenmesi vaciptir.'* demiştir. Aynı şekilde Ömer radıyallahu anh: *'Alışveriş fıkhını bilmeyenler bizim çarşı pazarımıza gelmesin.'* demiştir. Çünkü, fıkhını bilmeden alışveriş yapan bir kişi; ya faiz yiyerek Allah'ın hakkına girer ya kendisiyle muamelede bulunduğu kardeşlerinin hakkına girer veya kendisi zarar eder. Ancak her hâlukârda bir düzensizlik meydana gelir. Şöyle de örneklendirebiliriz; kişinin evlenmeden önce evlilik fıkhını bilmesi gerekir, ta ki karşısında kendisiyle muamelede bulunacağı insana nasıl davranması gerektiğini öğrensin. Evlenmeden önce fıkhını öğrenmeyenlerin hâlini, çevremizdeki ailelerin durumu en güzel şekilde tefsir etmektedir.

Amel meselesi de aynen diğer meseleler gibi öncesinde fıkhının bilinmesini gerektirir. Aksi hâlde istenen fayda elde edilemez. Bizler Müslümanlar olarak amellerimizle Allah'ı razı etmeyi umuyoruz. Allah'ın neyden razı olduğunu, neye gazap ettiğini ve neye ecir verip neyi de cezalandırdığını bilmiyorsak O'nu razı etmemiz mümkün değildir. Allah ve Rasûlü, amellerde nelere dikkat etmemiz gerektiğini bize bildirmişlerdir. Biz de bu unsurları açıklamaya çalışacağız Allah'ın izniyle.

1. İhlas

Amel konusunda dikkat edilmesi en mühim unsurlardan biridir ihlas. İhlas varsa amel var, ihlas yoksa amel yoktur. İhlas, kişinin amellerinde sadece Allah'ın rızasını kast etmesidir.

Allah subhanehu ve teâlâ şöyle buyuruyor:

"Onlar, Allah'a ihlaslı bir şekilde hanifler olarak ibadet etmekten, namazı kılmak ve zekâtı vermekten başka bir şeyle emrolunmadılar." [1]

1. 98/Beyyine, 5

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizden ayette de belirttiği üzere amellerimizde sadece onun rızasını gözetmemizi, bu şekilde kulluk görevimizi ifa etmemizi istiyor. Aksi takdirde amellerimizi Allah'tan başkalarının rızasını gözeterek yaparsak, kıyamet gününde bizi kendisi için amel ettiklerimizle baş başa bırakır. Dünya hayatında da ihlassız amellere ceza olarak, Allah *subhanehu ve teâlâ* bereketini çeker. Yaptığımız amel ilim olsun, davet olsun, cihad veya başka bir amel olsun fark etmez.

Düşünsene kardeşim! Belki yıllarca İslam uğrunda amel etmiş, geceni gündüzüne katmışsın. Dünyadan elini eteğini çekmiş, önemli olan davadır demişsin. Hâliyle kıyamet gününde amellerine arzolunurken, sen dağlar misali amellerini bekliyorsun. Derken gerçekten senin o beklediğin ameller, aynıyla senin önüne konuyor. Ancak tam bu sırada senin dünyadayken çok duyduğun, ancak önemsemediğin bir kavramı sürüyorlar: İhlas... Ve sana deniyor ki: *'Bu amellerinde Allah'ın rızasının dışında rızalar gözetmişsin ey kul!'* *'Peki sonuç? Amellerim ne olacak?'* diyorsun. *"Yaptıkları her işin önüne geçtik ve onu savrulmuş toz zerreleri kıldık"* [2] ayeti tahakkuk ediyor. O kendisine ümitler bağladığın amellerin, ayaklarının altındaki değersiz birkaç toz zerresi oluveriyor... İşte ihlassızlığın vahim sonucu...

Kardeşim! Sen amellerini yaparken, ibadetlerini Allah'a sunarken ya ihlaslısındır veya riyakâr. Bunun dışında bir seçenek yok; ya Allah'ın rızası veya kulların. Peki bizim bu iki seçenekten hangisine ihtiyacımız var?

İhlas Hakkında Yanlış Anlaşılan Bir Nokta

Fudayl bin İyad *rahimehullah* diyor ki: *'İnsanlar için ameli terk etmek riyadır. İnsanlar için amel etmek şirktir. İhlas ise Allah'ın seni bu iki durumdan kurtarmasıdır.'*

Kardeşim! Bizim öyle bir düşmanımız var ki ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* onu *'açık düşman'* olarak isimlendirmiştir. Bu düşman, kulu sırat-ı mustakimden saptırmak için her yolu değerlendiriyor. Kulu ifrata veya tefrite yönlendirdi mi amacına erişiyor. Bu konuda özellikle ihlaslı olmaya hırslı Müslümanları; şeytan, ihlas ile aldatıyor ve salih amellerden alıkoyuyor. Misal olarak; bir ayet okursun *"Kim Allah'a güzel bir borç verirse o ona kat kat arttırır."* [3] *'Madem Allah katlarca fazlasını veriyor o hâlde ben de bugün infakta bulunacağım'* dersin. Tam sadaka kutusuna yaklaşırsın ki şeytan sağdan yanaşır: *'Bu kadar insanın içinde de infak edilmez ki. Bak! İçinde riya olan amel, olmasa daha iyi. Ahiretini düşün.'* Şeytan bu şekilde bizi salih bir amelden alıkoyduktan sonra bizim o ruh hâline bürünmemiz zaten neredeyse mümkün değildir. Veya mescide girersin. Bir an *'tahiyyetü'l mescid namazı kılayım'* dersin. Ancak kimsenin kılmadığını görünce: *'İhlassız olan amel, olmasa daha iyi'* der ve bir köşeye büzülürsün. Böylece şeytan, sana ihlas adı altında bir ameli daha terk ettirir... Ve daha sayılamayacak kadar, sadece muhasebeyle anlaşılabilecek benzeri misaller...

Eğer biz ihlaslı bir kul olmak istiyorsak üzerimize ciddi bir muhasebe gereklidir. Her amelimizin öncesinde ve sonrasında *'ben bu ameli ne için ve kimin için yapıyorum'* diye nefsimizle hesaplaşmamız gerekir. Çünkü, ihlasla problemi olmayanın ihlasla problemi vardır. Yani kendisine ihlası dert edinmeyen, sadece bir kitapta karşılaştığında veya bir derste dinlediğinde hatırlayan kişi ihlaslı olamaz. Bu şekilde muhasebeden uzak kalanların kendilerini muhasebe ettiklerinde görecekleri şey, riya kırıntısı değil riyanın ta kendisidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bizi muhlis kullarından eylesin.

Kardeşim! Sen amellerini yaparken, ibadetlerini Allah'a sunarken ya ihlaslısındır veya riyakâr. Bunun dışında bir seçenek yok; ya Allah'ın rızası ya da kulların. Peki bizim bu iki seçenekten hangisine ihtiyacımız var?

Eğer biz Allah'ın rızasını istiyorsak, O'nun cemalini görmeyi istiyorsak, O'nun cennetlerini, Firdevs-i Âlâ'yı istiyorsak, O'nun hayali bile mümkün olmayan muhteşem ve muazzam nimetlerini istiyorsak o hâlde ihlasa ihtiyacımız var.

2. Sünnete Uygunluk

Amellerimizin kabul olunabilmesi için gerekli olan şartlardan biri de sünnete uygun olmasıdır. Sünnete uygun olmasından kasıt, amelleri-

2. *25/Furkan, 23*

3. *2/Bakara, 245*



mizi kendi şahsi düşüncelerimize göre değil de Rasûlullah'ın yaptığı gibi yapmaktır. Allah *subhanehu ve teâlâ* kıyamet gününde bize amellerimizi neye göre yaptığımızı soracak. Amellerimizi Allah Rasûlü'ne tabi olarak onun gösterdiği şekilde yaptığımızı söyleyebileceksek ne mutlu bize. Aksi takdirde amellerimizi ne kadar da ihlasla yapmış olsak bize fayda sağlamayacaktır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Kim bizim bu işimizde onda olmayan şeyleri yaparsa o reddolunur, kabul olunmaz." [4]

Aynı şekilde Allah *subhanehu ve teâlâ* buyuruyor ki:

"Kim Rabbine ve ahiret gününe kavuşmayı umuyorsa salih amel yapsın ve Rabbine hiçbir şeyi ortak koşmasın." [5]

Âlimler genel olarak bu ayeti şöyle anlamışlardır: *"Salih amel yapsın"*dan kasıt; sünnete uygun olsun manasıdır. *"Rabbine hiçbir şeyi ortak koşmasın"* dan kasıt ise; ihlaslı olsun manasındadır.

Sahabeler, Allah Rasûlü'ne en güzel şekilde tabi oluyorlardı. Hayatlarının her alanında onu kendilerine örnek ve önder olarak alıyorlardı.

"Bir gün Peygamber, sahabesiyle birlikte namaz kılarken Cibril, Peygamber'imize gelip ayağında necaset olduğunu haber veriyor. Peygamber, bunun üzerine ayakkabısını çıkarıp kenara koyuyor. Sahabeler, Peygamber'imizin ayakkabısını çıkardığını görünce onlar da çıkarıp kenara koyuyorlar. Namazdan sonra Allah Rasûlü sebebini sorunca: 'Ey Allah'ın Rasûlü! Senin çıkardığını görünce biz de çıkardık.' diyorlar. Bunun üzerine Allah Rasûlü durumu onlara izah ediyor." [6]

Bu olayda sahabenin Allah Rasûlü'ne muvafakat etmedeki hırslarını görüyoruz.

Sahabe, Allah Rasûlü'nün yaptığı şekilde amel etme konusundaki titizliğiyle beraber, Allah Rasûlü'ne tabi olmayıp yeni yollar edinenleri şiddetle eleştirmişlerdir.

Mesela:

"Ebu Musa El-Eş'ari mescidde insanların halka hâlinde sesli zikir yaptıklarını görür. Bu olayı, İbni Mesud'a haber verir. İbni Mesud gelir ve der ki: 'Kötülüklerinizi sayın! Böylelikle ben de sizin hiçbir iyiliğinizin zayi olmayacağını garantileyeyim. Yazık size! Ne çabuk helak oldunuz Muhammed ümmeti! İşte Rasûlullah'ın ashabı aranızda. Elbiseleri bile henüz çürümemiş. Kullandığı kaplar kırılmış değil. Canım elinde olan Allah'a yemin olsun ki ya siz Muhammed milletinden daha doğru bir millet üzeresiniz veya sapıklık kapılarını açmaktasınız.' " [7]

Genel manada Allah Rasûlü'nün yaptığı amellerden birini terk etmek veya ona ittibayı terk etmek, başlangıç olarak bizi sadece: *'Bu amelinde Allah Rasûlü'ne tabi olmayı terk etti'* konumuna düşürse de sonuç itibarıyla önümüze tahmin edemeyeceğimiz sorunlar çıkarabilir. Örnekler verelim:

"Allah Rasûlü Necm suresini okudu, secde etti. Orada bulunan herkes secde etti. Bir adam eline toprak alıp alnına götürdü ve 'bu kadarı bana yeter' dedi. Ben onu daha sonra Bedir'de kâfir olarak öldürülmüş buldum." [8]

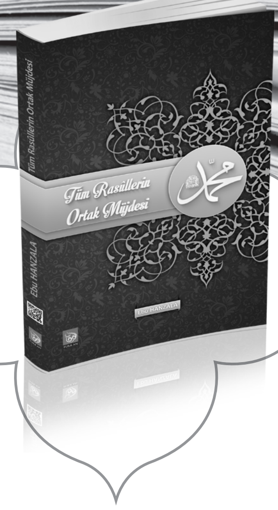
"Tebük gazvesinde Allah Rasûlü emretti: 'Kuvvetli binek sahipleri bizimle savaşa katılsın.' Bu emre muhalefet eden adamlardan birisini, devesi düşürdü ve adam öldü. Orada bulunanlar: 'O adam şehiddir.' dediler. Allah Rasûlü, Bilal'e şöyle nida etmesini emretti: 'Cennete asiler giremez.' " [9]

Allah bizleri kendi yolunda ihlaslı ve sünnete uygun olarak mücadele eden ve bu hâl üzere iken huzuruna kavuşan kullarından eylesin.

---

4. *Muttefekun Aleyh*
5. *18/Kehf, 110*
6. *Ebu Davud*
7. *Dârimi*
8. *Buhari*
9. *Abdurrezzak, Musannef*

veyselturk@tevhiddergisi.net



Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi
Ebu HANZALA

Kitap: Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi

Yazarı: Ebu Hanzala

Yayınevi: Furkan Basım ve Yayınevi

Hamd, ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder ve ancak O'ndan yardım ve mağfiret dilerim. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

Bu ayki sayımızda Ehli Sünnet alimleri tarafından hüccet olarak kabul edilen *'Sünnet'* kavramını konu edinen bir kitap tanıtacağız.

Ehli Sünnet'in yanında Kur'an'dan sonra en önemli kaynak Sünnet'tir. Bu iki kaynaktan (Kur'an, Sünnet) biri olmadan diğeri tek başına hiçbir şey ifade etmez. Ve bugün kendini İslam'a nispet edip Sünnet'in önemini idrak edemeyen milyonlarca insan İslam dini yerine bidat ve sapıklık dini yaşıyorlar.

Bu bozulmanın sebebi ise Tevhid ve Sünnet'in tahrif edilmesi içinin boşatılıp şirk ve bidatlerle doldurulmasıdır. Bu cehaleti gidermenin yolu ise önce temeldeki bozulmayı imar ve ihyaya yine temelden başlamaktır.

Öncelikle kitlelerin ahlak kurallarıyla avutulduğu eserlere, sohbetlere son verip, tevhid; anlam, şartları ve zıddıyla gündeme taşınmalıdır. Ve sonra sünnet kavramının içi yeniden sahih bir şekilde doldurulmalı, bu kavramın kapsamı araştırılmalıdır. Peygamber'in Allah katındaki değeri, insanlar nezdindeki önemi, onu sevmenin fazileti, sünnetini yaşama ve gerekliliği toplumlara anlatılmalıdır.

Tevhidin zıddı olan şirk nasıl korkunç sonuçlara yol açıyorsa sünnetin zıddı olan bidatin de bir o kadar tehlikelere yol açtığı unutulmamalıdır.

Toplumlar sünnetin yerine sinsice geçen bu bidatlere karşı uyarılmalı Tevhid ve Sünnet kavramı yeniden ihya edilmelidir.

İşte bu ay kardeşlere okumasını tavsiye ettiğimiz bu eser, sünnetin yeniden ihyası *'Muhammed'un Rasûlullah'* şehadetinin anlam ve kapsamını anlamayı, bidatin tanımlanması ve zararların açıklanmasını amaçlamış olup sünnetin uyanışına vesile olması niyetiyle Ebu Hanzala Hoca'nın Tevhid Dergisi'nde yayınlanan yazı silsilesi düzenlenerek oluşturulmuştur.

Allah'tan dileğimiz bu eserin sünnetin yeniden ihya olmasına ve toplumların uyanışına vesile olmasıdır.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

Ey zindanları medreseye çeviren kardeşim!

Ey Yusuf'un vârisi!

Uzun koridorları aşardık ziyaretine geldiğimizde. Demir kapılar... Elektronik cihazlar... Sıkı aramalar... Sevimsiz yüzler, çeşit çeşit prosedürler... Kimi zaman uzun yolculuklar yapardık 45 dakika uğruna, kimi zaman kısa yolculuklarla ulaşırdık yanına… Bazen hüzünle dönerdik geri, bazen mutluluktan tutamazdı kimse bizleri... En çok beklemekten yorulurduk... Çift camların ardından aydınlık çehreni bekler dururduk. Ayda bir lütfedilen açık görüşler için ta günler öncesinden hazırlanıyorduk... Tüm bunları seni teselli etmek, bir nebze de olsun yalnızlığını gidermek için yapıyorduk...

Heyhat... Teselli edeceğimiz yerde senle teselli buluyorduk. Sen konuştukça tevekkülüne hayran oluyorduk... Daracık mekanı öyle anlatıyordun ki bize, gülistandan bahsediyorsun sanıyorduk. Sahi neydi dört duvarı senin gözünde aşıp genişleten? Neydi kimsesiz dünyanda sıkılmaya dahi fırsat vermeyen? Söylemezsin biliyorum... Sırrını ifşa etmezsin... Ama sen ne kadar saklasan da alnındaki izi gizleyemezsin...

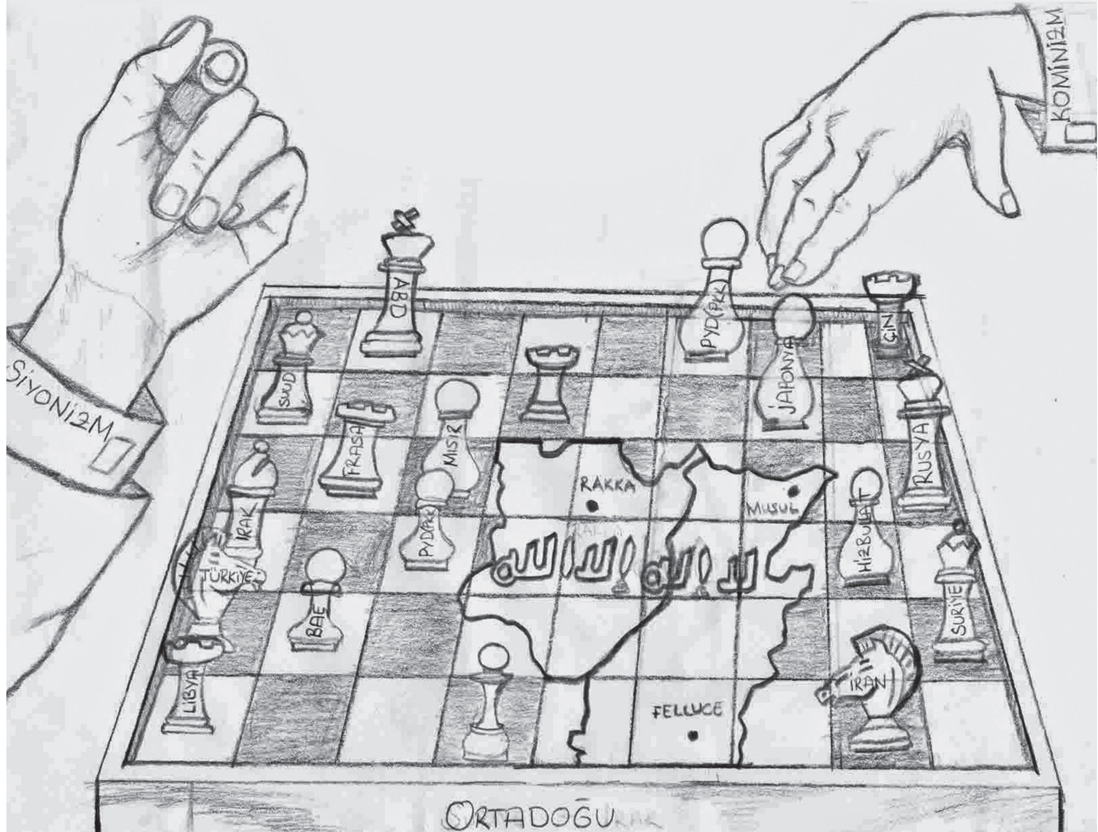
Secdenin izi nakış olmuş yüzüne...
Rabbin mi bahşetti bu rahatlığı gönlüne?
Kimsesizlerin kimsesi var ya her gecenin üçte birinde…
Tesellim, dostum, huzurum o mu diyorsun?

El açtıkça semaya yakinin artmış
Gönlünde iman ateşi yanmış
Dört duvar sana sanki saraymış
Bu Allah'ın rahmeti mi diyorsun?

Ayrı kalsan da sevdiklerinden zor değil sana
Hasret bükmez belini ağır olsa da
Sırtını dayamışsın yüce Allah'a
Her zorluk gelip geçici mi diyorsun?

KARİKATÜR

"Onlar hileye başvurdular, Allah da onların tuzağını boşa çıkardı. Allah hileleri boşa çıkaranların en hayırlısıdır."
(Ali İmran suresi 54)



DAVET FIKHI

"De ki: 'Bu, benim yolumdur. Ben ve bana uyanlar basiret üzere Allah'a çağırırız. Ve Allah'ı tenzih ederim, ben müşriklerden değilim.' "
(12/Yusuf, 108)

14 Ders

Davet Fıkhına Giriş
Allah'ın (ac) Davetini Terk Etmenin Zararları
Davet ve Davetçide Bulunması Gereken Vasıflar

- *Eminlik
- *Tecrübe
- *Bilgi Sahibi Olmak
- *Allah ile Bağ
- *Hikmet Sahibi Olmak
- *Hitabet








"Tağuta Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah'a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!" (39/Zümer, 17)











